FLORI DEASUPRA INFERNULUI

„Romanul Ilariei Tuti este un thriller, dar, dincolo de mister și de moarte, vorbește despre viață." – *Vanity Fair*

ILARIA TUTI

LITERA

buzz BOOKS

FLORI DEASUPRA INFERNULUI

ILARIA TUTI

Titlul original:

Fiori sopra l'inferno (2018)

Traducere din limba italiană de
GEORGIANA-MONICA IORGA

EDITURA LITERA

București, 2022

lui Jasmine

Când viermii te vor roade cu sărutări haine,
Atunci, frumoaso, să le spui şi lor
Că am păstrat esența şi formele divine
Şi duhul descompusului amor![1]

Charles Baudelaire

Ia aminte: noi mergem deasupra infernului, privind florile!

Kobayashi Issa (1763-1828)

Austria, 1978

Exista o legendă care plutea deasupra acelui loc. Una dintre cele care se cuibăresc prin meleaguri asemenea unui miros persistent. Se spunea că pe când era toamnă târzie, înainte ca ploile să se transforme în zăpadă, lacul din Alpi răspândea aburi înfricoşători.

Se ridicau precum vaporii de apă şi urcau povârnişul alături de negura dimineții, pe când cerul se reflecta în luciul apei. Era paradisul care se oglindea în infern.

Atunci se putea auzi şuierul prelung, ca un urlet de lup, învăluind clădirea ce data de la sfârşitul secolului al XIX-lea, ridicată pe malul estic.

---

[1] Charles Baudelaire, „Un hoit”, traducere de Al. Philippide, din antologia bilingvă *Florile răului / Les Fleurs du mal* alcătuită de Geo Dumitrescu, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1967 (n.red.)

Şcoala. Astfel era cunoscută în zonă, însă zidurile acelea, de-a lungul timpului, îşi schimbaseră de multe ori întrebuințările şi denumirile: reşedință imperială de vânătoare, comandament nazist, preventoriu destinat copiilor tuberculoşi.

Acum, holurile cu pereți coşcoviți, stucaturi decolorate şi ecouri de paşi solitari erau cufundate în linişte. În noiembrie însă, şuierăturile acelea se desprindeau din ceață şi se înălțau de-a lungul ferestrelor de la etajele superioare până la acoperişul strălucind de brumă.

Totuşi, legendele sunt potrivite numai pentru copii şi vârstnicii melancolici, din fire sensibili. O ştia prea bine şi Agnes Braun. Şcoala îi era casă de prea multă vreme încât să se mai lase tulburată de un vuiet nocturn. Cunoştea scârțâiturile fiecărei scânduri, fiecărei conducte ruginite din spatele pereților, deşi majoritatea etajelor fuseseră acum închise, iar uşile camerelor, baricadate cu mese şi cuie.

De când clădirea devenise orfelinat, fondurile alocate de stat erau din ce în ce mai firave, iar cetățenii particulari nu se arătau dornici să contribuie cu donații oricât de mici.

Agnes trecu prin bucătăria aflată la demisol, între cămară şi spălătorie. Împingea un
cărucior, manevrând cu atenție recipientele din care, în numai câteva ore, urmau să iasă vapori soioşi. În clipele acelea, în care noaptea se împletea cu ziua, era singură. Îi țineau companie doar umbra unui şobolan furişat şi siluetele carcaselor de animale atârnate în fosta încăpere cu rol de răcitor.
Folosi ascensorul pentru mărfuri ca să ajungă la primul etaj, aripa clădirii de care era responsabilă. De la o vreme, această îndatorire îi provoca un disconfort pentru care nu avea o denumire, ca o nelinişte latentă care întârzia să se declanşeze.

Ascensorul trosni sub greutatea ei şi a căruciorului. Lanțurile şi funiile începură să scârțâie. Cabina vibră şi porni să urce, apoi se opri după numai câțiva metri în urma unei zguduituri. Agnes deschise uşa din plasă metalică. Holul de la primul etaj era un coridor lung, de un albastru prăfuit, pătat de umezeală şi flancat pe o parte de ferestre mari.

Un canat al ferestrei se trântea ca într-un ritm propriu. Femeia se îndepărtă de cărucior ca s-o închidă. Geamul era rece şi opac. Îl şterse cu mâna, desenând ceva asemănător unui hublou. Zorile luminau satul aşezat în vale. Acoperişurile caselor erau plumburii, ca pietrele de mozaic. Mai sus, la o mie şapte sute de metri deasupra nivelului mării, între aşezarea omenească şi Şcoală, întinderea încremenită de apă căpătă nuanțe de roşu în tăvălugul de negură. Cerul, în schimb, era senin. Agnes ştia însă că soarele nu avea să încălzească în ziua aceea luminişul abrupt. O înțelesese încă de când coborâse din pat şi o cuprinsese durerea de cap.

Ceața se ridica pentru a învălui totul în jur: lumina, sunetele, până şi mirosurile se impregnau de aerul stătut al locului, cu miasmă de oase. Şi din meandrele sale, care păreau că se agață de iarba chircită de ger şi prind viață, se desprindeau tânguirile.

„Suspinele morților”, se gândi Agnes.

Era vântul, *Buran*, care bătea puternic dinspre nord-est. Născut în stepele îndepărtate, străbătuse mii de kilometri pentru ca apoi să se năpustească în vale, urlând peste malurile râului până la marginea pădurii, învolburându-se în luncă, şuierând, pentru ca în cele din urmă să se izbească de stânci.

Nu era decât vântul, îşi zise. Pendula de la intrare bătu de şase ori. Se făcuse târziu, dar Agnes nu se mişcă. Ştia că zăbovea şi cunoştea motivul.

„O impresie”, îşi spuse. „Nu este decât o impresie.”
Îşi strânse mâinile în jurul mânerului din oțel al căruciorului cu recipiente. Acestea scoaseră un clinchet când hotărî să se îndrepte către uşa din capătul holului.
Vizuina.
Un gând neaşteptat îi provocă dureri de stomac: era într-adevăr o vizuină. În asta se transformase în ultimele săptămâni. Forfotea şi robotea la o muncă umilă, misterioasă, asemenea unei insecte harnice care se pregătea de metamorfoză. Agnes ştia ce se întâmplă în camera aceea, chiar dacă nu era în stare să explice. Nu vorbise cu nimeni, nici măcar cu directorul: n-ar fi crezut-o în toate mințile.
Îşi strecură mâna în buzunarul uniformei, iar degetele atinseră materialul aspru al glugii.
O scoase şi şi-o puse pe cap. Plasa fină îi acoperea fața şi ochii, învăluind lumea din exterior.
Aceasta era regula.
Intră.
Camera era cufundată în linişte. Jarul din soba mare de fontă de lângă uşă răspândea o căldură uşoară şi plăcută. Erau acolo patruzeci de pătuțuri, dispuse câte zece pe patru rânduri. Nici un nume pe plăcuțele de identificare, doar numere.
Nu se auzeau plânsete ori chemări de ajutor. Agnes ştia ce ar fi văzut dacă ar fi privit în direcția lor: ochi închişi, inexpresivi.
Peste tot la fel, cu o excepție.
Acum că se obişnuise cu liniştea, putea auzi: acolo, în spate, dădea din picioare, prindea putere. Se pregătea. Pentru ce anume, n-ar fi ştiut să spună. Poate că, într-adevăr, nu era în toate mințile.
Pas cu pas, se apropie de pătuțul cu numărul 39.
Spre deosebire de ceilalți, subiectul dădea semne de viață. Ochii săi, atât de neobişnuiți, erau atenți şi se mişcau

frenetic urmărindu-i gesturile. Agnes ştia că subiectul îi căuta privirea din spatele plasei. De jenă, îşi scoase gluga. Subiectul numărul 39 era conştient de prezența sa, deşi nu ar fi trebuit.
Femeia se asigură că nici un îngrijitor nu se apropia de uşă şi întinse un deget. Subiectul îl muşcă, strânse carnea între gingii cu putere. Ochii aveau o privire schimbată: îngrozită.
Un vaiet scurt, nervos îi scăpă când Agnes se retrase cu un şuvoi de blesteme.
„Iată-i adevărata natură”, se gândi ea. „Carnivoră.”
Ceea ce s-a întâmplat în clipa următoare o convinse că nu mai putea să-şi țină impresiile doar pentru sine.
Pătuțurile de lângă numărul 39 nu mai erau liniştite. Respirațiile deveniseră agitate, ca şi cum subiecții răspundeau unei chemări. Vizuina forfotea.
Dar poate că era doar o impresie.

1

În prezent

Corbul zăcea pe marginea potecii, cu penele cu reflexe violet răvăşite şi ciocul larg deschis.

O pată de sânge impregnase pământul de sub pântecele umflat, dar se uscase deja, în ciuda umidității de după-amiază.

Cine ştie de când era acolo pasărea cu un ochi sticlos îndreptat către cerul care stătea să ningă şi cu celălalt pierdut pe undeva?

Mathias, aplecat pe genunchi, îl privea de ceva timp. Se întreba dacă puricii abandonaseră trupul de îndată ce inima încetase să-i mai bată. Detaliul acesta, pe care-l auzise într-o zi de la un vânător, îl tulburase multă vreme. I se părea deopotrivă sinistru şi fascinant.

Atinse corbul cu vârful unui deget. Era un exemplar bătrân, se vedea după ciocul golaş şi alb. Membrele erau rigide, iar ghearele robuste se agăţau în gol.

Îşi curăţă imediat mănuşa pe pantaloni. Dacă ar fi aflat tatăl său, i-ar fi dat o palmă peste faţă. Îl surprinsese de mai multe ori privind trupurile animalelor mici pe care le găsea în grădină sau în pădurea de pini din spatele casei şi-l certase folosind un cuvânt pe care Mathias nu-l cunoştea, dar care îl trimitea cu gândul la ceva neplăcut. Îi căutase explicaţia în dicţionar. Nu şi-o amintea, însă era ceva legat de nebunie.

Mathias voia să devină medic veterinar, şi orice ocazie era bună pentru a învăţa. Observarea, îi spusese cândva bunicul, e jumătate din învăţare. Restul constă în experimente şi repetiţie.

Copilul se ridică fără să scape pasărea din ochi. Ar fi vrut s-o îngroape, dar îşi spuse că era firesc să rămână aşa: natura e carnivoră, se va hrăni cu acele rămăşiţe care astfel nu se vor pierde.

Clopotele catedralei din vale bătură ora două şi jumătate. Era târziu, ceilalţi îl aşteptau în locul secret.

Porni de-a lungul potecii înghețate. În dimineața aceea, satul Travenì se trezise sub o învelitoare de zăpadă. Un strat subțire, topit prea repede, dar care întărea speranțele pentru sezonul de schi care stătea să înceapă.

Ajunse la promontoriul aflat la marginea satului. Monumentul ridicat eroilor căzuți în războaiele napoleoniene se înălța printre pădurile joase de molizi şi pini. Grenadierul din bronz scruta orizontul cu o privire încruntată şi severă, iar mustățile lungi îi erau răsucite în sus. Din baionetă flutura o eşarfă albastră, semn că cineva din grup reuşise să escaladeze până sus pentru a da semnalul.

Mathias grăbi pasul. În dimineața aceea la şcoală, învățătoarea explicase înțelesul cuvântului „lider”.

Rămăsese fascinat. Îi plăcea cum suna – conținea ceva decisiv –, dar mai ales îi plăcea ideea de a fi un îndrumător pentru ceilalți.
Un lider îşi protejează tovarăşii, spusese învățătoarea, şi tocmai aşa se simțea Mathias. Era conştient că, în ochii prietenilor săi, era şeful grupului, şi nu doar pentru că era cel mai mare – în ziua aceea împlinea zece ani, două luni şi o săptămână –, ci şi pentru că se putea conta pe el.
Iată de ce şi-ar fi dorit ca eşarfa atârnată de statuie să fie a lui şi nu a lui Diego. Ar fi trebuit să ajungă mai devreme şi să le indice drumul tovarăşilor săi, chiar dacă îl parcurseseră de atâtea ori. În schimb, întârziase ca să observe rămăşițele păsării de pe marginea drumului. Poate că, de fapt, avea dreptate tatăl său.
Promontoriul cu grenadierul era înconjurat de stânci abrupte care se prăvăliseră până în albia pârâului. Câteva zeci de metri mai jos, apa se învolbura printre frunzişul de culoare închisă.
Ca să câştige timp, Mathias începu să coboare în salturi poteca abruptă, ținându-se de gardul de lemn care o delimita, în vreme ce bolovanii i se rostogoleau sub tălpile tenişilor.
Ajunse, cu genunchii tremurând şi chipul îmbujorat, pe malul cu prundiş.
Parcurse linia şerpuitoare a cheilor săpate de-a lungul mileniilor în munte. În apă se vedeau din loc în loc pietre late pe care se putea traversa, iar în pereții de stâncă erau fixate scări din fier şi lemn. Dedesubt se zăreau reflexiile de smarald ale pârâului cu parfum de gheață. În adâncurile locului aceluia sălbatic, lumina şi căldura soarelui nu răzbăteau aproape niciodată.
Mathias îşi putea auzi clar respirația şi bătăile inimii; dintr-odată, îşi dădu seama că era singur. În perioada aceea a

anului, turiştii preferau pârtiile de schi: acolo jos era prea frig, iar la înălțime se adăuga pericolul de a cădea în gol.
Grăbi pasul, fără să ştie motivul.
Deasupra capului, printre vârfurile ascuțite ale molizilor, se zărea cerul, străbătut ca un fundal de podul fostei căi ferate, în prezent închisă, la o înălțime de peste şaizeci de metri.
Bunicul bunicului său participase la lucrările de construcție, cu un secol şi jumătate înainte.
Cu privirea în sus, băiatul alunecă pe un bolovan acoperit cu gheață şi se lovi cu genunchiul de pământ. Exclamația sa de uimire fu urmată de un zgomot în pădure. Un strigăt stins. Se întoarse cu respirația întretăiată.
Cuvintele mamei sale îi apărură în minte „Pădurea nu este un loc pentru copii.”
Se ridică în picioare fără a pierde timpul să-şi verifice blugii rupți sau mâinile zdrelite care îi ardeau în mănuşile din lână. Străbătu o trecătoare care înconjura o rocă proeminentă. De-o parte muşchi, de cealaltă parte vârtejuri de apă. Cărarea continua înspre o mică grotă. Mathias parcurse în goană cei câțiva metri prin întuneric, spunându-şi că nu frica, ci graba îi punea în mişcare picioarele. Când ajunse în cealaltă parte, se opri. O rază de soare străpungea şi îmbrăca în aur vegetația pădurii. Cascada care alimenta pârâul se lansa în salturi înfricoşătoare, împroşcând cu picături de apă minuscule care vara, când lumina reuşea să străbată adâncurile, erau colorate în nuanțele curcubeului.
Pe malul nisipos şi pietros, prietenii săi îl aşteptau aşezați în cerc. Lucia, Diego şi Oliver.
Imaginea aceea fu îndeajuns pentru a-i spulbera temerile. Un zâmbet îi apăru pe buze. Nu era nimeni în spatele său. Nimeni nu fusese pe urmele lui.

Scrută încă o dată adâncurile grotei, în semn de sfidare. Învingătorul era el, era cu adevărat un lider. Peste o clipă însă, zâmbetul îi păli şi dispăru.
Acum era sigur.
De acolo, din întuneric, îl pândea cineva.

2

Trupul zăcea pe iarbă, acoperit de brumă. Albul pielii contrasta cu negrul părului şi al pubisului. Pe fundal, verdele închis al naturii montane. Câteva pete de zăpadă se mai găseau încă în zonele cele mai umbroase din apropierea pădurii. În timpul nopții căzuseră câțiva fulgi de nea, iar unul cristalizat rămăsese prins între genele cadavrului.

Bărbatul era aşezat cu grijă pe spate, cu brațele de-a lungul trupului şi mâinile aşezate pe movilițele de muşchi. Nu prezenta zgârieturi. Printre degete se zăreau câteva flori de iarnă cu petale ale căror culori erau estompate şi transparente.

Semăna cu un tablou. Culorile erau cele ale sângelui deja rece, ale venelor golite şi ale membrelor rigide. Gerul îl conservase. Nu emana nici un miros, poate în afară de cel al pădurii: pământ jilav şi frunze putrede.

Cineva avusese grijă de el.

Pe terenul din jurul trupului erau montate câteva capcane rudimentare, făcute din funii groase şi lațuri.

— Pentru a ține animalele la distanță de cadavru. Voia să-l găsim intact, rosti o voce răguşită.

Buzele se mişcau aproape de microfonul telefonului, eliberând în aer cuvinte şi aburi. În jur se desfăşura o muncă frenetică şi riguroasă, peste tot salopete albe de protecție, blițuri şi reflectoare.

— Nu se îndeletnicea cu vreo muncă manuală. Nu are mâinile aspre, iar aurul inelului nu prezintă zgârieturi. Unghiile sunt curate. Nu se observă urme de murdărie.

Verigheta de pe inelarul mâinii stângi strălucea chiar şi în lumina lividă de decembrie.

Norii plați umbreau colțul acela de lume.

Bărbatul suferise un atac violent în zona feței, dar restul trupului părea neatins. Epiderma din jurul gâtului avea striații de un albastru închis, de la vasele sangvine. Se bărbierise cu grijă înainte de a muri. Stratul fin de barbă era o consecință a strângerii pielii de după moarte.

— Urme hematice minime, incompatibile cu rănile suferite. Probabil sângele este mai abundent pe haine. I-au fost scoase ulterior.

O pauză.

— Asasinul a dezbrăcat victima, a pregătit-o.

În ciuda pregătirii minuțioase, erau numeroase urme pe corp şi pe pământ, un amestec de noroi şi gheață, ca şi cum autorul ar fi uitat brusc de detalii. În afară de urmele plantare ale victimei, mai erau şi cele ale unei alte persoane, un bărbat care, conform măsurătorilor, purta patruzeci şi cinci la încălțăminte.

Pe brațe, încheieturile mâinilor şi glezne nu se vedeau semne de luptă. Victima avea un fizic excelent, era înaltă şi cu o musculatură destul de bine dezvoltată, şi totuşi asasinul reuşise să o doboare. Atacase cu o violență animalică.

„Îl cunoşteai pe ucigaş, iată de ce nu ai reacționat imediat ca să te aperi. La ce te-ai gândit oare în acel moment, când ai înțeles că erai pe punctul de a muri?”

Din expresia cadavrului nu se înțelegea. Buzele îi erau pecetluite, iar ochii...

Trupul fusese abandonat între un canal de scurgere format natural şi o potecă străbătută de turişti aproape întregul an. Îl găsise un excursionist cu câteva ore înainte.

Nu era nici o întâmplare şi nici o eroare: asasinul hotărâse să nu-l ascundă.

— Nu identific semne de activitate sexuală, şi totuşi l-a dezbrăcat.

Şeful poliției locale spusese că era vorba de tatăl unui băiat, dispărut de acasă în urmă cu două zile, după ce îşi dusese copilul la şcoală. Maşina se afla la aproximativ o sută de metri de corp, într-o râpă, ascunsă între copaci. Fusese împinsă. Pe teren se vedeau urme de pneuri şi pantofi.

— Asasinul s-a deplasat pe jos. Urmele continuă până în pădure.

Comisarul Battaglia întrerupse înregistrarea şi îşi ridică privirea spre cer. Câțiva corbi se roteau croncănind peste capetele polițiştilor. Norii amenințători prevesteau o ninsoare sigură.

Nu era timp. Trebuia să fie mai rapizi şi mai eficienți.

Comisarul se ridică şi îşi simți articulațiile trosnind. Prea multe zile din viață petrecute pe genunchi. Ori poate umerii împovărați de prea mulți ani, se gândi. Prea multe kilograme de dat jos.

— Grăbiți-vă cu prelevarea de probe! le ordonă subordonaților.

Oamenii de la criminalistică erau ca nişte umbre albe şi tăcute, aplecate asupra detaliilor pe care numai ochii experimentați le puteau surprinde. Fotografiau, prelevau, clasificau.

Lanțul de custodie a ADN-ului era abia la început. Avea să ajungă la final peste câteva ore, într-un laborator al Institutului de Medicină Legală, în oraş, la aproximativ o sută de kilometri de acolo.

Sosirea poliției a stârnit interesul câtorva curioşi. Un grup de turişti şi localnici zăboveau sub o pancartă din lemn care indica traseul spre satul vecin, Travenì. La numai patru kilometri. Localnicii se distingeau cu uşurință: aveau chipurile aspre şi sănătoase. Pe ele nu se observa bronzul uniform de pe pârtiile de schi, ci pielea înnegrită din cauza vântului şi diferențelor de temperatură.

— Am găsit hainele! strigă o voce din pădure. „O sperietoare de păsări”, fu primul gând al comisarului Battaglia.

Printre tufişurile de mur, arătarea aceea se zărea în mijlocul vegetației forestiere ca un detaliu nepotrivit şi discordant. Era făcută din ramuri şi sfori, câteva crengi şi haine pătate de sânge.

Capul era din maioul victimei, umplut cu frunze şi paie, cu două fructe mici şi roşii în locul ochilor. Haina şi pantalonii atârnau pe scheletul din lemn, iar ceasul era legat de ramura care ținea loc de mână. Cămaşa era scorțoasă, mânjită de sânge. Nu se putea spune care fusese culoarea inițială a țesăturii.

Un agent se apropie şi o informă:

— Urmele dispar la o sută de metri, spre nord, printre pietre.

Ucigaşul ştia cum să se mişte. Fie era de-al locului, fie îl cunoştea foarte bine.

Comisarul apropie din nou microfonul telefonului de gură, cu ochii îndreptați spre luminişul unde cadavrul era un profil diafan peste care se aşterneau încet primii fulgi de nea.

Cineva îl acoperea cu o pânză.

— Fetişul acesta îl reprezintă pe asasin, spuse. Şi-a admirat propria operă şi a vrut să ne-o transmită...

Un zgomot brusc îi întrerupse continuarea analizei. Îşi ascuți privirea, întrebându-se dacă asista la o scenă reală.

Un bărbat traversa luminişul, printre maşinile de poliție şi tufe, înaintând cu greu prin bălțile nămoloase. Dar nu se lăsa învins. Cu sacoul făcut la comandă fluturând, cu cămaşa pătată de noroi şi lapoviță, fără nimic altceva care să-l apere de ger. Avea un aer agresiv, însoțit de o îmbujorare care indica oboseala. Sau poate stânjeneală, ruşine. Când comisarul înțelese despre cine era vorba, fură suficiente numai câteva cuvinte pentru a reveni la starea de spirit inițială.

— Fir-ar să fie!

3

Massimo era în baltă până la glezne.

Un şir de emoții îi brăzdau chipul: furie, disconfort, scepticism, dar mai ales ruşine. Înainta anevoie peste smocurile de iarbă care se adânceau sub greutatea paşilor, scoțând la iveală capcane de noroi.

Ochii tuturor acelor necunoscuți îl scrutau: era noua sa echipă, după momentul transferului. După toate probabilitățile, persoana care îl supraveghea de la marginea pădurii era şeful lui.

Deşi la început puțină, acum zăpada cădea din abundență. Îi atingea obrajii calzi, lăsându-l să-i simtă greutatea pe piele preț de o clipă.

În cele din urmă se încumetă să-şi ridice privirea. Comisarul Battaglia nu putea fi decât individul acela de vreo patruzeci de ani, puțin mai scund decât el, cu pielea smeadă şi țigara între buze, care-l fixa cu ochi pătrunzători. I-l arătase un agent care-şi îndreptase mâna în acea direcție. Massimo nu mai pusese alte întrebări şi pornise, fără a mai băga de seamă strigătul alarmat al colegului său. Îi înțelesese agitația abia după ce călcase în mocirlă, peste

câțiva metri, mergând la pas alert din dorința de a părea dezinvolt.

N-avea să uite niciodată ziua aceea. Sosise la birou cu o întârziere de câteva minute şi aşteptase mai bine de jumătate de oră în holul secției de poliție până când cineva binevoise să-i spună că echipa sa nu era acolo: fusese convocată pentru un caz de omucidere. Nimeni nu se gândise să-l aştepte sau să-l anunțe. Pur şi simplu uitaseră de el.

„Am întârziat doar cinci minute."

Massimo crezuse că este o glumă, dar colegul său fusese concis şi îl asigurase de lipsa de umor a comisarului Battaglia. După cum arăta, nici el nu părea să aibă mai mult umor.

Prin urmare, era pus în fața unei dileme: fie îşi aştepta pe scaun echipa să se întoarcă, fie pleca după ea, oriunde ar fi fost.

Din nefericire, alesese a doua variantă.

Nu se aşteptase să conducă aproape două ore pe o ploaie care se revărsa în cascade de apă pe asfalt, cu sistemul de navigație auto dat peste cap şi cu ochii lipiți de parbriz. Când ajunsese în vale, începuse coşmarul cu gheața. Serpentinele înguste şi alunecoase făceau pneurile să patineze, iar inima să i-o ia la galop. De câteva ori, maşina se blocase în pantă fiindcă partea exterioară a pneurilor nu adera la asfaltul înghețat. Un tractor aflat în trecere se oprise în fața lui. Proprietarul, un bătrân cu limba împleticită a cărui răsuflare mirosea a vin, îşi oferise ajutorul cu insistență. Spunea că turiştii o pățeau adesea în perioada aceea a anului, iar pentru el nu era o problemă să-l remorcheze până spre platou.

— Trunchiuri de copaci, bălegar sau maşini, care-i diferența? mormăise bătrânul.

Înfiorat, Massimo acceptase. Aruncase o ultimă privire îngrijorată către maşină înainte să monteze lanțul de tractare, să urce la volan şi să aducă schimbătorul de viteză în punctul mort.

Astfel ajunsese la Travenì, remorcat de un tractor.

Cu muşchii spatelui amorțiți din cauza tensiunii şi o durere de cap violentă, putu într-un final să admire peisajul. Era de o frumusețe primitivă, genul care te face să-ți pierzi punctele de referință. Vârfurile de munte înzăpezite erau situate deasupra unei păduri milenare, ivindu-se ca nişte tăişuri în nuanțe mate dintr-un covor des de păduri. Te duceau cu gândul la giganții din mitologie şi te sileau să rămâi cu privirea în sus, cuprins de o senzație de amețeală. Printre pini şi tufişurile de mur şi afin țâşneau izvoare transparente care curgeau agile printre pietre, stalactite de gheață şi muşchi parfumat. Pe marginea drumului, Massimo întrezări pe zăpadă numeroase urme de animale.

Era o lume diferită față de cea cu care era obişnuit, o lume care murmura despre meschinăria umană şi lăsa să se înțeleagă cât de inutilă este truda. Un paradis natural care nu era totuşi ferit de intervenția omului: o parte a unui versant fusese despădurită aproape integral. Câteva screpere oprite se zăreau pe platoul ocupat de cabinele şantierului şi de alte utilaje. Erau în curs lucrări de defrişare.

Massimo îşi întoarse privirea, ca şi cum ar fi fost deranjat de o pată ivită pe un tablou frumos.

Satul Travenì se zărea după ultimele curbe strânse, aşezat pe platoul care se întindea impunător deasupra văii, într-o depresiune înconjurată de munți. Casele în stil montan erau din piatră şi lemn. Lângă fiecare uşă, stivele ordonate de lemne răspândeau miros de răşină.

În centrul minuscul, arhitectura era alta: clădirile cu mai multe etaje aveau tencuieli în culori pastelate, poduri

mansardate cu influențe nordice, decorațiuni de Crăciun cu ilice şi terase decorate cu funde roşii. Pe strada principală erau dispuse simetric hanuri şi birturi vechi, un magazin alimentar şi două cafenele. În fața unui pub se găseau grupuri de tineri cu plăcile de snowboard sub braț şi un pahar de vin fiert în mână: pârtiile de schi nu erau departe.

Se mai găseau o farmacie şi câteva magazine moderne pentru turişti.

Proprietarul tractorului îl lăsase pe Massimo cu maşina în piața principală, refuzând banii pe care străinul insista să-i dea. La plecare îl salutase cu brațul ridicat şi un claxon. Massimo privise în jur. Aşezarea părea desprinsă dintr-o ilustrată. La avizierul exterior al primăriei erau prinse cu piuneze afişe care invitau la o şedință în sala de sport a şcolii: locuitorii din vale erau chemați să participe la o adunare împotriva construcției unei noi baze de schi. Lui Massimo îi veniseră în minte şantierul pe care îl văzuse la poalele muntelui şi copacii tăiați.

Nici măcar acolo, departe de oraş, nu era cu adevărat linişte.

Îşi găsise echipa cu uşurință: cadavrul victimei fusese descoperit puțin în afara satului, către hotar. Se ajungea acolo pe un drum nivelat care se întindea printre grămezi de bolovani şi păduri de pini. Maşinile poliției locale limitaseră deja accesul, formând un filtru pe ambele sensuri ale carosabilului. Un polițist nota cu precizie numerele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor aflate în trecere şi datele personale ale curioşilor care îşi lungeau gâtul să vadă orice detaliu, cât de mic.

Massimo îi arătase legitimația şi întrebase de comisarul Battaglia. Apoi călcase în balta din care încă se chinuia să iasă.

Cel puțin, şeful său încetase să-i mai acorde atenție. Vorbea cu o bătrână înfăşurată într-o haină lungă până

aproape de pământ. Era imposibil să n-o observi: avea părul tuns bob, cu bretonul lung până în dreptul ochilor, vopsit într-un roşu artificial care era în disonanță cu armonia tonurilor delicate din natură. Arăta spre canalul care se prelungea în mărăciniş, în timp ce comisarul încuviința din cap.

Femeia trebuie să fi fost martoră. Poate tocmai ea găsise trupul.

Massimo făcu ultimii paşi, iar cineva îi întinse o mână ca să iasă din mlaştină. Acceptă cu o mulțumire stângace care se auzi slab ca o şoaptă.

Pentru prima dată de la absolvirea Academiei, se simțea ca la examen. Avea răsuflarea întretăiată şi mâinile transpirate în ciuda gerului. N-ar fi putut să înceapă mai prost nici dacă s-ar fi străduit.

— Inspectorul Massimo Marini, se prezentă întinzându-i mâna lui Battaglia. Am fost repartizat în echipa dumneavoastră. Nu m-a anunțat nimeni de cercetarea la fața locului, altfel aş fi venit mai devreme.

Nu ştia de ce o spusese. Tonul vocii sale îi suna până şi lui arogant, ca al unui copil țâfnos.

Celălalt nu-i strânse mâna, aşa că şi-o retrase ca şi cum ar fi lăsat-o să-i cadă, declarându-se învins de acea zi confuză.

Bărbatul îl privi fără a-i adresa vreun cuvânt. Lui Massimo i se păru că-l vede mişcându-şi uşor capul în semn de avertizare pe furiş. Bătrâna fu cea care-i răspunse.

— Mortul nu s-a deranjat să ne anunțe nici măcar pe noi, *domnule inspector*! Avea o voce răguşită şi aerul că nu-l consideră bun de nimic.

Massimo o măsură cu privirea. Fesul de lână ornat cu paiete îi lipea de frunte bretonul ştrengar, care nu avea nimic de-a face cu chipul marcat de vârstă şi duritatea care prevestea o fire la fel de colțoasă. Ochii mici îl cercetau

asemenea unor mâini neliniştite, scrutându-i chipul ca în căutarea unei confirmări. Muşca uşor braţul unei perechi de ochelari de vedere.

Massimo observă că avea buzele subţiri: din când în când şi le strângea, ca şi cum ar fi reflectat asupra unui gând sau ar fi cumpănit o sentinţă.

Sub haină i se putea observa silueta durdulie. Stofa stătea întinsă pe şoldurile robuste.

Un agent se apropie şi-i întinse femeii un telefon mobil.

— Doamnă comisar, vă caută domnul chestor. Întreabă dacă aveţi un moment liber.

Încuviinţă din cap şi se îndepărtă câţiva paşi pentru a răspunde. Din când în când îi arunca o privire nou-venitului.

Massimo rămase stupefiat. Cu mare greutate înţelese că bărbatul pe care-l crezuse a fi Battaglia şi care-i strângea mâna se prezenta de fapt drept agentul Parisi. Gura i se uscase şi era pe punctul să leşine de frig. Încercă să-şi formuleze în minte nişte scuze care să nu pară prosteşti, dar când văzu că bătrâna terminase convorbirea telefonică, singura frază pe care o putu rosti fu cea mai nepotrivită.

— Nu mi-a spus nimeni să caut o femeie, doamnă comisar.

Îl privi aşa cum se privesc excrementele lipite de talpa altcuiva.

— Păi, domnule inspector, nici nu v-aţi dat osteneala să vă gândiţi!

Domnul inspector. Era foarte tânăr şi părea scos dintr-o reclamă de modă. Teresa îi simţise parfumul de la o distanţă de câţiva metri. Făcea notă discordantă cu mica păşune alpină acoperită de zăpadă şi sânge, pe care apa îl spăla de pe muşchi şi îl ducea cu ea în pământ. Sângele

unui bărbat, ucis într-un mod cum rar îi este dat unui polițist să vadă de-a lungul carierei sale.

Massimo Marini avea un chip frumos, întunecat doar de o umbră. Nu se bărbierise. În dimineața aceea, ceva nu fusese în regulă. De fapt, după aspectul său, chiar mai multe nu fuseseră în regulă.

Începutul nu fusese dintre cele mai bune. Încercarea tânărului inspector de a părea ferm eşuase lamentabil. Însă Teresa era de părere că oricine se poate bucura de beneficiul îndoielii, chiar şi un caz dintre cele mai disperate, cum era al lui.

Transferul lui dintr-un oraş mare într-o reşedință mică de provincie îi stârnea curiozitatea. Față de ce sau de cine anume ținuse să se îndepărteze la cinci sute de kilometri?

Se gândi că fugim de ceea ce ne sperie, ne răneşte sau vrea să ne facă prizonieri.

Poate era vorba de o poveste de dragoste încheiată doar cu câteva cuvinte, dar chipul său nu trăda nopți nedormite de suferință. În acel moment lăsa să se vadă numai încordarea resimțită din cauza ei, nu a vreunei frumoase reticente. Altceva îl determinase să fugă.

El rămăsese nemişcat în timp ce fulgii de zăpadă i se aşterneau pe umerii care, de când sosise, erau puțin mai încovoiați.

Teresa îşi reținu un surâs de satisfacție. Îi făcea plăcere să-i țină în tensiune pe cei nou-veniți, iar el nu ar fi fost o excepție. O privise cu un aer aproape înduioşător de cățeluş. Teresa ştia că îi fusese teamă câteva clipe: să nu fie chemat înapoi, să nu fi fost insolent şi să nu fi lăsat impresia unui amator când, de fapt, voia să-i uimească pe toți cu fermitatea sa.

Îl ignoră şi se întoarse către Parisi pentru a continua discuția întreruptă de sosirea excentrică a inspectorului.

— Cineva trebuie să coboare în canal ca să caute şi acolo, în vegetație.

Agentul încuviință din cap.

Teresa îl privi pe Massimo. Se întrebă unde-şi lăsase paltonul sau ce purta de obicei pentru a se feri de frig. Evită să abordeze subiectul.

— Domnule inspector, vă duceți dumneavoastră? îi spuse în schimb.

Îl văzu tresărind surprins; cu toate acestea, tânărul nu acceptă nici un ajutor. Coborî în canal aşa cum era, agățându-se de câte o ramură ca să nu alunece în apa stătută.

Teresa îşi clătină capul. La ce rost atâta orgoliu, dacă nu doar pentru a-şi complica viața?

„Şi totuşi a plecat de îndată. Nu a aşteptat să-i repet.”

Era un semn bun: voia să remedieze situația şi era dispus să facă orice ca să reuşească.

Parisi dădu să-şi scoată ghetele pe care le purta pentru munca de teren şi să i le dea colegului aflat în dificultate, dar ea îl opri.

Împreună priveau cum pantofii inspectorului se afundau din nou în noroi, resturi de frunze rău-mirositoare şi în cine ştie ce altceva.

Teresei aproape că-i păru rău pentru el, dar scena era amuzantă.

— Ce trebuie să caut? o întrebă, după câteva minute de scotocit în orb.

În cele din urmă, îi trecuse prin minte să ceară ajutor.

— Ochii! răspunse Teresa. Nu i-am găsit încă.

4

Austria, 1978

În zonă, mulţi vorbeau de Şcoală, însă nu mulţi o cunoşteau cu adevărat şi aproape nimeni nu fusese acolo. Anecdotele despre Institut erau adesea fantezii întreţinute de aspectul său misterios. În unele dimineţi, la răsărit, clădirea în stil central-european se ivea din norii joşi precum un miraj de lumini intermitente. Cu planul de construcţie dreptunghiular, edificiul se sprijinea pe o bază de piatră provenită de la carierele din vecinătate, peste care se întindea parterul îmbrăcat cu o faţadă de ciment cu model în relief. O cornişă de viţe încolăcite îl separa de etajele superioare, făcute din piatră şlefuită. Faţada centrală, din care se bifurcau aripa de est şi cea de vest, era impozantă datorită celor patru coloane în stil ionic, intercalate de ferestre cu frontoane triangulare. Deasupra ultimului etaj, al treilea, era o cupolă în formă de calotă retezată. Mansarda principală găzduia un ceas despre care nu-şi mai amintea nimeni când bătuse ultima dată. Se spunea că ora indicată, trei fix, era cea a morţii proiectantului: un tânăr arhitect din Lienz, lovit de fulger în zona lacului, în timp ce intenţiona să-şi admire opera abia desăvârşită. După aproape două secole, bătrânii încă mai povesteau despre mânia lui Dumnezeu din cauza ofensei aduse: locurile acelea fuseseră create pentru linişte, vânt şi florile de la mare înălţime, iar omul le profanase cu mândria sa.

Acum când putea să observe Şcoala de la o distanţă atât de mică, Magdalena înţelegea sensul acelor cuvinte: construcţia fusese nepotrivită, nelalocul ei. Era capriciul unei nobilimi care nu-şi acceptase limitele.

Urcase pe jos pe drumul care urca din sat până la platou. De acolo o luase pe cărarea ce se înălţa pe partea opusă a muntelui, ca să ajungă mai repede. Lacul răspândea un miros înţepător, de licheni şi adâncuri mocirloase. Părea că este un ochi al pământului. Ajunse la intrare cu răsuflarea întretăiată şi câteva şuviţe buclate

ieşite din coc. Se grăbi să le prindă cu un ac de păr în timp ce îşi verifica încălțămintea. Uşa masivă se deschise larg înainte ca fata să aibă timp să atingă inelul de fier în formă de cap de lup. Un chip lat, fără vârstă, o fixa cu ochi mici şi severi.

— Presupun că eşti Magdalena. Te rog să mă urmezi!

Infirmiera Agnes Braun era precum palatul care o găzduia: austeră şi decadentă. Părul grizonant şi des încadra un chip mult mai tânăr față de cât s-ar fi aşteptat Magdalena. Cu câteva retuşuri, femeia aceea ar fi putut avea o înfățişare mai mult decât încântătoare, dar se părea că în Şcoală nu erau îngăduite asemenea preocupări. Pentru interviul de angajare i se sugerase să se prezinte nemachiată, cu părul strâns şi haine simple.

Cu o politețe glacială, infirmiera Braun îi prezentă ceea ce părea să fie regatul ei, după alura de suverană cu care se mişca printre lespezile de marmură, ornamentele aurite şi cele câteva piese de mobilier rămase. Palatul însă părea nelocuit şi atât de liniştit, încât Magdalena se întreba pe unde se găseau oaspeții.

Intrarea era frumoasă, ornamentată cu un mozaic ce reproducea stema Imperiului Austro-Ungar: o acvilă neagră bicefală pe fond aurit. Pereții erau decorați cu scene de vânătoare în manieră *trompe-l'œil.* Singura pată închisă, în armonia aceea de tonuri pale, era o pendulă cu doi mauri incrustați pe laturile cadranului. Expresia chipurilor sculptate în abanos era înfricoşătoare: gurile larg deschise lăsau să se vadă dinții extraordinar de ascuțiți, din fildeş.

Agnes Braun nu putu să nu observe uimirea nou-venitei.

— A fost realizată cu artefacte aduse de pe continentul african, îi explică pe un ton infatuat.

Aparținea familiei directorului. El este cel care a vrut s-o doneze Şcolii.

Magdalenei i se păru înspăimântătoare, dar făcu efortul de a surâde din politețe.
Infirmiera Braun o studia în tăcere, cu mâinile încrucişate în poală.

— O consideri de bun gust? o întrebă.

Ochii fetei fugiră într-o parte.

— Da, răspunse, dar îşi dădu imediat seama că silaba sunase fals.

Îşi întoarse privirea către femeie şi-i văzu un zâmbet pe buze. Agnes Braun părea mulțumită.

— Nu trebuie să te ruşinezi, o auzi spunându-i. Mica ta minciună m-a făcut să înțeleg că ai putea fi potrivită pentru acest loc. Şcoala presupune devotament, iar devotamentul implică şi renunțarea la câteva libertăți, chiar şi cea a gândurilor. Nu eşti de acord?

Magdalena încuviință din cap, fără să-şi dea măcar seama. Femeia aceea avea ceva care o neliniştea. Asemenea Şcolii, şi ea părea nelalocul ei.

5

Ceva anume îi speriase pe adulți. Mathias înțelesese din privirea mamei sale, pe care şi-o îndrepta către el în timp ce vorbea cu învățătoarea şi alte femei: era ca şi cum l-ar fi tras de lesă, un mod de a-l ține aproape de ea, chiar şi de la distanță. Îl strângea la piept pe fratele său Markus, de numai câteva luni. Chiar dacă adormise de puțin timp, nu-l culcase în cărucior.

Sala de festivități a şcolii era cuprinsă de o rumoare nervoasă. Luminile proiectoarelor băteau în costumele colorate lăsate pe scenă. Repetițiile scenetei de Crăciun fuseseră întrerupte de doi bărbați pe care Mathias nu-i mai

văzuse în sat. Vorbiseră cu învățătoarea, apoi fuseseră la mama lui Diego şi, după o scurtă conversație, aceasta îi urmase precum un zombi, palidă şi rigidă. Doar atunci când o strigase mama lui Mathias îşi amintise de prezența fiului. Se întorsese să-i spună să rămână acolo şi să fie cuminte, că va avea grijă de el învățătoarea şi apoi urma să vină bunica. Vocea îi tremura.

Mathias îl privi pe Diego. Se cufundase într-un fotoliu din sala de festivități, cu privirea fixată pe şirul de ferestre înalte, către cerul negru. Noaptea era tot mai aproape şi părea să-i învăluie şi pe oameni în întuneric. Travenì nu mai era locul pe care Mathias îl iubea. În ultimele ore satul fusese copleşit de suspiciunile care planau, ca zăpada, asupra locuitorilor. De când tatăl lui Diego dispăruse, teama înveninase aerul.

Se apropie de prietenul său. Abia atins de conul de lumină de pe scenă, chipul lui părea o lună mică, tristă şi poate puțin furioasă. Mathias ar fi vrut să zică ceva, dar ştia că vorbele n-ar fi avut nici un efect.

Tatăl lui Diego era mort. Nimeni nu pronunțase încă acele cuvinte, dar ambii o ştiau, aşa cum se ştie că o palmă urmează să fie dată sau cum se simte febra care urcă, în timp ce fruntea este încă rece.

Mathias îşi strânse în mâini căciula, făcu din ea o minge şi i-o aruncă.

Mâna lui Diego se lansă ca fulgerul şi o prinse fără să-şi dezlipească ochii de la întunericul pe care-l fixa.

Lui Mathias îi scăpă un zâmbet instantaneu. Diego se afla încă acolo cu el, dar în acelaşi timp era învăluit în confuzie. Îi era cel mai bun prieten şi cel mai mare adversar. În acel moment însă, ar fi vrut să-i spună că nu-l mai interesa să fie şeful grupului, că-i putea lua locul întrucât nu-i lipsea nimic pentru a fi un lider. În schimb, tăcu, conştient de faptul că poziția de şef se câştigă, nu se capătă

în dar. Aveau să continue să se provoace unul pe celălalt, fără ca legătura fraternă care-i unea să aibă vreodată de suferit.

Mathias fu pe punctul de a i-o spune, dar un gând neprevăzut îi schimbă cuvintele de pe buze.

— Unde-i Oliver? întrebă.

La auzirea acelui nume, Diego coborî cu picioarele pe pământ. Oliver era doar cu un an mai mic decât ei, dar pentru toți el era puişorul grupului.

Se priviră cu acelaşi gând neliniştit. Trebuiau să-l găsească. Trebuiau să-l protejeze, mai ales acolo, între zidurile acelea.

Holul care ducea la toaletele elevilor era un culoar de umbră al cărui capăt nu se zărea.

Cineva stinsese luminile, iar sălile era găuri negre, din care se simțea miros de cretă şi hârtie.

Oliver înghiți şi auzi zgomotul propriei salive. Căutase întrerupătorul, dar nu-şi amintea unde era: nu mai avusese niciodată nevoie de el. Se întoarse din nou către lumina slabă care îl liniştea: după colț, la jumătatea celuilalt coridor, erau larg deschise uşile sălii de festivități.

„Nu sunt singur!” îşi repetă.

Se întoarse ca să înfrunte holul. Câțiva metri care păreau un abis şi pe care se încăpățânase să-i parcurgă fără a cere ajutorul nimănui.

Oliver ştia: *el* era undeva acolo, în întunericul acela sau poate în sala de sport, să aranjeze echipamentul sau la cantină, să verifice dacă toate ferestrele erau închise. Se mişca mereu în linişte şi-i scruta pe toți cu priviri severe. Dar numai cu Oliver îşi arăta adevărata fire: rea ca a căpcăunului din poveşti. Fără vreun motiv sau limită. La gândul acesta, simți o durere în stomac.

Oliver clipi de mai multe ori. Ca şi cum întunericul ar fi fost greu şi i s-ar fi lipit de gene, de piele, de haine, vrând

să-l scufunde. Făcu un pas, apoi altul. Îşi imagina că intrase în bula aceea de întuneric, iar acum era mai aproape de mijloc şi prea departe de lumină.

Dacă brusc o mână l-ar fi înhățat şi târât... Îşi alungă gândul, dar durerea de stomac continua să i-l amintească. Intrarea elevilor nu era prea departe. Numai câțiva metri de mers, şi ar fi atins-o cu mâinile pe care le ținea drepte, înainte. Astfel, orice temere ar fi fost spulberată de lumină. Atunci Mathias şi Diego ar fi fost mândri de el şi l-ar fi tratat ca pe unul de-al lor.

Înaintă cu şi mai multă convingere, până când simți sub buricele degetelor suprafața netedă a pereților. Îşi alunecă degetele până la uşă, căută pe dibuite clanța şi o apăsă. Mirosul obişnuit de clor şi detergent îi confirmă că era în locul potrivit.

Ezită, adunându-şi curajul să întindă mâna în beznă.

„Ce prost!” îşi spuse ruşinat, deşi nu asistase nimeni la această scenă.

Îşi strânse buzele şi întinse brațul. Îi era cald şi frig în acelaşi timp. În sfârşit, găsi pe dibuite întrerupătorul şi neonul de pe plafon se aprinse cu un trosnet.

Gresia albastră lucea sub lumina rece. Un robinet slăbit picura ritmic într-o chiuvetă. Oliver îşi eliberă răsuflarea reținută: nu-l aştepta nimeni.

Se îndreptă către toaletele aflate pe un rând, cu trei uşi deschise larg în fața lui. O alese pe cea din mijloc şi începu să-şi descheie pantalonii. Se opri la primul nasture.

Nu mai era singur. Era cineva în spatele lui. O altă respirație se unea cu a lui, în liniştea aceea. O răsuflare cu miros greu de usturoi şi tutun.

— Salut, rahatule cu ochi!

Oliver se întoarse încet, ca şi cum cuvintele pronunțate de vocea obraznică ar fi fost un ordin. Tremura.

Aflată în fața lui, silueta impunătoare a coşmarului său zilnic îl făcea să se simtă şi mai mic decât era.

Avram Viesel era îngrijitorul şcolii din Travenì. Era mai în vârstă decât părinții săi, dar mai tânăr decât bunicii. Avea un corp aşa de lat, încât mişcările îi erau îngreunate, iar când mergea se clătina dintr-o parte în alta, ca o navă în voia valurilor. Însă Oliver nu l-ar fi numit un om gras. Cuvântul care-i venea în minte ori de câte ori îl vedea şi îi suporta torturile era „puternic". Ca personajul negativ din benzile desenate cu supereroi. Atât de puternic încât să-l strivească.

Îi privi mâinile: erau mari cât capul său. Şi-l imagină prins între degetele acelea durdulii şi păroase.

— Şi iată că ți-ai făcut curaj să vii până aici singur! N-a fost o idee bună!

Oliver nu răspunse. Orice cuvânt s-ar fi dovedit unul greşit, o ştia prea bine. Domnul Viesel se distra pe seama lui din prima zi când pusese piciorul în şcoală. Folosea doar vorbele, nu şi mâinile pentru a-l atinge, dar Oliver simțea că în curând avea să se întâmple şi asta. Îi privi din nou mâinile şi le văzu străbătute de spasme scurte, ca şi cum muşchii i-ar fi pulsat sub piele. Îi aminteau de peştii din râu care, cu țâşniri rapide, abia atingeau suprafața apei ca să prindă din zbor o insectă.

Ştia că şi domnul Viesel era în căutare de hrană, cea care i-ar fi săturat foamea secretă: frica lui Oliver. Îşi mută privirea pe abdomenul umflat al bărbatului. Îi blocase complet calea de acces.

— Mă aşteaptă! reuşi să spună dintr-o răsuflare.

Burta domnului Viesel tresări, mişcată de râsul slab din care se opri aproape imediat.

— Ai venit să te pişi. Atunci, fă-o! îi ordonă fără să se clintească, în timp ce umărul lui bloca uşa.

Oliver închise cu putere ochii. Greutatea pe care o simțea pe vezică se transforma în durere.

— Trebuie să mă duc, spuse. Vă rog!

— Nu, rămâi nemişcat ca un soldățel, până când o să faci pe tine!

Oliver îşi simți obrajii umezi.

— Oh, iată fetița care iese la suprafață! îl tachină domnul Viesel.

Oliver se gândi că şi Lucia era fetiță şi totuşi era curajoasă şi puternică. Deschise ochii.

Printre lacrimi vedea silueta zbirului tremurând.

Bărbatul se aplecă spre el.

— Ştii ce-o să fac dacă povesteşti ceva, nu?

Oliver nu răspunse.

— O să vin într-o noapte, în timp ce dormi, şi...

Mimă gestul înşfăcării. Oliver îşi reținu un strigăt de spaimă, iar Viesel izbucni în râs. În acel moment însă, ceva îi căzu în cap şi apoi pe podea.

Viesel privi obiectul, iar Oliver îi urmări privirea. Era un burete care lăsase pe obrazul bărbatului o dungă albă de cretă.

Când domnul Viesel se întoarse către intrare, Oliver profită ca să se strecoare printre el şi uşă, împingând cu toată puterea, cu dorința de a-şi recâştiga libertatea.

— Unde crezi că fugi? îl auzi, dar era deja în siguranță.

Mathias şi Diego se interpuseră între el şi zbir.

— Iată-i pe micuții prieteni care-ți sar în ajutor! bombăni bărbatul. O să încetezi să mai fii un laş?

— Lăsați-l în pace! spuse Mathias.

— Şi tu ce vrei, Klavora? Nu ți-a dat destule taică-tu săptămâna asta? Avram Viesel se şterse pe față de cretă. Dar iată-l şi pe tânărul Valent! continuă cu ochii la Diego în

timp ce se apleca să ridice buretele de jos. Bătrânul tău, în schimb, a sfârşit urât!

— Taci!

Ordinul lui Mathias fu ignorat. Îl luă pe Diego de braț, încercând să-l ducă de acolo, dar el părea că se transformase într-o statuie.

— Să plecăm de aici! îl imploră Mathias.

— Am auzit ce vorbeau polițiştii în parcare, înainte să intre s-o ia pe maică-ta, şopti Viesel, ca o confidență. Vrei să-ți spun?

Diego nu răspunse, continuând să-l privească stăruitor. Părea hipnotizat, se gândi Oliver.

— Vrei să ştii cum a murit?

Acum toți trei stăteau să-l asculte.

Avram Viesel îşi ridică mâinile şi degetele arcuite spre a imita nişte gheare şi, încet, le apropie de chipul lui Diego.

— L-au dus în pădure şi i-au smuls ochii. Uite aşa!

Vocea învățătoarei care-i chema de pe hol întrerupse relatarea. Oliver se simți smucit de Mathias, care îl scoase afară şi pe Diego.

În spatele lor, Avram Viesel se văita cu ton plângăcios cât de sătul era, cu problemele lui de sănătate, să tot curețe băile după glumele băieților răsfățați. Oliver nu se întoarse să-l privească, dar era sigur că dintr-o mână dădea cu buretele, iar cu alta se ținea de spate.

Îl privi în schimb pe Diego şi nu-l recunoscu. Era atât de palid, încât părea mort. Exact ca tatăl său.

6

În camera în penumbră, aparatul de proiecție rula fotografiile făcute la locul crimei.

Erau prim-planuri cu buzele întredeschise, cianotice; detaliile vaselor sangvine care se dilatau sub epidermă ca delta unui fluviu. Pieptul palid. Craterele întunecate de pe chip în locul ochilor.

Acele imagini erau materia primă a muncii lor. O plastilină care urma să fie modelată până când devenea un chip, cel al asasinului, iar acelui chip avea să i se dea un nume. Era profilul asasinului – portretul psihicului său – care avea să conducă la o identitate, niciodată invers.

Teresa privea cu atenție, cufundată în fotoliu, aşezată între chestorul Ambrosini şi procurorul adjunct Gardini: doi prieteni, chiar dacă la locul de muncă rolurile rămâneau bine delimitate. În spate, echipa sa.

Tocmai se întorseseră după ore întregi de cercetări la fața locului şi prelevări de probe, cu frigul în oase. Munca abia începuse, iar ziua se contopea cu noaptea într-un continuum.

Ochii Teresei ardeau din cauza oboselii, dar rămâneau atenți.

Alte imagini, de data aceasta cu o natură neîmblânzită de om. Prin vegetația forestieră se iveau tăblițe şi plăcuțe cu măsurătorile criminaliştilor. Erau poziționate lângă fiecare descoperire: urme de sânge, amprente, crengi rupte în graba unui monstru cu trăsături de om.

Şi apoi, elementul cheie al acelui repertoriu macabru: un totem făcut din hainele însângerate ale victimei.

Teresa simți că, pentru o clipă, respirația procurorului adjunct Gardini devenise mai greoaie: era din cauza groazei. Acela nu era un caz „normal” de omucidere. La mijloc era o psihoză şi altceva mai periculos pe care Teresa nu era, pentru moment, în stare să-l definească.

Nu ar fi găsit răspunsurile în mobilul unei crime obişnuite. Mintea umană nu dă naştere unui asemenea coşmar din gelozie, răzbunare sau pentru bani. Efigia aceea

avea o semnificație mult mai profundă. Cerea atenție pentru că avea multe de povestit.

— Este probabil elementul cel mai tulburător, murmură chestorul.

Teresa avusese aceeaşi impresie; acum însă, în timp ce-l privea, i se părea că observă cu totul altceva. Era doar un gând difuz, care apărea frecvent şi dispărea imediat ce încerca să-l descifreze.

— Ceva nu este în regulă? o întrebă procurorul adjunct.

Nu răspunse imediat, lăsând timp acelei senzații să prindă contur, dar aşteptă în van. În cele din urmă clătină din cap fără să scoată o vorbă. Nu voia să-i inducă în eroare şi pe ceilalți cu o impresie nefondată, şi anume că, dacă n-ar fi găsit-o în acele circumstanțe şi dacă nu ar fi fost mânjită de sânge, efigia aceea ar fi dus-o cu gândul la ceva copilăresc, de-a dreptul jucăuş.

Privi cu atenție ochii făcuți din fructe.

— Trebuie să aflăm de unde le-a luat asasinul, spuse într-un târziu. N-am mai văzut altele în jur şi nu cred că este un detaliu de neglijat.

Procurorul adjunct încuviință din cap.

— Oare ce semnificație are?

Teresa nu era încă sigură, dar avea o bănuială.

— Pentru el era important să fie acolo. Dacă efigia îl reprezintă pe asasin, atunci îl arată privind ceva cu atenție.

— Dar ce anume? Victima în timp ce moare? Satul aflat în apropiere?

În timpul cercetărilor la fața locului, Teresa observase un detaliu care o neliniştise: din poziția aceea, sperietoarea de păsări părea că priveşte clopotnița bisericii din Travenì.

— Lipsa gurii o face inexpresivă, observă Gardini.

— În felul acesta, asasinul şi-a mascat sentimentele, îi explică ea. Este imposibil de spus ce anume simțea în acel moment, furie sau teamă, nelinişte ori entuziasm.

Procurorul adjunct scoase un suspin îngrijorat.

— Nu a lăsat indicii despre mobilul care l-a împins să acționeze, spuse în şoaptă.

— Nu a *vrut* să le lase! îl corectă Teresa. Nu cred că este vorba despre o neglijență întâmplătoare.

— Ce te face să înclini spre o astfel de ipoteză?

— Faptul că a pregătit scena crimei cu atâta meticulozitate. Fără îndoială, a planificat totul din timp. Trebuia s-o găsim exact aşa cum era la momentul descoperirii. Să nu uităm capcanele. Este un perfecționist.

— Deci ne-a condus până la un anumit punct, dar apoi a hotărât să ne ascundă gândurile lui.

Teresa consimți.

— Mă întreb dacă nu cumva şi absența nasului e o disimulare inconştientă. Un organ de percepție mai senzual decât vederea, foarte strâns legat de libido...

— Şi dacă ar fi aşa, care ar fi deducția ta?

Teresa se frecă la ochi. Ce i se pretindea nu erau doar simple cuvinte: adesea erau previziuni îndrăznețe, intuiții care s-ar fi putut concretiza la final printr-o condamnare. În cel mai rău caz, cum era acela, trebuia să aleagă direcția de urmat în fața unei multitudini de variante.

— Orice deducție ar fi prematură, spuse.

Gardini nu cedă.

— Spune-mi doar ce crezi! insistă, scandând cuvintele.

Politețea nu-i dispăruse din voce, dar făcea loc urgenței.

— Nu vreau să las deoparte nicio variantă, îi răspunse pe acelaşi ton, fără a-l privi.

Procurorul adjunct se aplecă spre urechea ei.

— Nu se va întâmpla, îi promise. Vom lua în calcul toate pistele, până când vei considera de cuviință să îngustăm câmpul de cercetare.

— Nu sunt o ghicitoare, murmură Teresa, atentă să nu fie auzită de către ceilalți.

— Nimeni nu crede una ca asta, interveni chestorul. Dar le nimereşti mereu. Sau pe-aproape. Iată de ce insistăm!

Ea suspină. N-ar fi putut niciodată să înțeleagă dificultatea sarcinii pe care i-o puneau pe umeri.

— Portretul pe care-l schițez este încă vag, zise. Dacă într-adevăr lipsa organelor de simț nu este întâmplătoare, atunci mă gândesc la o personalitate profund reprimată, cu o sexualitate bolnăvicioasă. Dar insist, este încă prea devreme pentru a o spune.

Următoarele imagini erau cu ceasul victimei: fusese legat invers de creanga care avea rol de mână, cu cadranul spre lemn. Teresa nu ştia ce înseamnă.

— Ochii victimei? întrebă chestorul cu degetele încrucişate în fața mustății grizonante.

Teresa îl văzuse frângându-şi degetele tot timpul.

— Nu i-am găsit, răspunse. Probabil din cauza păsărilor. Sau poate sunt un trofeu pe care asasinul l-a luat cu el. Au o valoare simbolică profundă. Ochii descoperă lumea, o privesc în detaliu, o măsoară, zise însoțindu-şi explicațiile cu gesturi. Privesc şi doresc: poate ceva ce nu ar trebui? Se spune că sunt oglinda inimii. Un strop de adevăr trebuie să fie, dacă adesea asasinii le acoperă victimelor ochii ca să nu se simtă judecați şi să nu le dispară intenția de a ucide.

Gardini se întoarse. Teresa îi bănuia uimirea.

— Trofee? Simboluri? Doar nu vorbim de un ucigaş în serie!

Teresa ridică din umeri fără să-şi ia privirea de la fotografii.

— Crima aceasta conține elemente de patologie, observă. Mă face să cred că mobilul nu este unul obişnuit.

— Psihoza este evidentă, suntem de acord, dar...

— Nu-i doar asta!

— Dar ce altceva?

Teresa nu voia să o spună încă, dar, dacă elementul psihotic era atât de puternic după cum o sugera tipul de agresiune, atunci nu se explica organizarea atât de minuțioasă vădită de detalii.

„Ori eşti nebun de legat, ori o fire calculată, rece şi meticuloasă. Una din două.”

— Vom şti mai multe după ce vorbim cu legistul, se mulțumi să spună. Mă va însoți inspectorul cel nou.

Chestorul aprobă.

— Ai de gând să-l torturezi? o întrebă în şoaptă, cu o umbră de surâs pe care şi-o reprimă pe loc.

Teresa îi aruncă o privire piezişă nou-venitului. Marini rămăsese în picioare, sprijinit de perete. Încercase să-şi curețe hainele, dar era nevoie de mai mult decât nişte apă şi săpun ca să le redea un aspect prezentabil.

— Nu mai mult decât este nevoie, spuse ridicându-se să plece. Atât cât este necesar.

7

Institutul de medicină legală nu era locul care să te lase indiferent, mai ales dacă-i treceai pragul noaptea, când personalul se reducea la medicul de gardă şi doi îngrijitori, iar intensitatea luminilor era redusă. Dacă în timpul zilei avea aspectul unei secții de spital, cu vacarmul obişnuit al coridoarelor aglomerate şi al sălilor frecventate de doctoranzi, la ora aceea târzie îşi dezvăluia latura cea mai tulburătoare. Liniştea îi expunea esența: aceea de capăt de

linie solitar. Emana o tristețe adâncă, de parcă durerea rudelor ar fi rămas lipită de corpurile aflate în camerele frigorifice, iar lacrimile şi suspinele s-ar fi impregnat în pereți.

„Moartea are nevoie de pământ, nu de ciment”, se gândi Teresa pe când trecea prin fața sălilor cufundate în umbră, unde inerția părea să fi cuprins ceea ce în restul lumii era în mişcare: nu erau ferestre prin care să intre lumina şi să se schimbe aerul, iar aparatele stinse nu aveau semne vitale de urmărit. Astfel de locuri nu fuseseră gândite pentru cei vii.

Suveranul acelui regat pustiu era Antonio Parri.

Teresa şi Marini îl găsiră într-una dintre săli, în timp ce-şi pregătea cursurile pentru a doua zi.

Comisarul bătu la uşă, mirându-se ca de fiecare dată de aspectul copilăros pe care-l avea bărbatul acela scund, cu părul alb şi zburlit: un om uscățiv care scruta lumea cu ochii săi albaştri, larg deschişi, din spatele ochelarilor. Un curios neobosit, un creier de o ingeniozitate fenomenală. Nu întâmplător, era primul care afla impresiile Teresei despre un caz.

— Doamnă comisar, mă cam faceți să lucrez ore suplimentare! îi reproşă el cu o încruntare simulată, transformată rapid într-un zâmbet.

Lăsă deoparte hârtiile peste care era aplecat şi-i făcu semn să intre. Când îl observă pe Marini, îl salută cu o înclinare a capului. Deşi îl privise doar câteva secunde, ar fi ştiut să-l descrie în cel mai mic detaliu: era meseria lui, pe care o practica atât cu morții, cât şi cu viii.

— Aveam nevoie să te văd! zise laconic Teresa, dar acele puține cuvinte spuneau totul: complexitatea cazului, particularitățile care o nelinişteau şi nevoia de a se sfătui cu o minte analitică, în stare să vadă ce vedea şi ea.

— Să mergem, spuse medicul. Ne aşteaptă. Trupul victimei era întins pe un pat de oțel şi acoperit cu un cearşaf imaculat, cu parfum de săpun. Parri îşi trata cu grijă şi respect oaspeții. O dată, Teresa îl văzuse cerând ca pânza să fie schimbată din cauza unei pete. Pentru cadavru nu mai avea vreo importanță, în schimb, pentru rudele sale, da. Iar Antonio o ştia bine. Ba chiar îşi dădea seama că era cu atât mai important. Prezența lui făcea că acel loc să nu mai fie atât de apăsător, îi conferea umanitate.

Soția victimei îndeplinise procedura de identificare cu câteva ore înainte, când trupul era încă în sacul agenților de la criminalistică, în mijlocul pădurii. Acum îi cunoşteau numele, dar nu şi povestea sau finalul care îl răpise prea devreme din această lume.

— Am efectuat toate analizele de rutină, explică Parri. Prelevări, tuşeuri şi răzuire sub unghii... Nu mai rămâne decât autopsia şi să aşteptăm rezultatele.

Dezveli trupul.

Teresa aprobă şi îşi îndreptă privirea spre cadavru. Cavitățile oculare fuseseră acoperite cu bucăți de tifon. Un alt gest de compasiune.

— Nu au existat raporturi sexuale înainte de momentul decesului. Rănile de la nivelul feței sunt adânci şi trimit cu gândul la o acțiune mecanică violentă şi brutală. În opinia mea, nu s-a folosit vreo unealtă. S-a acționat cu mâinile goale, drept dovadă că a lăsat şi amprente.

Teresa observă tresărirea lui Marini. Până în acel moment rămăsese deoparte, întinzându-şi gâtul ca să vadă cadavrul.

— Nu te mănâncă! îi spuse. Apropie-te şi priveşte-l cu atenție!

Inspectorul se conformă, dar se vedea că nu era în largul său. Teresa o înțelesese din atitudinea lui: nu ştia

cum să-şi țină mâinile, încotro să-şi îndrepte paşii, cum să-şi mişte trupul.

— Nu mă pricep la lucrurile acestea, mărturisi. Nu pot fi de mare ajutor.

— Nu te pricepi la cadavre? Atunci, schimbă-ți meseria sau învață! Teresa îşi întoarse privirea către Parri. Vrei să spui că i-a scos ochii cu degetele?

— Aş spune că da. Victima nu a murit imediat, ci după câteva ore, dacă ne luăm după capilare, care au avut timp să se cicatrizeze. Dar ca să stabilesc cauza precisă a morții trebuie să aşteptăm autopsia completă. Oricum, decesul a avut loc în ziua dispariției. Ca primă informație, aş exclude sufocarea: traheea se prezintă intactă şi nu sunt hematoame pe pielea gâtului.

— Din astfel de răni nu se moare?

Întrebarea venise din partea lui Marini.

— Unul nou? i se adresă Parri Teresei.

— Da.

— Nu, băiete, nu se moare din astfel de răni.

— Dacă a murit după câteva ore, atunci asasinul a rămas ca să asiste la agonie, murmură Teresa cufundată în gânduri. Sau poate s-a întors ca să aşeze trupul, pentru a pregăti scena pe care o plănuise.

— Am găsit un fragment de unghie într-una dintre cavitățile oculare, continuă legistul.

L-am trimis deja la laborator pentru proba ADN. Observând tulburarea Teresei, o întrebă: Ce anume nu te convinge?

— Totul. Nimic. Nu ştiu... Îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă agitată cu un colț al mânecii. Este ca şi cum delictul ar fi fost comis de două persoane diferite. Una lucidă, cerebrală, care a aranjat trupul cu scopul de a transmite un mesaj clar – dar care anume? –, pregătind capcanele pentru a ne face să-l găsim aproape intact şi

totodată ascunzând maşina ca să nu fie găsit prea devreme. Cealaltă, complet dezorganizată, aproape animalică: felul în care a ucis, faptul că a acționat în apropierea unui drum fără să-şi facă griji că ar putea fi surprins, fără să-şi lege victima şi fără să folosească arme, ca şi cum crima ar fi fost rezultatul unui moment de furie incontrolabilă... A lăsat amprente peste tot, fără a fi atent la cele mai elementare măsuri de precauție. Continuară să examineze trupul. Nu sunt urme de muşcături, spuse Teresa.

— Am observat de îndată şi eu.

— Când agresiunea este comisă cu o intenție sadică, îi explică Teresa lui Marini, adesea există urme de muşcături: asasinul îşi pierde controlul şi se lasă în voia brutalității. Dar de data aceasta nu sunt. Nici măcar o zgârietură. A lăsat restul corpului intact, de parcă l-ar fi interesat doar chipul.

— Dar nici acest aspect nu te convinge, sugeră Parri.

Teresa aprobă.

— Nu reuşesc să-l încadrez într-un tipar, şi este pentru prima dată când mi se întâmplă. Nu reuşesc să-mi fac o idee despre cine ar putea fi în fața mea.

— Poate că nu este tocmai un inconvenient, interveni Marini. Lipsa de prejudecăți, vreau să spun. Este puțin cam devreme pentru a înțelege tipologia asasinului.

Teresa îl privi. Avea aceeaşi expresie a feței ca atunci când sosise la locul crimei, în dimineața aceea: puternică şi, în acelaşi timp, combativă. Nu-i venea să creadă că poate exista atâta naivitate într-un om.

— Tu chiar nu ştii despre ce vorbeşti, îi spuse.

— Ba eu cred că da!

Ea clătină din cap.

— Nu, nu era o întrebare, domnule inspector.

— Profilul? zise Parri, întrerupând astfel duelul.

Teresa ezită.

— Haide! stărui medicul. Ți se citeşte pe față că îl ai schițat în minte.

— Avem un singur asasinat, Antonio. Un profil se întocmeşte în cu totul alte cazuri.

— Iar tu tocmai la asta te gândeşti, nu-i aşa? Ai înțeles imediat că există un ritual, iar un ritual duce la comiterea unei noi fapte. Ăsta e mecanismul, aşa se naşte un ucigaş în serie.

Teresa muşcă brațul ochelarilor. Era obosită, îi era foame şi avea o stare de nervozitate.

Parri o cunoştea foarte bine, iar ea, în prezența lui, se simțea transparentă.

— Între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, spuse în cele din urmă. Locuieşte singur. Are un aspect ectomorf, şi totuşi este dotat cu forță. Victima nu era una firavă. Este dezordonat, dar prezintă semne de luciditate. Este metodic, pe lângă faptul că e viguros. Este inteligent, dar am dubii că în viață s-a bucurat de rezultate bune, deoarece psihoza l-a tras înapoi: probabil la şcoală obținea note mici, iar acum, dacă are un loc de muncă, este un post sub capacitățile sale. Introvertit. Nu are o parteneră. Cred că nu a reuşit niciodată să abordeze o femeie. Este posibil să aibă disfuncții sexuale.

Marini suspină. Era un gest involuntar care indica uimirea profundă, iar Teresa îl observă.

— Ai vreun detaliu despre care ai dori să discutăm? îl întrebă.

El îşi desfăcu brațele şi le coborî pe lângă corp.

— Dumneavoastră ce părere aveți? Sau credeți că am venit aici ca să mă plimb? Bineînțeles că vreau să discut, să-mi compar ideile, chiar să mă cert, dacă este nevoie, dar pe baza unor fapte reale, valide.

Teresa surâse. Era obişnuită cu un anumit tip de reacții.

— Ai dreptate. Aici moartea este reală. Îi simți mirosul, nu-i aşa?

Privirea lui scânteia. Poate se săturase să-l îmboldească atâta.

— Eu, da. Dar dumneavoastră?

Parri deschise gura să intervină, dar Teresa îl opri cu o privire. Nu nesupunerea o deranja.

În sfârşit, băiatul arăta şi altceva în afară de haine frumoase şi un chip bosumflat: poate că în adâncul său exista o personalitate puternică.

— Cum se face că sunt sigură pe afirmațiile mele? zise apropiindu-se de el. Mi-o spune experiența. Dar mi-o spune şi statistica. Mi-o spun sutele de profiluri ale celor care, asemenea lui, au ucis într-un mod anume. În *acel* mod. Nu este magie. Nu mă joc de-a ghicitoarea.

Eu învăț. Ar trebui să faci şi tu la fel!

Aerul nopții era înțepător, purificator. Teresa îl inhală cu toată forța, parcă pentru a se spăla de tristețea pe care tocmai o respirase. Ori de câte ori pleca din Institutul de medicină legală avea aceeaşi senzație, indiferent de câți ani trecuseră de la prima experiență, de câte autopsii văzuse de-a lungul carierei. Era ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-o apnee prelungită.

Se îndreptă către maşină. Din spate auzea, pe trotuar, paşii lui Marini în acelaşi ritm cu ai săi. Ştia că era furios, la fel ar fi fost şi ea. Era tot ce voia de la el în momentul acela: puțină mânie sănătoasă, puțină furie tinerească, orice ar fi putut să-i mobilizeze energia.

Se apropie de ea.

— Ce v-am făcut? o întrebă. Cum Teresa simula confuzia, stărui: De ce atâta ranchiună față de mine? Din cauza unei întârzieri? Îmi cer scuze, dar nu cred că merit să fiu umilit.

Teresa izbucni în râs.

— Ranchiună? Nici gând de aşa ceva! Cât priveşte umilirea... păi, ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Puteai să-ți ții gura închisă!

— Vedeți? Încă mai continuați! Este evident că aveți ceva împotriva mea!

Teresa încetini paşii, pentru ca mai apoi să se oprească. Îşi ridică bărbia pentru a-l privi în ochi. Era răvăşit.

— Singura evidență constă în incompetența ta, îi spuse. Nu eşti de acord? Dacă nu, atunci demonstrează-mi contrariul! Îți aştept raportul despre ce ai văzut în dimineața aceasta.

Grăbeşte-te, ai întârziat destul!

8

Era ceasul prădătorilor de la amurg. Ieşeau din ascunzătorile lor şi se ridicau în zbor din cuiburile de pe crengile cele mai înalte şi ferite. Zăpada acoperea mirosurile pădurii, astfel încât simțurile lor olfactive erau inerte, dar în acelaşi timp atenua zgomotele de fundal, îngăduindu-le să perceapă cu auzul lor fin paşii iuți ale micilor rozătoare ce fojgăiau printre arbori. Carnivorele aşteptau răbdătoare, iar când prada traversa luminişul întins, se aruncau asupra ei pentru a o sfâşia cu ghearele ascuțite.

Pădurea reprezenta o moarte silențioasă, iar lupta nu era dusă cu forțe egale.

Animalele rămâneau într-un areal bine delimitat, ca şi el. Nu deviau niciodată prea mult de la traiectoria lor, aşa învățase să le cunoască. Mergea pe urmele lor şi le asculta chemarea.

Vâna doar când se impunea. Se transforma, la nevoie, într-un şoim sau într-o vulpe şi ucidea, însă prefera să

recurgă la capcane fără a provoca suferință, pe cât era posibil. Nu ştia de ce, dar vaietele de durere ale acelor ființe îi pricinuiau o stare de rău. Învățase cum să pricinuiască moartea: un gest precis al mâinilor, gâtul ceda, iar respirația se oprea.

Era o noapte senină, potrivită pentru vânătoare. Norii se risipeau, iar stratul de zăpadă strălucea în strălucirea lunii. Aranjase lațurile în dimineața aceea, când animalele dormeau în vizuinile lor. Trebuia doar să adune roadele muncii, corpurile în care palpita viața. Înainta contra vântului, făcându-şi drum prin zăpadă cu muşchii robuşti ai coapselor. Putea zări deja umbra unei prăzi care se zbătea nu departe. Era mare, întinsă pe spate; copitele lungi, subțiri dar puternice, se agitau prin aer în căutarea unui punct de care să se agațe, dar mişcările nu făceau altceva decât să strângă şi mai mult lațul. Animalul respira cu dificultate din cauza sforțărilor de a scăpa de soarta deja pecetluită.

Se apropie cu grijă, pentru că nu voia să sperie cerbul. Îşi puse o mână pe gâtul animalului ca să-l liniştească înainte ca lațul să-l sufoce. Observă cu părere de rău că era o femelă.

O clipă rămase în genunchi, fără să ştie ce să facă.

Iarna aceea avea să fie lungă şi grea, o înțelesese din cantitatea de ghinde pe care veverițele le adunaseră în scorburile lor. Întotdeauna le controla când începea frigul, ca şi vizuinile aricilor, pentru a şti la ce vreme se aşteptau animalele în perioada ce urma. Nu se înşelau niciodată, iar el ştia că în următorul interval îi trebuia carne ca să facă față gerului.

Îşi trecu mâna peste blana aspră, brun-cenuşie. În pieptul mare al animalului bătea o inimă puternică. Pântecele îi era cald, acoperit cu un puf des, iar mamelele erau pline de lapte.

Căută cu privirea printre copaci şi îl văzu: puiul îl fixa cu ochii foarte mari şi limpezi. Botul îngust susținea un nas cu nări dilatate, care se deschideau şi se închideau cu repeziciune încercând să-i adulmece mirosul pentru a înțelege dacă era vorba de un prădător. Dacă puiul era încă alături de mamă, însemna că era prima lui iarnă. De fapt, coarnele acoperite cu un puf catifelat abia ce-i înmuguriseră. În vară ar fi atins dimensiunea maximă, pentru ca iarna următoare să cadă şi din nou să crească; urma să se întâmple astfel toată viața, de fiecare dată mai mari, până când ar fi ajuns nişte coarne impunătoare.
Era destul de mare ca să supraviețuiască fără mamă, îşi spuse.
Femela păru să înțeleagă şi îi căută privirea. Nu mai lupta, deşi răsuflarea îi rămăsese întretăiată. Îşi abandonase gâtul în brațele lui. Răsucirea trebuia să fie fermă. Era nevoie de o forță brutală pe care el o avea.
Totuşi, în loc să strângă, mâinile desfăcură lațurile. Îmboldi animalul pentru a-l face să se ridice în picioare: femela era derutată de eliberarea neprevăzută. Îi mângâie posteriorul neted şi viguros, simțind cum sub piele zvâcnea toată energia aceea primordială.
Scoase un strigăt şi o văzu cum țâşneşte înspre copaci cu salturi sprintene şi rapide, alăturându-se puiului său.
El rămase în genunchi, în zăpadă, cu inima fremătându-i, ca de fiecare dată când viața îi învingea instinctul de pradă.
Căută un loc acoperit de ace de pini şi se sprijini cu spatele de un trunchi, auzind cum îi chiorăia stomacul în semn de protest. Din buzunarul hainei din piele de oaie scoase două ambalaje de hârtie pătată. Din primul luă câteva fâşii de carne uscată, le băgă în gură şi le mestecă intens. Celălalt conținea altceva. Ceva de valoare.

9

Victima se numea Roberto Valent. Era un inginer specializat în construcții civile, născut şi crescut în satul din vale. Plecase la facultate şi trăise în altă parte câțiva ani după absolvire, însă de curând se întorsese alături de soție şi fiu atunci când pasionații de drumeții şi de sport descoperiseră frumusețea acelui colț de lume, ducând la înflorirea turismului local. Era coordonatorul şantierului deschis pentru amenajarea unei noi piste de schi.

Casa familiei Valent din satul Travenì era o cabană din lemn brun şi piatră calcaroasă.

Avea dimensiunile unei vile şi se întindea pe o pajişte înclinată spre sud, care în lunile de vară era în bătaia soarelui. Nu erau garduri de împrejmuire şi nici ziduri; proprietatea era delimitată numai de nişte straturi de flori, uscate pe timp de iarnă.

O femeie în vârstă, cu aer mohorât, lua de la ferestre ornamentele de Crăciun, de parcă până şi casa trebuia înveşmântată în doliu. Femeia era slabă şi purta o rochie neagră. Când zări maşina poliției apropiindu-se pe alee, se retrase în spatele jaluzelelor. Teresa se întrebă dacă era mama lui Valent. Avu confirmarea câteva minute mai târziu, când sună la intrare.

Vârstnica fu cea care deschise. Ochii îi ardeau sub pleoapele umflate. Le spuse că nora ei îi aştepta lângă *stube* şi îi conduse târându-şi picioarele în papucii din pâslă pe parchetul cu miros de ceară de albine. Teresa îşi exprimă condoleanțele, iar ea răspunse monosilabic, înecată în plâns şi cu capul încărunțit afundat între umerii osoşi. Întruchipa fragilitatea însăşi, însă trebuie să fi avut o forță ascunsă dacă pierderea unui fiu nu o dărâmase.

— Luați loc, Marta vine imediat, spuse înainte de a pleca după cafea.

Teresa se aşezase pe canapea, iar Marini pe fotoliu. În dimineața aceea venise la muncă mai devreme, în sfârşit îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi pantofi comozi. Nu renunțase însă la sacou şi la paltonul elegant. În timp ce-l privea, Teresa se gândi cu un strop de amuzament că schimbarea era în desfăşurare. Petrecuseră primele ore ale zilei la locul crimei, eliberat de echipamentele criminaliştilor, dar încă interzis accesului. Pentru a înțelege cine-l omorâse pe Roberto Valent, trebuia mai întâi să stabilească modul de execuție – pas cu pas, până la ultimul act – şi să răspundă la întrebarea: de ce?

Soluția ar fi putut veni din partea familiei, deşi Teresa se îndoia. Se afla acolo pentru formalitățile obişnuite, care nu aveau decât scopul de a-şi face o primă impresie şi să le asigure pe rude că poliția depunea toate eforturile pentru a descoperi adevărul.

Camera era în stil montan, după cum era şi restul casei: lemnul, de culoare mierii, trosnea sub picioare şi acoperea în întregime pereții şi tavanul casetat, intercalat cu țesături elegante de brocart, în combinație cu lână şi pâslă. Obiectele decorative erau plăcute şi alese cu grijă: cutii încrustate în formă de inimă cu dulciuri de turtă dulce şi fructe zaharisite; tigăi de aramă şi aliaj de cositor folosite ca vaze pentru ierburile aromatice şi anasonul stelat, care învăluiau în miresme întreaga casă. Pernuțele decorative erau moi şi ornamentate cu broderii. Lângă uşa de la intrare, o scenă a naşterii lui Hristos, în culori şterse, era aranjată pe o măsuță de cafea. Centrul de interes al salonului era *stube*, o sobă din zidărie care ocupa mare parte din perete, emanând o căldură plăcută. O bancă circulară tapițată acoperea ambele laturi. Odinioară, acolo se strângeau familiile seara, după munca din pădure şi din grajd.

Familia care locuia în casa aceea era acum văduvită de un membru. Serile nu aveau să mai fie la fel, iar nopțile aveau să fie nesfârşite şi pline de disperare. La Travenì, Teresa era foarte sigură de asta, nopțile erau mult prea liniştite: era unul dintre acele locuri în care, de îndată ce apusul îşi face simțită prezența, străzile devin pustii. Acum, pe deasupra, locuitorii deveniseră conştienți că pe străzile acelea întunecate mişuna un asasin.

Văduva, o femeie atrăgătoare, li se alătură de îndată, umplând camera cu neliniştea ei tăcută. Le strânse mâinile cu o apăsare abia perceptibilă, ca şi cum ar fi vrut să se sustragă acelui contact, şi acceptă condoleanțele cu privirea plecată. Se aşeză pe canapea în colțul opus față de comisar, aproape în diagonală, pe una dintre pernele decorative. Teresa observă că frumusețea ei nu sărea în ochi, era un cumul de trăsături banale şi coloratură palidă. Era genul acela de înfățişare cu nimic ieşită din comun pe care un defect sau o ciudățenie a naturii ar fi făcut-o măcar interesantă. Hainele îi conturau silueta rigidă, cu oase lungi şi fine.

Părea abia în stare să le poarte, de parcă ar fi fost prea grele. O fotografie destul de recentă de pe raftul bibliotecii o înfățişa însă robustă, cu privirea vioaie. Teresa se întreba dacă nu cumva era bolnavă.

Mama lui Valent sosi cu o tavă care, cu clinchetul ei prelung, alungă liniştea instalată după cuvintele formale. Aroma de cafea inundă camera. Femeia le oferi câte o ceşcuță aburindă Teresei şi lui Marini, pe când cea a nurorii rămase pe tavă.

— Nimeni nu-l ura pe Roberto. Nu avea duşmani, spuse brusc tânăra stăpână a casei.

Teresa îşi bău cafeaua înainte de a răspunde.

— Măcar unul trebuie să fi avut.

— Cine i-a făcut... ce i-a făcut nu e un duşman, ci un nebun!

— De ce nu ambele?

Marta Valent se retrăsese ca un melc abia atins de un deget supărător, reacție care îi dădu de înțeles Teresei că în lumea acelei femei franchețea nu era privită cu ochi buni. Îi părea rău că nu fusese mai înțelegătoare cu ea. O înfruntase direct, atrăgând-o într-un duel al replicilor, de parcă ar fi avut vreo vină de mărturisit. Când de fapt, cel puțin pentru moment, femeia aceea era o victimă care îşi pierduse în condiții violente partenerul de viață.

— Cum era soțul dumneavoastră în dimineața aceea şi în zilele anterioare? spuse cu voce mai blândă, revenind la întrebările de rutină.

— Ca de obicei, indiferent.

Teresa rămase uimită. Observă că inelarul stâng al femeii era înroşit, de parcă l-ar fi frecat ore întregi, învârtind întruna verigheta.

— Indiferent? repetă.

— Îmi cer scuze, voiam să spun foarte ocupat. Muncea prea mult, toți i-o spuneam.

— Avea obiceiul să-l ducă pe copil la şcoală?

Femeia îşi plecă privirea spre fusta pe care o netezea cu degete tremurătoare de când se aşezase.

— Nu, de obicei, mă ocup eu, dar în ziua aceea nu mă simțeam bine. Sufăr de migrene violente. Roberto îşi uitase mobilul acasă, dar ştiam că s-ar fi întors dintr-un moment în altul să-l ia, pentru că nu se putea lipsi de el.

— Din motive legate de muncă?

Marta o săgetă cu privirea pe Teresa. Ceva se declanşase în ea.

— Din motive legate de muncă, sigur. Dar nu s-a întors. După vreo două ore, am început să mă îngrijorez şi am hotărât să-l caut pe şantier. Nu fusese deloc acolo.

Teresa se adresă mamei lui Valent:

— Dumneavoastră, în schimb, ați observat ceva neobişnuit la fiul dumneavoastră?

Ochii bătrânei erau uscați, stinşi ca două bucăți de ceramică tocită.

— La fiul meu, nu, nu era nimic ciudat. Muncea prea mult, asta da, însă nu ar mai fi durat mult. Câteva luni, cel mult un an, şi proiectul ar fi fost încheiat. Aşa obişnuia să-mi spună când mă îngrijoram.

Strânse ceşcuțele goale şi plecă repede în bucătărie. O fugă pripită. De acolo se auziră vasele zăngănind şi nişte şoapte.

Comisarul se întrebă cine putea fi.

— Este cineva acolo? o întrebă pe văduvă.

— Copilul.

„Copilul”, se gândi Teresa. Ca şi cum ar fi fost fiul altcuiva. Un străin care locuia în casa ei. Marta Valent tocmai se lansase într-o mărturisire involuntară: căminul acela primitor şi imaculat, de care se îngrijea cu atâta efort, nu era poate decât imaginea pe care o aşteptau alții de la ei. Realitatea putea fi cu totul alta, aceea a unei mame glaciale față de propriul copil.

— Aş vrea să-l văd, zise, iar vorbele ei nu sunaseră ca o rugăminte.

Femeia se încruntă.

— Chiar trebuie?

Teresa zâmbi ca s-o liniştească şi confirmă cu o înclinare a capului.

Diego Valent era un copil ascultător: fusese suficient ca mama să-l cheme o singură dată, fără o tonalitate deosebită a vocii, ca să vină. Se ivi din bucătărie cu fețişoara îmbujorată de plâns şi cu o privire plină de confuzie.

„Un băiețel sfios şi rănit”, se gândi Teresa.

Copilul veni lângă mama sa, care îi puse o mână pe umăr. Nu se apropiau unul de celălalt.

— Salut, Diego! îl zise Teresa cu blândețe. Sunt comisarul Battaglia, dar tu îmi poți spune Teresa.

El o privi fără să spună un cuvânt. Tremurul din cauza plânsului dispăru, iar în loc se ivi curiozitatea.

— Câți ani ai?

— Zece, răspunse în locul lui mama, fără a-i da răgazul de a hotărî dacă se putea încrede sau nu în necunoscuta aceea. Diego suferă de bâlbâială.

Fraza aceea căzu asupra copilului ca o condamnare, iar Teresa îl văzu agitându-se după o astfel de lovitură umilitoare. Simți furie pentru situația băiatului şi compasiune pentru femeia aceea, lipsită de orice trăire sufletească. Starea aceea nu era una recentă, nu avea de-a face cu perioada de doliu.

„Ia-ți fiul în brațe”, se gândi, iritată şi tristă. „Strânge-l, sufocă-l cu sărutări. Ține-l cât mai aproape de pieptul tău, doar pentru asta îl ai.”

Relațiile dintre membrii familiei Valent începeau treptat să iasă la iveală. Acum înțelegea de ce Diego părea un mic adult, îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, o bluză bej cu anchior şi cămaşa albastră scrobită. O cravată mică îi înfăşura gâtul. Teresa era sigură că pentru el era ca un laț.

Îi venea să-l elibereze, să-i ciufulească părul, să-l împingă pe canapea şi să-l gâdile. În schimb, căută prin buzunare şi îi dădu o bomboană rotundă de lemn-dulce.

Diego îşi privi mama.

— Nu mănâncă dulciuri, spuse ea.

— Dar aceasta este o bomboană specială, zise Teresa. Este dulce, fără zahăr.

— Înlocuitorii zaharozei sunt la fel de nocivi, doamnă comisar, îi atrase atenția mama.

— Sunt comisar, într-adevăr, dar tu îmi poți spune Teresa, repetă ea cu ochii la Diego.

Femeia păru să-şi dea seama că fusese nepoliticoasă.

— Îmi cer scuze, soțul meu era foarte strict în această privință. Arătă spre tăvile pline cu dulciuri: Diego ştie că nu trebuie să se atingă de ele.

Teresa se întrebă oare la câtă disciplină fusese supus. „Iată cum poate deveni un adolescent rebel sau un adult nesigur pe el”, se gândi.

Puse înapoi în buzunar bomboana de lemn-dulce. La această scenă, copilul întredeschise buzele. Tânjea după bomboana aceea, atât de puțin importantă față de toate celelalte bunătăți expuse în casa aceea, dar cu mult mai semnificativă.

Începu să-şi frângă mâinile cu aceleaşi gesturi ca şi mama lui, şi Teresa observă că avea negru sub unghii. Pata aceea în toată perfecțiunea din jur îi aduse un surâs de speranță: era viață în el, puțină răzvrătire sănătoasă. Copilul îşi dădu seama şi le ascunse la spate. Teresa îi făcu cu ochiul: avea tot sprijinul ei.

Apoi se ridică, urmată de Marini. Inspectorul tăcuse tot timpul – începea să învețe –, dar nu pierduse nici un detaliu din drama care tocmai se jucase în fața lui. Expresia lui nu lăsa loc de îndoială: era de partea lui Diego, la fel de mult ca şi Teresa.

Către ieşirea din casă, cei doi polițişti i-au transmis văduvei instrucțiunile de rutină.

— Ne vom auzi în curând, spuse Teresa. Vă stăm la dispoziție pentru orice întrebare sau nelămurire. Şi dacă vă vine în minte orice detaliu, oricât de banal, dar care s-ar putea dovedi folositor, sunați-ne de îndată!

— Vă mulțumesc, răspunse văduva. Ştiu că veți face tot posibilul să-l găsiți pe făptaş.

Diego prinsese curaj şi se lipise de Teresa, cu privirea în sus pentru a nu pierde nici un detaliu legat de poliţista aceea care trebuie să-i fi părut atât de ciudată.

Ea îl mângâie înainte de a pleca. Poate cam prea îndelung. Observând privirea lui Marini pironită pe mâna ei, se grăbi să şi-o retragă.

„Nu te mai lăsa dusă de valul amintirilor”, îşi spuse. Aflată în maşină, Teresa cu greu îşi putu dezlipi ochii de pe casa familiei Valent. Continuă să-i analizeze conturul până când dispăru din unghiul său vizual. Cu acoperişul ei ascuţit, opac în lumina soarelui, cu ferestrele întunecate şi umbrele pe care credea că le vede mişcând în spatele lor, totul părea să aştepte ceva, acel ceva care ar fi pus în ordine vieţile oamenilor dinăuntru.

Se gândi la cel mai mic dintre ei, la soldăţelul cu degetele murdare. Era sigură că şi el o privise îndelung la plecare. Diego era curios şi isteţ. O scânteie de viaţă pe care părinţii încercau să o stingă cu interdicţii fără rost, de parcă ar fi fost necesar să-i pună la încercare voinţa, ca şi dulciurile plimbate prin faţa ochilor, dar imposibil de atins.

Diego era obişnuit să vadă zilnic ce-şi dorea, fără să aibă voie să-şi întindă mâinile pentru a primi, se gândi Teresa. Ce putea afecta mai mult psihicul unui copil?

„Da, o mamă rece ca marmura.”

Se întrebă dacă şi tatăl fusese distant faţă de băiat. Înclina să creadă că da, din ce povestise Marta Valent. Îşi descrisese soţul ca fiind „rigid”. Ba chiar îi scăpase şi cuvântul „indiferent”.

„Cât de mult? Până într-acolo încât să fie manifeste o lipsă de emoţii patologică? Nu te priveşte”, îşi zise, dar îndată renunţă la dojană: în opinia ei, copiii erau responsabilitatea întregii societăţi.

Căută bomboana în buzunar şi cu uimire simţi că nu mai era, dispăruse.

După o clipă de confuzie, izbucni în râs.

Îl subestimase: micul Valent ştia cum să supravieţuiască.

10

Zilele erau tot mai scurte. Luciei îi fusese uşor să observe, pentru că-şi petrecea multe după-amiezi închisă în camera sa. După ce recita toate poeziile pentru copii pe care le cunoştea, îi mai rămânea doar să privească pădurea pe fereastră, dincolo de pajişte.

Ştia toate crengile, cu umbrele lor proiectate pe iarbă. Le vedea alungindu-se cu fiecare oră care trecea, cu fiecare zi mai aproape de casă.

Cunoştea cauza: mişcarea Pământului în jurul Soarelui. La şcoală era atentă la orele învăţătoarei, chiar dacă nu înţelegea tot ce spunea. Completa golurile cu ajutorul imaginaţiei.

Lucia intuise că nu era inteligentă ca ceilalţi copii, dar cunoştea mişcarea umbrelor şi era sigură că în curând aveau să înceapă să se scurteze. O uimea lupta aceea veşnică între lumină şi întuneric, la care asista încântată. De la o vreme însă, încântarea era însoţită de o nevoie presantă: aceea de a vedea sfârşitul iernii abia instalate şi prelungirea zilelor.

Se uită la pădure. Vântul începuse să bată, iar vârfurile brazilor se clătinau. Câteva frunze uscate smulse din ramurile stejarilor erau antrenate de vârtejurile frenetice. Era abia după-amiază, dar lumina îşi schimba deja aspectul. Încă vreo două ore, şi lumea avea să fie învăluită de amurg şi apoi cufundată în întuneric. Lucia se temea de acel moment: era ora când plăsmuirile se iveau din mărăciniş. Îi povestise mamei ce se întâmpla la marginea

pădurii de pini, dar ea nu o crezuse. „E un obicei rău să minți”, îi spusese cu asprime, după care o închisese în camera ei.

Dar plăsmuirile nu erau minciuni. Lucia văzuse una cu ochii ei. Avea chipul alb ca zăpada care acoperise satul, amintindu-i de craniul de câine pe care, în vară, Mathias şi Diego îl scoseseră din pârâu în timp ce Oliver privea.

Da, cu asta semăna vedenia care o privea dinspre pădure: cu un craniu alb şi lucios.

Lucia era sigură că şi Mathias văzuse unul în ajun. El era şeful grupului, cel mai curajos dintre ei, dar când se întâlniseră ultima dată părea speriat: cerceta arborii cum făcea şi ea acum, de parcă ar fi fost vii şi ar fi putut să-i întoarcă privirea.

Lăsase un castron plin cu lapte sub fereastră. Era încă plin, dar ştia că de dimineață avea să-l găsească gol, aşa cum se întâmpla de câteva nopți, chiar dacă motanul nu se mai întorsese acasă de zile bune.

Altcineva se târa din pădure până la casă. Cineva care avea un craniu în locul chipului.

Lucia îi spusese mamei, dar ea nu o crezuse.

11

Austria, 1978

„Vezi, observi, uiți.”

Aceasta era regula Şcolii. O poruncă nescrisă pe care angajații veterani le-o transmiteau novicilor. Infirmiera Braun fusese cea care i-o comunicase Magdalenei cu o voce care semăna a şoaptă, de parcă s-ar fi temut să nu încalce sfințenia acelui secret, unul dintre numeroasele secrete ale clădirii suspendate între culmile ascuțite ale munților şi lac.

Magdalena îşi urmă şefa pe coridoarele lungi care păreau un labirint. Femeia îi arătă fiecare ungher al palatului neîngrijit şi fiecare sarcină pe care urma s-o îndeplinească din momentul în care începea să lucreze. Instructajul fusese destul de ciudat: în permanență închisă într-o cameră unde trebuia să dactilografieze nişte notițe pe care nu le înțelegea, Magdalena nu reuşise să vadă nimic din clădire, în afară de sala de mese şi dormitorul care o aştepta seara.

Înțelesese că în Şcoală lucrau doar câteva persoane: directorul, pe care-l văzuse o singură dată, când fusese angajată, infirmiera Braun, doi îngrijitori buni la toate, bucătăreasa şi Marie, cea care spăla vasele şi cu care Magdalena împărțea camera. Marie era însă mută, iar în lungile seri pe care le petrecea cu o carte în mână nu-i aruncase decât nişte priviri timide, aproape speriate. Magdalena renunțase să-i mai vorbească, limitându-se doar a o saluta dimineața şi a-i ura noapte bună când se stingea lumina.

Nu multe persoane ar fi putut să se adapteze la un trai atât de izolat; mai important, angajarea la Şcoală era condiționată de o calitate pe care puține o aveau: discreția. Trebuiau să accepte să păstreze o anumită rezervă de-a lungul întregii vieți.

Mătuşa ei fusese cea care-i găsise locul acela de muncă într-un moment de mari dificultăți familiale.

— Şcoala are mari aşteptări de la tine. Să n-o dezamăgeşti! îi spuse infirmiera Braun în timp ce urca treptele tocite ale scării principale.

Mergea în fața ei, cu trupul rigid şi umerii drepți precum brațele crucii care putea fi văzută de la mezanin. Lumina stacojie a apusului străbătea fereastra rotundă cu vitralii, conturând chipul lui Hristos şi înflăcărând sângele care se prelingea din coasta străpunsă.

Umbra cununii de spini se proiecta pe tencuiala peretelui, alungită şi diformă.

„Ca tentaculele unei creaturi monstruoase”, se gândi Magdalena, retrăgându-se parcă în puloverul de lână.

Braun vorbea mereu despre Şcoală ca despre un organism viu şi sensibil, de parcă pereții aceia ar fi avut ochi şi urechi. Şcoala asculta şi judeca. Pe Magdalena o neliniştise genul acesta de exprimare.

Ajunseră la primul etaj, unde se găsea Vizuina. Coridorul, cufundat în tăcere, era pustiu.

Trupurile lor se mişcau prin aerul care parcă nu fusese tulburat de secole întregi, având tot timpul să absoarbă viețile şi poveştile celor care-l străbătuseră. Magdalena îi simțea apăsarea pe piept, pe gât. Se strângea în jurul ei, luându-i din spațiul de respirat.

„Vezi, observi, uiți.”

Însemna că nimic din ce se întâmpla în Şcoală nu trebuia să se afle dincolo de ziduri. Exista posibilitatea, îi spusese Braun, să vadă metode de lucru aparent bizare. Trebuia să le observe efectele şi să le consemneze în carnețelul care-i fusese înmânat odată cu uniforma.

Apoi trebuia să uite. Totul.

Magdalena o văzu scoțând un mănunchi de chei din buzunarul uniformei şi descuind uşa în fața căreia se oprise.

— Te vei ocupa de igiena şi de hrana lor, dar, niciodată, niciodată nu ai voie să-i alinți sau să le adresezi vreun cuvânt! îi zise recapitulându-i îndatoririle. Contactul fizic trebuie limitat la strictul necesar!

Magdalena dădu din cap, întrebându-se dacă rezidenții sufereau de vreo boală. Nu avusese curajul să ceară explicații.

— Şi fii atentă la subiectul de la locul cu numărul 39! continuă şefa.

Nedumerirea Magdalenei se transformă în îngrijorare.

— De ce? întrebă într-un final.

Infirmiera Braun îşi îndreptă privirea spre fereastră, către lacul de afară, şi-i răspunse scurt:

— Vei înțelege motivul. Îi făcu semn să-şi pună gluga pe care o strângea în mână şi amândouă îşi traseră pe față plasele de protecție albe. Şi nu uita! şopti înainte de a apăsa pe clanță.

Vezi, observi, uiți!

12

„E ceva meschin în iuțeala cu care te întorci la rutina unei zile obişnuite după ce ai avut un mort în fața ochilor: dai dovadă de o vitalitate degradantă, plin de uşurare că ai fost scutit de o asemenea soartă”, se gândi Teresa.

I se părea nedrept să se lase prinsă în vâltoarea cotidiană când corpul unui om sfâşiat de un altul era închis între pereții de oțel ai unei morgi.

Pe de altă parte, oamenii mor în fiecare zi. E doar un alt aspect al vieții. Totuşi, e teribil de stânjenitor să asişti la aşa ceva. Înseamnă să te bucuri de fiece răsuflare când altcineva plânge o ființă care n-o să mai respire niciodată. Inevitabil şi crud: omenesc.

Închise uşa casei, îşi dădu jos geanta de pe umăr şi aruncă pantofii. Căldura plăcută a parchetului sub picioare îi aminti că lucrurile simple sunt cele care bucură sufletul, ca atunci când era mică şi alerga desculță prin vie, vara, ridicând praful în hohote de râs. Îşi mai amintea încă parfumul mineral al pământului ars de soare şi al pietrelor bogate în săruri, izul acrişor al viței-de-vie şi dulceața florilor de salcâm. Sudoarea, amăreala florilor de păpădie şi

picăturile de vin de pe buze, luate pe furiş din paharul bunicului. Senzația fericirii.

Acele vremuri întipărite în mintea ei reverberau acum în liniştea casei, o linişte netulburată în cele câteva ore de când plecase de acasă. Singurătatea era o colocatară discretă care nu-i invada niciodată spațiul şi lăsa totul intact. Nu avea nici miros, nici culoare. Era o absență, o entitate care se definea printr-un paradox, un vid care totuşi exista: ea era cea care făcea să-i tremure cana cu ceai în mâini în unele nopți, când somnul nu-i aducea alinare.

Clinchetul acela se răspândea prin casă fără să se lovească de nici un alt corp cald. Singurătatea o învăluia pe Teresa ca un veşmânt prea strâmt, un corset de pe vremuri, care în public îți îndrepta spatele, dar în privat îți tăia răsuflarea.

Învățase s-o trateze aplicând principiul prin care antidotul combate veninul: o absorbea în doze mici, în fiecare zi. Nu se eschiva şi nu căuta portițe de scăpare: rămânea nemişcată şi se lăsa înțepată. Astfel, sufletul învățase cum să producă anticorpi şi încetase să mai moară puțin câte puțin.

Casa o întâmpină cu zâmbetele în alb şi negru de pe uriaşele afişe de pe pereți: vesele, uneori obraznice, adesea mai profunde datorită vălului de melancolie care le acoperea. Îi înfățişa pe prietenii săi care-i țineau companie seara, când se cufunda în fotoliu cu o carte în mână: Louis Armstrong, Ella Fitzgerald, Duke Ellington, Jeff Buckley... Voci şi tonalități care, asemenea unui impuls de plăcere, îi trezeau sufletul din letargia vieții cotidiene. Non-culorile de pe postere contrastau cu tonurile vii şi haotice din salon. Le cumpărase de la un târg de vechituri pe vremea când mai avea chef să se urce în maşină şi să parcurgă kilometri întregi în căutarea de obiecte care să devină parte integrantă a căminului ei. Un cămin care nu ajunsese să-şi merite cu

adevărat numele, întrucât îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții singură. Avusese nevoie de mult timp pentru a se elibera de tristețe. Pas cu pas, Teresa îşi continuase drumul, rămânând în picioare în ciuda tuturor obstacolelor. Nu se rătăcise şi reuşise să se ierte. Viața poate fi înspăimântătoare când o priveşti cu atenție şi-ți dai seama în ce s-ar putea transforma, dar rămâne sacră, inviolabilă, o aventură extraordinară care trebuie trăită cu inima deschisă şi cu un sentiment de uimire care nu se stinge nici măcar în fața celei mai covârşitoare dureri.

Trebuia să gândească astfel; în caz contrar, şi-ar fi pierdut deja mințile.

— Nu suntem niciodată cu adevărat singuri, spuse în şoaptă.

Nu era sigură dacă o credea realmente sau era doar o amăgire care s-o ajute să nu cedeze.

Atinse uşor cutiuța muzicală de pe bancheta din salon. Era singurul obiect din casa aceea care nu se schimbase de-a lungul vremii. Din porțelan albastru cu steluțe galbene, întruchipa un înger adormit care o cuprindea pe Teresa cu neliniştile ei între aripile sale din argilă forjată în foc.

Cu nările pline de parfumul talcului şi al iluziilor spulberate, îi întoarse cheița. Melodia începu cu câteva note asemănătoare cu clinchetul unui clopoțel. I se păruse întotdeauna de o frumusețe dureroasă. Un cântec monoton care ducea cu gândul la stelele scufundate într-o mare liliachie şi nori evanescenți în tonuri argintii: misterul universului, o enigmă de nepătruns veche de miliarde de ani. Părea că vine dintr-o lume îndepărtată, spirituală, precum sufletele copiilor abia născuți.

Teresa nu era credincioasă, nu ştia în ce credea, dar dacă ar fi trebuit să indice un semn – unul singur – al celei mai slabe prezențe divine în viața ei, atunci ar fi fost îngerul acela adormit, care o rănea cu amintiri dureroase, dar în

acelaşi timp o umplea de o seninătate care îi promitea alinare.
Se întrebă dacă într-o zi, după ce murea, toată suferința ei avea să capete noimă: degețele pe care să le strângă şi o piele dulce pe care să o sărute, un înger cald pe care să-l privească în sfârşit în ochi şi să-l țină la piept.
Nu, nu era niciodată cu adevărat singură.
Lăsă ca melancolia dulce-amăruie să-i însoțească paşii pe ritmurile acelui cântec duios de leagăn. Se dezbrăcă în baie fără a-şi privi trupul deformat în oglindă. După un duş rapid, se pregăti de ritualul din fiecare seară: luă din scrin trusa cu glucometrul şi dispozitivul de înțepare. Fixă acul, închise capacul. Cercetă grosimea pielii potrivită pentru a o străpunge şi împinse acul în deget. Câteva picături de sânge pe lamela de măsurare a glicemiei. Câteva secunde de aşteptare şi un număr liniştitor pe display. Luă o seringă cu insulină. Alte ace.
După ani de chin zilnic, deveniseră cununa ei de spini. Palpă pielea din partea interioară a coapselor în căutarea locului cel mai puțin dureros şi ținti.
Rămase câteva minute aşezată pe marginea căzii, cu privirea pe faianța de pe perete, apoi făcu ordine, ascunzând urmele bolii în spatele uşii unui dulăpior. Se îmbrăcă greoi, de parcă povara ultimelor ore ar fi adăugat câteva kilograme la cele prea multe pe care le avea deja.
Merse în bucătărie şi începu să pregătească cina: o gustare rapidă pe care s-o mănânce pe canapea în timp ce răsfoia o carte. Poate şi cu un pahar de vin bun alături, ca să-i scadă tensiunea şi s-o îmbie la somn.
În clipa în care deschise frigiderul se simți dintr-odată în mijlocul unei mări cu obiecte nedefinite. Lumina, aprinsă odată cu deschiderea uşii, scosese la iveală cu totul altceva față de aşteptările ei: un gol. Nu reuşea să mai identifice alimentele de pe rafturi. Se uită în jur confuză, dar creierul

reproducea imagini fără sens, în aparență lipsite de vreun scop sau rol.
Încercă să vorbească, dar îşi simți limba răsucită şi maxilarul înțepenit de frică.
Era universul ei, însă nu-l mai recunoştea.
Îşi dădu seama că tocmai se terminase cântecul de leagăn. Tocmai când avea mai mare nevoie, îngerul ei îşi reluă somnul. Era din nou singură. Singură şi speriată.

13

Massimo nu dormise deloc. Puținele ore pe care comisarul Battaglia le oferise echipei ca să se odihnească le petrecuse întocmind raportul cerut de ea. Ştersese şi rescrisese de mai multe ori paragrafe întregi înainte de a fi mulțumit, iar la final hotărâse că era un rezultat bun. I-l trimisese prin e-mail spre dimineață, şi cu uimire văzuse confirmarea de primire câteva momente mai târziu.
Teresa Battaglia era, ca şi el, încă trează şi, tot ca şi el, se gândea probabil la crima petrecută în pădure la mai bine de o sută de kilometri de acolo. Massimo ştia din proprie experiență cât de greu este să te descotoroseşti de presiunea pe care o asemenea cruzime o aplică asupra psihicului. Crezuse că, odată cu trecerea timpului şi după vederea unui mare număr de victime, efectul avea să se atenueze, dar nici vorbă. Deşi văzuse bărbați ucişi pentru nişte mărunțiş, femei maltratate de cine ar fi trebuit să le iubească, copii crescuți într-un mediu opresiv, sufletul său era încă vulnerabil, nu îşi dezvoltase scutul de apărare al indiferenței şi suferea pentru ființele năpăstuite.
Sosi la chestură mult mai devreme în dimineața aceea; n-avea rost să se mintă, o făcuse pentru ea. Voia poate să repare prima lor întâlnire dezastruoasă ori, cel mai probabil,

să o impresioneze pe femeia aceea hotărâtă, care părea că-l consideră orice altceva, numai un polițist competent, nu.
O aşteptă în birou, cu un cadou şi o surpriză. Era sigur că primul avea să-i facă plăcere, dar în privința celei de-a doua avea mari îndoieli.
Comisarul Battaglia intră însoțită de Parisi şi De Carli, un alt agent al echipei care părea umbra ei. Ea, palidă, comenta ceva de pe foaia pe care o ținea în mână. Cei doi dădeau din cap concentrați, făcând câte o remarcă din când în când. Alcătuiau o triadă: trei elemente care împreună alcătuiau un întreg. Massimo o intuia din dinamica ascunsă în spatele gesturilor lor. Comisarul era pivotul în jurul căruia se învârteau cele două brațe ale unui mecanism bine uns. Teresa folosea fraze seci, adesea fără a le duce la bun sfârşit, dar nu era nevoie, pentru că ceilalți înțeleseseră deja ce voia să spună. Le terminau ei în locul Teresei şi se grăbeau s-o asigure că totul se va face după cum îşi dorea. Nu era nici o urmă de linguşire în comportamentul lor, ci un respect profund.
Brusc, Massimo se simți stânjenit cu pachetul în mână. Îl aşeză pe biroul comisarului şi-l împinse cu un deget, ca şi cum ar fi încercat să nu-l mai aibă în preajmă. Până şi faptul că se aşezase i se păru acum un gest nepotrivit.
Mişcarea, deşi discretă, şi zgomotul ambalajului atrăseseră atenția celor trei. Massimo văzu privirea comisarului trecând de la uimire la iritare precum a unei feline care îşi descoperă teritoriul încălcat de o pradă neapetisantă.

— Şi tu ce cauți în biroul meu? îl întrebă răspicat.

Nu era de bun augur. Massimo nu ştia cum să-i spună de surpriză. Ar fi preferat să înceapă cu darul pregătit. În cele din urmă, hotărî să dea drumul cuvintelor ca unei bombe: rapid şi fără dureri.

— De-acum este şi biroul meu, o informă.

Ea nu schiță nici un gest.

— Nu am auzit.

Massimo avea senzația că, de fapt, auzise foarte bine.

— În al meu e o țeavă de apă spartă, îi explică pe un ton care voia să pară ferm. Voi rămâne aici pentru o perioadă. Cu dumneavoastră. Aşa a hotărât domnul comandant Ambrosini.

Îi văzu pe Parisi şi De Carli schimbând o privire care sugera că trebuia să se teamă de furia comisarului.

— Şi acolo ce este? întrebă ea în schimb, cu ochii la pachet.

— Este pentru dumneavoastră! răspunse Massimo cu aplomb; în definitiv, existau şanse ca relația lor să se amelioreze.

Teresa se aşeză la locul ei. Se uită la pachet. Îl deschise.

— Fir-ar să fie!

— Doamnă comisar..., începu să spună Parisi, netezindu-şi ciocul tuns perfect, dar ea îl opri.

Luă o gogoaşă umplută şi muşcă din ea cu ochii închişi. Crema se revărsă de îndată.

— Sunt şi cu ciocolată! zise Massimo oferindu-le cu un gest şi colegilor.

Aceştia însă se uitau cu îngrijorare la comisar.

Teresa dădu din cap uşor, cu ochii încă închişi. Era în extaz.

— N-am mai mâncat aşa ceva de-o viață, şopti.

Massimo schiță un zâmbet. În sfârşit, descoperise în ea şi o latură umană, nu doar iritare.

Aşadar, se dovedise a fi fost uşor.

— Era mai bine să n-o fi mâncat nici pe asta! izbucni De Carli.

Comisarul Battaglia deschise ochii către Massimo: doi globi oculari care păreau să-l sfideze.

— Sunt diabetică.

Pe moment nu înțelese rostul cuvintelor, apoi înjură printre dinți şi dădu să-şi ia cadoul înapoi, dar ea îşi puse hotărâtă mâna pe cutie.

— Încerci să mă omori? îl întrebă.

Cu obrajii în flăcări, Massimo nu fu în stare să răspundă.

— Învață să nu roşeşti, domnule inspector. Iar când simți nevoia să înjuri, fă-o, pentru numele lui Dumnezeu! îi spuse, ridicându-şi mâna de pe cutie.

Le făcu semn lui Parisi şi De Carli să plece şi să ia cu ei gogoşile. Cei doi ieşiră şi închiseră uşa, de parcă ar fi vrut să limiteze efectele detonației pe care urma s-o provoace furia comisarului. Massimo deja îşi imagina cuvintele bubuitoare ca tunetul, țintite precum proiectilele, şi explozia finală.

Se simțea ca o coardă întinsă dincolo de limită.

— Ce trebuie să fac pentru a mă înțelege cu dumneavoastră?

Nu voia să intre în vreo polemică. Voia doar să ştie.

Comisarul nu-i mai acorda atenție lui, ci monitorului pe care derula fotografiile asasinatului.

— Trebuie să-ți faci meseria, în măsura în care eşti în stare, îi răspunse. Ți-am citit raportul azi-noapte.

— Şi cum este?

Ea îl privi din nou.

— L-am aruncat la gunoi. Trebuie s-o iei de la capăt.

Massimo simți cum oboseala din ultimele douăzeci şi patru de ore îl copleşeşte, ca şi cum o masă diformă şi solidă i se agățase de spate şi încerca să-l tragă în jos, dincolo de podea.

Îşi dădu seama însă că nu era singurul care se simțea în infern. Dacă, la prima vedere, citise încordare pe chipul comisarului, acum era capabil să treacă dincolo de

aparențe. Sub masca rigidă fremăta ceva asemănător durerii şi, observă cu surprindere, poate chiar fricii.

— Nici nu am dormit ca să-l scriu, spuse.

Voia să o tatoneze ca să afle mai multe şi, în acelaşi timp, să orienteze discuția în altă direcție. Nu ştia motivul, dar ceea ce văzuse în privirea ei îl intriga.

— În cazul ăsta, ai procedat greşit. Ar fi trebuit să te odihneşti şi să-l scrii cu mintea limpede.

Lăsase garda jos pentru moment. Tonul vocii era unul obişnuit, ca şi cum ar fi vorbit despre starea vremii.

— Credeam că a ieşit bine, zise el.

Teresa Battaglia lăsă deoparte creionul pe care-l muşca.

— Bine nu e suficient. Nu pot să mă duc la familia victimei şi să-i spun că facem treabă bună. Ei vor ca noi să ne dăm duhul spetindu-ne, înțelegi? De asta au nevoie.

El încuviință din cap. Acum înțelegea în sfârşit.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să înveți. Ceva ce nu se învață pe băncile facultății: arta de a ucide. Fără să-i aştepte răspunsul, comisarul se ridică şi se duse la tabla de pe peretele din fața biroului. Îl credeam tânăr, dar cred că trebuie să-l reevaluăm, spuse încet. Cred că are câțiva ani în plus.

Massimo se apropie curios.

— De ce?

— Pentru că nivelul sadismului este ridicat, îi explică în timp ce mâzgălea nişte notițe. A avut la dispoziție mult timp ca să-şi pună la punct planul. Cred că are în jur de patruzeci, cincizeci de ani. Cu o forță fizică deosebită. Este fie din zonă, fie un iubitor al muntelui. Îl cunoaşte. Şi-a ascuns urmele printre stânci, şi nu întâmplător: probabil practică vânătoarea.

După modul în care a ucis, psihoza lui este atât de profundă, încât am îndoieli că se urcă la volan.

Massimo nu reuşi să-şi rețină o grimasă a feței pe care comisarul o surprinse imediat. Se opri din scris şi-l întrebă:

— Este ceva care nu te convinge?

— Nu, nicidecum!

— Poți vorbi fără ocolişuri.

— Da, sigur!

Ea îşi scoase ochelarii ca să-i cerceteze chipul.

— Marini, nu mă face să-mi pierd timpul. Dacă ai ceva de spus, spune fără să te mai laşi rugat. Altfel, scuteşte-mă de sarcasmul tău!

Massimo arătă spre tablă.

— Nu vi se pare puțin cam... prea mult?

Comisarul îi urmări privirea şi îşi încruntă sprâncenele.

— Prea mult?

Massimo bătu cu degetul pe notițele tocmai scrise.

— Toate detaliile acestea etalate fără nici cel mai mic dubiu. N-ar putea părea o aroganță?

De unde ştiți dacă se urcă la volan sau nu?

Teresa Battaglia îl privi pieziş, dar cu un zâmbet abia schițat.

— Aroganță? Nici pe departe. Cât despre dubii, am multe, dar fac parte din joc, sunt fireşti. Când nu le voi mai avea, voi începe să mă îngrijorez. Nu eşti de acord?

Massimo îşi încrucişă brațele pe piept fără să răspundă.

— Ah, eşti aşadar un dur! îl tachină. Apoi, redevenind serioasă, se apropie şi-şi ridică bărbia ca să-l privească în ochi. Îți mai spun ceva. Nu are nici măcar permis de conducere. Nu conduce o maşină şi nu are permis pentru că nu este în stare. Probabil a încercat, dar a fost un eşec, unul dintre multe altele. Mintea lui răvăşită nu i-o permite. De unde reiese? Din ce i-a făcut victimei, din cum a acționat. Unul care scoate ochii cu unghiile are mari probleme

mintale, imposibil de ascuns. Nu poate duce un curs la bun sfârşit. Nici măcar pe cel de la şcoala de şoferi. Nu-şi poate menține un loc de muncă pe termen lung. Nu este consecvent şi nici concentrat.

Massimo îşi dădu seama că-şi ținuse respirația. Comisarul îi dădu markerul.

— Haide, scrie! îi ordonă, și imediat începu să-i dicteze: Locuieşte singur, la câțiva kilometri de scena crimei. Trebuie să delimităm zona.

Massimo se supuse, dar încă avea dubii.

— De ce sunteți atât de sigură că locuieşte singur?

— Nimeni nu ar putea suporta traiul alături de un asemenea om: îşi neglijează alarmant igiena personală şi nu ştie ce înseamnă ordinea. „Psihoza” este cuvântul de ordine: iar gradul ei ne indică multe despre el. Ce ne spune faptul că a ucis cu mâinile goale şi fără să-şi lege victima?

— Că nu a fost o crimă premeditată.

— Greşit! Nu a fost *organizată*. E altceva. Şi totuşi multe detalii ne fac să credem contrariul.

Sunt câteva particularități inexplicabile. Contradicții. Ceva care nu se potriveşte.

— De exemplu?

— Regia. Adică modul în care a aranjat cadavrul – nu abandonat, ci pregătit –, capcanele...

Aşadar, inspectore Marini, în virtutea studiilor dumitale de...?

— Drept.

— Iisuse Hristoase... şi a experienței câştigate într-un oraş mare, spune-ne, rezolvă misterul: asasinul acesta este organizat sau dezorganizat?

Tăcere.

Expresia comisarului deveni indulgentă.

— După cum îmi imaginam. Trebuie să pleci de la zero: exact unde te găseşti chiar acum.

14

Lucia se trezi cu zgomote prelungi de paşi deasupra capului. Ceva scormonea cu ghearele pe acoperiş, zgâria pe plăcile de ţiglă făcându-le să se lovească unele de altele. Erau corbii: zburaseră până acolo ca să-şi facă prada bucăţi sau ca să spargă ghinde, izbindu-le de ţigle cu ciocurile lor puternice. Îi explicaseră Mathias şi Diego atunci când Lucia le destăinuise temerile sale din cauza zgomotelor misterioase care se auzeau la primele ore ale dimineţii, orele acelea când aerul şi lumina erau mereu reci, chiar şi vara.

Cei doi prieteni, împreună cu Oliver, deveniseră de câteva luni centrul universului ei.

Lucia avea nădejde în ajutorul lor. De aceea întâmplările din ultima vreme îi provocaseră o tristeţe profundă. Tatăl lui Diego murise. Îl găsiseră în pădure, după două zile în care lipsise de acasă.

Lucia rămăsese nemişcată, fără să-şi mai înghită mâncarea din gură, când tatăl său le dăduse vestea la cină. Nu reuşise încă să vorbească cu prietenul ei, dar îi scrisese un bilet pe care i-l trimisese în felul lor de a face schimb de mesaje: vârât în oblonul de la fereastra camerei lui, în spatele ghiveciului cu păducel. Pe foaia ruptă dintr-un caiet scrisese doar trei cuvinte: *fraţi de sânge*.

Diego avea să înţeleagă astfel că familia lui – cea pe care şi-o alesese el – îi era alături, gata să-i poarte o parte din durere, aşa cum şi Iisus fusese ajutat să-şi ducă crucea. Luciei îi plăceau poveştile pe care preotul Leandro le spunea la cateheză deoarece vorbeau despre iertare şi paradis, iar sacrificiile şi viaţa de zi cu zi păreau mai uşor de îndurat. Chiar şi ale ei. Îşi sărută încheietura mâinii la interior:

cicatricea începuse să se estompeze, dar amintirea jurământului depus era încă vie şi răsunătoare.
Se frecă la ochi, încă adormită. În dimineața aceea, camera părea mai luminoasă. Când îşi trase păturile pe față, vârful nasului înghețat întâlni căldura plăcută a respirației. Şcoala era închisă pentru o zi de doliu, aşa că mai putea rămâne în starea aceea de piroteală. Peste noapte fusese chinuită de coşmaruri înfricoşătoare. Îl visase pe tatăl lui Diego: era fără ochi.
Cineva i-i scosese, ca şi Sfintei Lucia, cea al cărei nume îl purta. Aflase de la tatăl ei, care le oferise detaliul în timp ce muşca dintr-o bucată de friptură în sânge. Lucia privise la sucul roşiatic care se scurgea pe farfurie şi i se făcuse rău.
Zgomotele se înteţiseră. Părea că păsările fuseseră cuprinse de o frenezie sălbatică. Când se răsuci în pat înțelese de unde venea lumina: obloanele fuseseră deschise, deşi era sigură că le închisese înainte de a se culca. Se dezveli şi coborî pe podeaua rece. Se grăbi să-şi îmbrace ciorapii trei sferturi din lână şi să-şi aranjeze cât mai bine bluza din flanelă, care în timpul somnului i se înfăşura mereu în jurul taliei.
Corbii se lansau în dansuri prin aer, deasupra pajiştii acoperite cu zăpadă. Se roteau şi apoi se năpusteau în picaj, croncănind avertismente stridente şi ascuțite. Lucia se apropie de fereastră. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți: erau zeci şi păreau să fie atraşi de casă.
Una dintre păsări zbură direct către ea şi se izbi de geam. Lucia scoase un țipăt de frică. Corbul zăcu o clipă pe pământ, cu aripile răvăşite, apoi îşi reveni şi țâşni în zbor. Pe geam rămăseseră o pată de sânge şi nişte fulgi pe care vântul îi duse mai departe.
Lucia se apropie să privească lumea prin pata rumenie: zăpada părea o întindere de pastă roşie din zahăr. Observă ceva asemănător cu o încrețitură mai închisă la culoare şi

neregulată. O dâră subțire de sânge. Îşi plimbă privirea ca să vadă unde ducea: ajungea până sub fereastra ei, unde castronul cu lapte era gol. O umbră atârna de oblonul ferestrei.
Când înțelese despre ce era vorba, Lucia țipă.

15

Arhiva chesturii era într-un subsol din beton armat plin de praf, luminat de tuburi cu neon, cu rânduri paralele de rafturi din oțel.

Liftul nu ajungea până acolo, de parcă subsolul n-ar fi făcut parte din clădire, ci ar fi fost o lume separată. Trebuia să cobori treptele, care erau aproape permanent cufundate în beznă: uneori becurile pâlpâiau enervant, dar cel mai adesea erau doar nişte ochi întunecați care nu foloseau la nimic. Responsabilul cu întreținerea clădirii dădea vina pe umiditate, însă alții nu se ruşinau să susțină că era din cauza unei forțe supranaturale, evident ostilă activității de arhivare.

Era cunoscută drept Purgatoriul, pentru că acolo erau trimişi cei care aveau vreun păcat de ispăşit.

Acolo îl trimisese Teresa pe Massimo Marini. Îi ordonase să caute cazuri de omucidere similare în biblioafturi şi fişierele digitalizate.

Pe lângă faptul că tânărul inspector trebuia oricum să învețe disciplina, Teresa voise să nu-l mai vadă câteva ore. Sesizase la el un freamăt alarmant, la un moment dat o privise de parcă şi-ar fi dat seama de teama care pusese stăpânire pe ea.

„N-a fost decât un episod”, îşi zise. „Nu are importanță.”

Pentru câteva clipe, noaptea trecută, nu fusese în stare să-şi amintească numele obiectelor pe care le folosea zilnic, iar timp de câteva ore după aceea, deşi îşi revenise, fusese confuză, ca abia ieşită din vârtejul unei tornade. Nu i se mai întâmplase niciodată până atunci, dar se temea ca acela să nu fi fost primul dintre episoadele care urmau.

Nu vorbise cu nimeni. Confesiunile nu-i stăteau în fire, şi totuşi o neliniştea întrebarea cât timp avea să mai fie în stare să-şi poarte singură de grijă. Era coşmarul ei: să depindă de altcineva.

Îşi alungă din minte gândurile negre şi coborî ultimele trepte pe întuneric până în Purgatoriu. Unica ființă de acolo era la capătul încăperii de mari dimensiuni, aşezată la o masă cu marginile tocite de atâta uz. Doar lumina albăstrie a monitorului o ilumina.

— Aşa îți strici vederea, îi spuse.

Marini nu-şi dezlipi ochii de la munca sa. Teresa aşeză pe birou raportul pe care el i-l trimisese dis-de-dimineață şi pe care ea îl imprimase ca să-l umple de corecturi.

Inspectorul o privi doar o secundă:

— Nu spuneați că l-ați aruncat la gunoi?

Teresa luă loc în fața lui.

— Nu e bine lucrat. Să-ți spun contrariul ar fi o minciună.

El făcu o grimasă.

— Nu caut complimente gratuite.

— Şi atunci de ce ai venit până aici? Cum Marini nu răspunse, Teresa continuă să-l îmboldească: Mi-am imaginat că ai fugit de o poveste de dragoste sfârşită prost. Dar mă înşelam, nu-i aşa? Perfecționismul şi felul în care tânjeşti după atenția mea mă fac să cred că este vorba despre un părinte prea implicat şi prea exigent, chiar şi acum, când ai devenit bărbat.

O prezență care te incomodează. Tatăl tău?

— Nu ştiam că aţi studiat psihologia.

— Ar fi suficient şi mult mai puţin pentru a te înţelege.

Inspectorul o privi în cele din urmă. Pe chipul lui se oglindea furia, dar şi o docilitate care o înduioşă.

— Nu-i sfârşitul lumii, haide! îi zise încurajator.

— Vă rog să nu-mi spuneţi că nu-i cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla. Ar fi mult prea previzibil şi m-ar obliga să-mi revizuiesc părerea despre dumneavoastră.

— Sigur că poate fi şi mai rău, dar cui îi pasă? Ai făcut bine să-şi cauţi destinul în altă parte.

— Vă aşteptaţi să vă mulţumesc?

— Cu plăcere, fu replica ei.

Massimo arătă spre un teanc de bibliorafturi.

— Nu mă întrebaţi ce-am găsit?

— Presupun că nimic.

— Şi dumneavoastră ştiaţi deja.

Teresa ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost un caz similar, mi l-aş fi amintit.

O ştiuse de la bun început. Ştia pe de rost conţinutul acelei arhive, aşa cum bunicul ei îl ştia pe cel al carneţelului în care nota rezultatele partidelor de *morra*, vechiul joc de ghicit. Sute de date şi puncte. Când era copil, îi stătea pe genunchi şi se distra punându-l la încercare: bunicul Pietro nu greşea niciodată. Arhiva era pâinea cea de toate zilele a Teresei, de aproape patruzeci de ani. Un crez. Nu era pagină, în toate acele mii, din care să nu fi învăţat ceva.

Pe faţa lui Marini se văzu doar o sprânceană ridicată, urmată de cealaltă.

— Nu mă aşteptam să ajung să lucrez cu un *profiler*.

Ea izbucni în râs.

— Sesizez ironia din vocea ta, dar, ca să fim riguroşi, singura care lucrează cu adevărat sunt eu, îi spuse făcându-

i cu ochiul. Tot ce faci tu e să stai şi să te holbezi derutat în jur.

Marini se întoarse către monitor. Cu mouse-ul, derulă prin fața ochilor fişierele care conțineau decese violente. Teresa putea vedea reflexele luminii pe irisul închis la culoare.

— Rămân la părerea că un caz se rezolvă cu ajutorul indiciilor şi probelor, nu prin ghicirea chipului unui asasin, spuse el după câteva momente.

Teresei începea să i se pară amuzant.

— Singurul care ghiceşte aici eşti tu, am înțeles bine ce ai scris în raport. Criminologia nu-i o ştiință exactă, e adevărat. Nu e matematică, şi fiecare caz e de sine stătător. Criminologia este o artă. Arta de a învăța cum să analizezi detalii pe care unul ca tine nici măcar nu le observă. Dar nu-i magie: e interpretare. Este probabilitate, este statistică. Niciodată o certitudine.

Marini o privi îndelung.

— Dumneavoastră sunteți cu adevărat convinsă, şopti în cele din urmă.

Teresa nu putu să-şi rețină un oftat.

— Tu crezi că ne jucăm aici de-a hoții şi vardiştii?

— Mă gândesc...

— Nu, tu nu gândeşti. E limpede. Lasă-mă să-ți spun o poveste.

— Este nevoie?

— Aş zice că da.

El îşi desfăcu brațele şi le lăsă pe lângă corp.

Teresa nu se lăsă descurajată de lipsa lui de entuziasm. Era obişnuită cu noii recruți care intrau în contact cu o realitate greu de înțeles.

— Personajul nostru trăieşte într-un sătuc din provincie. Câteva sute de suflete la un loc.

Şi-a început activitatea infracțională ca profanator de morminte. Căuta cu mare plăcere membrele inferioare ale cadavrelor, le colecționa. Unii visează să aibă un dulap plin de pantofi, iar el avea unul plin cu picioare. Ştiu, pare amuzant când asculți acum povestea, dar cine a văzut ororile acelea nu poate fi de aceeaşi părere.

— Doamnă comisar...

— De mic îi plăceau pantofii de damă, însă mama lui îl pedepsea cufundându-i picioarele în apă fierbinte ori de câte ori îl prindea că-i încălța pantofii. Devenit adult, voia să-şi schimbe sexul, dar s-a mulțumit să-şi cumpere zeci de perechi de pantofi de damă. Nu mai profana morminte, dar a început să ucidă femei tinere. Le alegea în timpul verii, când putea să le vadă picioarele. Le tăia şi le încălța cu pantofii pe care-i avea acasă. Poliția fusese de mai multe în situația de a-l prinde, dar el, trebuie să recunoaştem, era mereu cu un pas înaintea lor. Ți se pare interesantă povestea aceasta?

— Ar fi un subiect bun pentru un film.

— Da, numai că s-a întâmplat în realitate, nu departe de aici. Era prin anii nouăzeci, personajul se numea Igor Rosman, iar victimele erau femei în carne şi oase.

Zâmbetul sarcastic al lui Marini dispăruse.

— Cum s-a terminat povestea? întrebă.

— L-am arestat. În fața tăcerii lui stupefiate, Teresa adăugă: Datorită analizei minților criminalilor precum Rosman şi alte sute ca el, ştim acum în mare cum funcționează psihicul unui ucigaş. Şi dacă ştim cum şi ce anume gândeşte, ştim şi unde să-l căutăm. De aceea e important de înțeles ce tip de criminal este: dacă e unul dezorganizat, atunci trebuie să căutăm o minte încețoşată, un inadaptat care trăieşte la marginea societății.

— Şi dacă nu e aşa?

— Atunci avem o problemă, pentru că cei ca el se ascund în spatele unei vieți aparent perfecte. Înțelegi? Ar putea fi profesorul amabil şi puțin timid sau vecinul cam plictisitor şi meticulos, tocmai ca tine. Teresa se ridică. Vino! Ne aşteaptă două ore de mers cu maşina.

— Unde mergem?

— Ne întoarcem la locul crimei. Şi el s-a întors acolo.

Marini o privi uluit.

— El?

Teresa îi azvârli cheile maşinii.

— Ucigaşul, spuse.

16

— Credeți că a vrut să marcheze casa?

Marini rostise întrebarea în şoaptă, de parcă i s-ar fi părut necuviincios să vorbească tare în fața acelei scene. Carcasa unui iepure atârna încă de oblonul ferestrei. Animalul avea gâtul frânt şi fusese jupuit. Fără blană, oferea o imagine înfricoşătoare: maxilarele erau larg deschise, iar craniul era învelit în muşchi subțiri întinşi.

Teresa nu răspunse. Avusese aceeaşi senzație, dar era încă prea devreme ca să discute despre asta.

Şeful poliției locale o luă deoparte. Hugo Knauss era un bărbat robust, nu foarte înalt, care părea că râde mereu, chiar şi când era serios. Această impresie era dată de modul în care-şi strângea buzele crăpate şi de mijirea permanentă a ochilor, care păreau alungiți din cauza pielii din jur muşcate de frig. Era un roşcat tipic, cu părul arămiu şi tenul deschis la culoare.

— Copila, Lucia Kravina, este cea care ne-a sunat. Era singură acasă, spuse.

Teresa încuviință din cap, cu ochii asupra animalului atârnat.

— S-a mai întâmplat şi altă dată?

— Nu, niciodată n-am mai auzit aşa ceva, şi lucrez aici de-o viață întreagă. Uneori mai este câte un chefliu care fură hainele întinse la uscat, dar nimic mai mult. În ultima săptămână, în schimb, satul a asistat la o crimă şi la asta... Bărbatul scuipă. Ce înseamnă toată povestea asta? Credeți că o fi opera unui om de-al mafiei? Ori poate un avertisment?

Teresa credea că era vorba despre ceva mult mai periculos de-atât, dacă era cu putință.

— Nu, răspunse. Mă îndoiesc să fie la mijloc crima organizată. Ce fel de familie este Kravina?

Bărbatul răbufni.

— El e un pierde-vară care tot trece de la o slujbă la alta. Ea e chelneriță la un bufet din centrul satului şi mai face un câştig suplimentar servind seara la bar. Nu-i mare lucru de capul lor, dar sunt inofensivi.

Teresa se abținu să comenteze că tocmai aceste stiluri de viață aparent simple pot ascunde un ferment sinistru, un amestec fetid de frustrare şi furie.

— Inofensivi, repetă, de parcă silabele care-i atingeau limba aveau un gust neplăcut. Natura nu şi-a înzestrat copiii să fie inofensivi, domnule şef de post, altfel ar fi fost un eşec.

Bărbatul încetă să mai mestece guma pe care o tot muta dintr-o parte într-alta a gurii de când sosiseră. Se comporta de parcă ar fi fost luat în vizor, se gândea Teresa, ca şi cum el ar fi fost analizat, nu părinții fetiței.

— Nu suntem nişte bestii, îi spuse. Aici, la Travenì, nimeni nu ar face una ca asta.

Teresa înțelegea. Era vorba despre un simț eronat de loialitate față de comunitatea din care făcea parte, care îl

determina să justifice preventiv comportamentul consătenilor pentru a-i feri de orice suspiciune.

— Nu se poate să fie un localnic tocmai pentru că este un localnic. Este o ipoteză interesantă, zise, fără a fi sigură că şeful de post sesizase ironia vorbelor sale.

Knauss dădu din cap în semn de salut, iar Teresa rămase cu privirea spre zidul casei.

Sângera. Lacrimi purpurii care se prelingeau de-a lungul tencuielii şi se aşterneau pe zăpadă. Erau de-acum înghețate, însă probabil că animalul fusese ucis cu puțin timp înainte de a fi atârnat de cârligul care ținea fixat oblonul ferestrei.

Teresa era conştientă de prezența liniştită a lui Marini în spatele său.

— Sunt peste tot, îi spuse referindu-se la amprentele mâinii autorului, care se vedeau cu zecile pe peretele casei. La ce te trimit cu gândul? Văzându-i ezitarea, insistă: Haide, inspectore! Nu sta să cugeți prea mult! Ştiu că ai ceva în minte.

— Picturi rupestre, răspunse în cele din urmă; după cum îşi ținea buzele strânse, era limpede că se simțea stânjenit.

— Exact!

Şi ea avusese aceeaşi impresie, amintindu-şi de o imagine văzută cine ştie unde, poate într-un documentar la televizor, cu peşteri pline de astfel de amprente. Peste zece mii de ani şi tot atâția kilometri separau acele imagini de scena din fața ei, şi totuşi între ele exista o conexiune impalpabilă pe care Teresa abia dacă putea s-o recunoască: preț de o clipă se gândise la o exprimare ritualică, opera unei personalități infantile care dorea să-şi lase amprenta asupra lumii şi să fie inițiată în viața adultă.

Însă mâna care lăsase urmele nu aparținea unui copil. Îşi suprapuse palma peste unul dintre semnele

primitive, cu multă atenție ca să nu-l atingă: amprenta era mult mai mare, palma era lată, iar degetele, puternice. Teresa simți fiori în tot corpul. O secundă fusese ca şi cum l-ar fi atins pe făptaş.

— Şi urmele de pantofi sunt peste tot. Vin dinspre pădure, spuse Marini destrămând astfel vraja momentului.

Urmăriră cu privirea succesiunea ordonată a paşilor. Teresa îşi imagină o ființă traversând pajiştea acoperită cu zăpadă, noaptea, cu ochii fixați pe casă şi cu o carcasă de iepure în mână.

„De ce?”

— Amprentele ajung sub fereastră, zise arătând cu mâna, dar nu se văd şi cele de pe drumul de întoarcere.

Văzu cum expresia chipului lui Marini se schimbă, deveni palidă şi totodată hotărâtă. Inspectorul privi casa familiei Kravina.

— Este încă aici! spuse în timp ce căuta pistolul în tocul de piele ascuns sub palton.

— Linişteşte-te, inspectore! Priveşte mai atent, îi ordonă Teresa îndoindu-şi genunchii.

Unele urme sunt mai vizibile decât altele. S-a întors pe urmele lăsate la venire. Ridicându-se, continuă: E inteligent. Pun pariu că şi aceste urme dispar undeva în pădure.

Marini părea bulversat de abundența detaliilor. Teresa îl înțelegea.

— Nu reuşeşti să pui lucrurile cap la cap, aşa-i? Iată că nici măcar eu nu-s în stare!

— De ce credeți că e opera celui care l-a ucis pe Valent? Putea fi orice alt sadic.

— Orice alt sadic? Nici gând. Dar ai spus ceva corect: este o operă. O punere în scenă, aşa cum era şi corpul lui Valent. Are o semnificație profundă pe care, mai devreme sau mai târziu, o vom descoperi.

— Ce părere aveți de carcasa animalului? Să fie o amenințare?

Teresa clătină din cap.

— Nu ăsta e mecanismul. Violența asupra animalelor este o caracteristică specifică multor asasini recidivişti, dar de obicei e un act consumat în spațiul privat. Pentru ei este ca şi cum ar face primii paşi spre îndeplinirea fanteziilor care îi tulbură şi care se cer a fi transpuse în realitate.

Marini se uită în jur.

— Şi acum ce facem? întrebă.

— Acum vreau să vorbesc cu fetița. Lucia Kravina era o femeie în miniatură. La cei opt ani, ea le pregătise cafeaua polițiştilor, în timp ce mama ei, întoarsă acasă, era total debusolată. Nici măcar nu-şi îmbrățişase fetița ca s-o liniştească. Judecând după înfățişarea ei, Teresa era de părere că devenise mamă de foarte tânără, când încă nu era gata să-şi abandoneze propriul rol de fiică. Părea o adolescentă crescută prea repede, cu lacul negru de unghii sărit de pe unghiile roase, un smoc de păr roşu crescut printre şuvițele vopsite şi rădăcinile vizibile, colanți prea strâmți şi o jachețică din piele care nu trecea cu mult peste piept. Parisi o interoga deja, dar din semnele lui Teresa înțelesese că nu putea afla nimic concludent.

Ea era, de fapt, fetița, cea cu privirea rătăcită, în timp ce Lucia era obişnuită să-şi poarte singură de grijă. Fără îndoială ea se ocupa de casă, în locul mamei. Locuința era modestă, dar ordonată şi curată.

Nu se apropiase încă de Lucia, o privise de la distanță, prefăcându-se foarte ocupată cu organizarea echipei. Între timp, se întreba cum să procedeze astfel încât să n-o sperie, să-i câştige încrederea fără a-i provoca suferință. Sărmana avusese parte de prea multă violență în ziua aceea: bietul animal atârnat de fereastra ei, precum şi necunoscuții care-i invadaseră căminul. Iar Teresa era una dintre ei.

— Lucia este puternică. O fetiță care a crescut înainte de vreme, dar care nu şi-a pierdut inocența vârstei.

Teresa se întoarse.

Bărbatul care vorbise o privea cu un zâmbet. Avea jumătate de față acoperită de un fular de lână în carouri şi pe cap o pălărie din fetru decolorată, cu un şnur în jurul calotei şi un mănunchi de pene mici, moi pe post de ornament. Înveşmântat într-un palton din lână verde, nu era cu mult mai înalt decât Teresa.

— Mă scuzați, îi spuse necunoscutul. Am văzut cum o priveați şi v-am ghicit gândurile.

— Aveți un simț al observației foarte bun, spuse Teresa.

El zâmbi şi-i întinse mâna. Irisul ochilor era de un albastru foarte deschis.

— Carlo Ian, se prezentă. Sunt medicul satului. Cunosc bine familia Kravina, am văzut maşinile poliției şi m-am îngrijorat.

Trebuie să fi trecut de vârsta pensionării de câțiva ani, poate chiar de vreo zece. Teresa îi strânse mâna.

— Comisarul Battaglia. Anchetez cazul Valent. Ian se posomorî. Privirea i se îndreptă rapid spre fereastră, către silueta care încă atârna de oblon. Un tehnician criminalist o fotografia din toate unghiurile. Medicul n-o putea vedea, dar prezența ei era cunoscută de toți.

— Credeți că cel care a făcut asta l-a ucis şi pe Roberto? întrebă.

Teresa nu avu timp să răspundă.

— Domnule doctor!

Lucia Kravina se aruncă în brațele medicului, care se aplecă pentru a o lăsa să-şi cuibărească fața în curbura gâtului său. Cei doi îşi spuseră ceva în şoaptă, cu chipurile apropiate. Păreau doi prieteni care-şi făceau mărturisiri. Teresa se linişti. Era mulțumită că micuța femeie avea o

persoană apropiată în preajma căreia să redevină copilă. O auzi suspinând, îl văzu pe el cum îi ştergea lacrimile şi cum o făcu să râdă când îi arătă o acadea colorată.
Teresa aproape că se simțea în plus. Doctorul îi veni însă în ajutor.

— Lucia, îi spuse fetiței, doamna este aici ca să descopere cine a făcut lucrul acela cumplit.

Copila o măsură pe Teresa fără a-i da drumul doctorului.

Comisarul îi zâmbi.

— Salut, Lucia! Pe mine mă cheamă Teresa.

Fetița îşi muşca buzele. Nu ştia dacă să răspundă sau să fugă.

— Este aici ca să te ajute, interveni Ian. Ai încredere în mine?

Fetița încuviință din cap.

— Atunci, poți să ai încredere şi în dumneaei. Îți garantez eu! zise făcându-i cu ochiul.

Lucia zâmbi. Era o fetiță frumoasă, poate puțin cam slăbuță, dar cu ochi atât de negri şi luminoşi, încât părea că stelele se oglindeau în ei.

Când micuța le povesti despre castronul cu lapte pe care-l găsea gol în fiecare dimineață şi despre fantomele care umblau prin pădure, doctorul Ian se îngrijoră. În schimb Marini, observă Teresa, avea o expresie ironică. Părea să-i transmită să nu mai piardă timpul cu poveştile unei fetițe.

În ceea ce o privea, ştia deja care era următoarea întrebare.

— Lucia, unde vezi de obicei fantoma?

Copila arătă fără ezitare un punct fix la marginea pădurii.

— Acolo! Mă priveşte mereu, ascunsă printre copaci.

17

Austria, 1978

Un nor alb se ridica deasupra Şcolii. Lumina era cea a unui soare bolnav: nu încălzea, nu înviora. Avansa uşor pe piatra micii capele, alungând umbra, dar ea însăşi era o umbră, în spatele unei false aparențe.

Aşezată pe o bancă în fața altarului sobru, Magdalena îi privea înaintarea cu un sentiment crescând de repulsie. Era ceva greşit în această Şcoală, ceva care-i contamina atât pe cei care care-i treceau pragul, cât şi natura înconjurătoare: orice ființă, orice obiect, orice adiere înghețată erau pătrunse de o asprime profundă. Chiar şi bisericuța, aflată în fața sălii de mese, era lipsită de căldura la care te-ai fi aşteptat într-un loc al rugăciunii şi al sufletelor care se spovedesc. Doar Hristos de pe crucea suspendată în absidă avea o expresie plină de durere umană. Restul erau doar linii gri şi severe.

Magdalena îl privi, incapabilă să-i înalțe o rugăciune. Nu se mai simțise niciodată atât de tulburată. Ce văzuse în camerele acelea o chinuia noaptea, dându-i coşmaruri care o făceau să izbucnească în lacrimi.

Ceva nu era deloc bine, îşi repeta. Ceva însă atât de nedefinit, încât nu avea nici o formă, dificil de explicat, tocmai de aceea nu înțelesese imediat şi devenise complice la acel afront la adresa vieții.

Îşi privi mâinile şi le duse către ochi. I se păreau murdare.

Nimeni din Şcoală nu-i înțelegea chinurile. O priveau plini de suspiciune, îi urmăreau gesturile cu atenție, făcând-o să se compare cu o notă nepotrivită într-o simfonie perfectă.

Îşi ridică din nou ochii chiar în momentul când o rază lumină unul dintre vitralii. Lumina se coloră în roşu şi săgetă crucea prin coasta străpunsă. Sângele păru că prinde viață şi că se scurge din rană. Era a doua oară când vedea acel semn. Prima dată fusese când Agnes Braun îi explicase regula institutului: vezi, observi, uiți.

Magdalena suspină copleşită de emoție.

Reprezentarea aceea nu transmitea speranță, după cum nu transmitea nici ideea mântuirii. Era imaginea supliciului. În ochii lui Hristos se citea istovirea celui care este sigur că nu va găsi ajutor nicăieri. Nu exista vreo acuzație mai dură decât privirea aceea disperată.

Magdalena se ridică, conştientă de ce trebuia să facă: să aducă schimbarea.

Parcurse grăbită coridoarele pustii ale parterului până în holul principal, de parcă ar fi ars de nerăbdare să îndrepte tot ce făcuse până atunci. Urcă primele trepte ale scării maiestuoase şi se opri.

Agnes Braun o privea de la mezanin, cu mâinile pe pântecele scobit. Ceva din zâmbetul ei o nelinişti pe Magdalena. Părea în stare să-i citească gândurile, răscolindu-i fiecare ungher al sufletului până ce o zdruncina în adâncurile ființei sale.

— Trebuie să urc la ei, spuse, ca pentru a se convinge pe sine să-şi continue drumul.

Agnes scutură din cap.

— Pacienții de la primul etaj nu mai sunt în grija ta, îi răspunse politicos. Îți voi încredința alte sarcini de lucru, mai potrivite firii tale.

Magdalena îşi strânse cu putere degetele în jurul balustradei din marmură. Era sigură că erau mai reci chiar şi decât piatra neînsuflețită.

— *Pacienți?* izbucni. Trebuie să urc la ei, repetă cu şi mai multă putere.

Zâmbetul lui Agnes dispăru.

— Şcoala te-a primit ca pe o fiică, Magdalena. Nu este bine să muşti mâna care te hrăneşte.

— Nu vreau să muşc, vreau doar să-i ajut.

Când Agnes îşi ridică privirea spre tavan, bărbia ei o duse pe tânără cu gândul la o semilună.

— Nu suntem oare toți aici pentru asta?

Magdalena respiră adânc.

— Practicile noastre nu-i ajută. Sunt... *ciudate,* spuse. Nu au nevoie de aşa ceva. Noi trebuie...

Agnes Braun îi ascultă îndoielile netulburată.

— Tot ce facem aici este să aplicăm nişte principii medicale, răspunse liniştită. Cine eşti tu să pui sub semnul întrebării o metodă ştiințifică?

Magdalena tăcu. Îşi dădu seama că nu mai erau singure. Ceilalți angajați ai Şcolii se adunaseră în hol şi asistau cu priviri severe la încercarea ei de a încălca Regulile.

— Oare vreunul dintre subiecți prezintă semne de neglijență? o întrebă Agnes.

Magdalena o privi din nou.

— Nu, doamnă Braun!

— Oare nu facem totul ca să le oferim mese îndestulătoare şi condiții igienice impecabile?

Magdalena îşi ascunse pe cât putu amărăciunea.

— Ba da, doamnă Braun!

— Şi atunci, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba?

Părea că mai ținuse un astfel de discurs şi cu alte ocazii. Era obişnuită să manipuleze mințile altor persoane, se gândi Magdalena.

— Un singur detaliu lipseşte. Unul singur, doamnă Braun: afecțiunea.

La auzul acelui cuvânt, chipul lui Agnes fu brăzdat, pentru prima dată de când o cunoştea, de o uimire autentică.

— Izolarea poate avea efecte ciudate în cazul celor care nu sunt obişnuiți cu ea. Mă îngrijorează starea nervilor tăi. Du-te în camera ta şi odihneşte-te! Azi nu mai avem nevoie de ajutorul tău.

Magdalena căută privirea bucătăresei şi a unuia dintre îngrijitori, dar nu găsi nici măcar o umbră de înțelegere. Marie se uita din spatele uşii care ducea la bucătărie, cu şorțul ud de apa cu care spălase vasele.

— Magdalena? rosti Agnes. Du-te!

Tonul calm pe care-i dăduse ordinul o lămuri că n-avea nici o şansă.

Pereții Şcolii păreau să se strângă în jurul ei, frigul se întețise parcă, voința i se prelingea ca picăturile de apă de pe mâinile lui Marie. Nici măcar ea nu părea să aibă vreo trăire sufletească.

Bătu în retragere. Nu din cauza fricii, ci pentru că-şi dădea seama că era singură şi dezarmată în fața unei fortărețe care ar fi rezistat oricărui asalt.

Şcoala era un organism, îşi aminti, şi o respingea ca pe un corp străin care s-ar fi putut dovedi periculos.

Plecă în fugă, dornică să se îndepărteze de acele priviri ostile. Ajunsă în cameră, îşi luă valiza de pe şifonier şi începu să arunce înăuntru puținele lucruri pe care le avea. Salariul acela considerabil, care îi păruse o adevărată binecuvântare, i-ar fi prins foarte bine, dar acum ştia ce reprezenta în realitate: prețul tăcerii ei.

Se opri deodată, cu paltonul în mâini.

„Tăcerea ajută mereu tiranul, niciodată victima”, îşi spuse. Şi ce altceva era fuga ei, dacă nu unul dintre nesfârşitele acte de complicitate petrecute între zidurile acelea?

Lăsă deoparte paltonul şi se aşeză pe pat. Arcurile scârțâiră sub greutatea sa.

Nu se punea problema să-i lase singuri. Avea să plece de la Şcoală doar împreună cu ei, nu fugind cu laşitate. Avea nevoie de timp. De timp şi de dovezi.

18

Pădurea milenară din Travenì răsuna de clipocitul apei şi de foşnetele înăbuşite ale zăpezii care aluneca de pe crengile prea încărcate ale brazilor. În rest, era linişte. Se părea că gerul suspendase cursul vieții pentru câteva luni.

Teresa înainta atentă pe cărarea delimitată de criminalişti, pentru a nu risca să compromită vreo urmă. În spatele ei, Marini făcea la fel. De câteva ori încercase să o susțină când era pe punctul să alunece pe pojghițele de gheață ascunse, dar Teresa îl plesnise peste mână.

— Poate că nu este aceeaşi persoană. Ar putea fi un maniac, nu ucigaşul însuşi, îl auzi spunând.

Nu se deranjă să-i răspundă. Opinia ei era formată, iar curând, comparația dintre amprentele digitale şi cele găsite pe corpul lui Valent avea să i-o confirme. Faptul că-şi observase potențialele prăzi – ba chiar le urmărise – nu însemna că mobilul lui era de natură sexuală.

Mult mai simplu de atât, sugera că instinctul său ucigaş se trezise încă o dată. În astfel de cazuri există mereu o formă de voyeurism: asasinul îşi străbate în lung şi-n lat terenul de vânătoare, intră în case când nu este nimeni, fură câte un obiect... Fetişuri cu care-şi alimentează propriile fantezii. Hugo Knauss o spusese: în sat se înregistraseră cazuri de furturi ale hainelor întinse la uscat. Teresei i se păru un detaliu demn de luat în seamă. Însă aspectul alarmant era că Travenì nu avea decât aproximativ o mie de locuitori, fără turişti: erau şanse foarte mari ca ucigaşul să-şi fi cunoscut victima şi poate chiar şi pe

membrii familiei Kravina. Gândul la mica Lucia, singură acasă, o nelinişti. Avea să ordone ca locuința să fie pusă sub supraveghere, aşa cum era şi cea a lui Roberto Valent.

Amurgul învăluia deja pădurea, deşi era abia după-amiază. Zilele cele mai scurte din an se apropiau: era o perioadă cu totul nepotrivită pentru a găsi un ucigaş care umbla pe drumuri de munte.

— Să anunțăm autoritățile municipale, dar fără a crea panică, îi ceru lui Marini. Şi să fim atenți cu presa: nu trebuie să-i alimentăm elanul ucigaş gâdilându-i orgoliul.

— Vă este teamă să nu-l transforme într-un personaj de primă pagină?

Nu era o temere, ci o certitudine. Se întâmplase deja, iar literatura de specialitate era plină de exemple de asasini care începuseră un joc morbid cu media, un joc pe placul ambelor părți.

— Se va întâmpla, e inevitabil. Lumea urmăreşte cu îngrijorare astfel de ştiri, dar şi cu o fascinație ascunsă. Este farmecul răului. E acelaşi motiv pentru care, chiar acum, inima-ți bate cu putere, nu-i aşa? Te întrebi cum ar fi dacă l-ai avea în față, chiar după copacul acela.

Vrei să ştii cum arată unul ca el şi cum te-ar privi.

— Nu mă tem.

Teresa se opri să se uite la el.

— Dar mai devreme am văzut cum îți tremura mâna, inspectore.

Fără să-i ia în seamă remarca, el îi arătă pârâul care susura printre tufişurile de iederă.

— Criminaliştii spun că urmele dispar acolo.

Încă o dată, asasinul se retrăsese la adăpost. Teresa nu mai văzuse ceva asemănător: ucigaşul nu se temea că se expune, că lasă peste tot urme de ADN şi de paşi în zăpadă, nici nu se temea să le arate, imprimată de zeci de ori, mâna cu care scosese ochii victimei. Dar când hotăra că venise

momentul potrivit, era în stare să dispară ca un animal în pădure.

— Lucid şi nebun în acelaşi timp. Lucid şi nebun, repetă în şoaptă, cu privirea la apa care sălta cristalin peste pietre.

— Dacă e aşa cum spuneți, atunci avem un monstru care dă târcoale caselor din sat, zise Marini.

Teresa suflă peste degetele înghețate ca să le încălzească. În lâna mănuşilor rămăseseră lipite bucăți de gheață.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva va trebui să-mi explice ce înseamnă un monstru. Îi numim astfel, dar nu ne putem feri privirea, nu reuşim să schimbăm canalul, deoarece ştim că sunt ca noi: umani. Asta ne atrage, faptul că recunoaştem o latură de-a lor în noi înşine.

Marini contempla pădurea încremenită. Probabil se întreba ce secrete ascundea şi la ce alte orori mai avea să fie, poate chiar curând, martoră.

— Considerați că monstrul este în fiecare dintre noi?

Părea sceptic.

— Sunt convinsă! Dacă eşti norocos, dacă destinul îți dăruieşte o viață convenabilă, atunci va continua să doarmă până la ultima ta răsuflare. În schimb, în ei a fost trezit de abuzuri şi traume.

Privirea lui Marini îi cercetă chipul.

— Credeți că sunt nişte victime? întrebă cu o uimire vecină cu aversiunea.

Teresa era obişnuită ca părerile ei să provoace reacții de respingere. Nu e lesne să accepți că oroarea are o latură umană, e mai liniştitor s-o consideri parte a unui univers străin.

— Întotdeauna sunt, răspunse convinsă. Condamnați să se hrănească până-şi dau sufletul cu singurul lucru ce poate domoli foamea care-i roade.

— Care anume?

— Puterea. Puterea absolută asupra unei alte ființe umane.

Marini făcu un pas şi o creangă i se rupse sub tălpile pantofilor. Mai departe, printre copaci, se auzi un zgomot identic, ca un ecou. Ambii priviră într-acolo. Se părea că ceața cobora de pe culmile înalte.

— Un animal, spuse Marini.

Teresa îi făcu semn să tacă. De când pusese piciorul în pădure, ar fi jurat că cineva o privea. Îşi spusese că nu era decât o impresie, dar nu credea că impresia aceea provocase şi halucinații auditive. Luă o creangă şi o rupse în mâini. Mai sus, la vreo douăzeci de metri spre est, răsună acelaşi zgomot.

— Nu-i un animal! spuse cu răsuflarea întretăiată. Cineva ne imită!

Acolo, ascuns în ceața şi umbrele prelungi, era un om. Un om care tocmai începuse un joc cu ei şi care ştia că se găsea la adăpost. Defileul, potecile înguste şi întunericul care se pregătea să se instaleze ar fi făcut imposibilă o partidă de vânătoare.

Astfel, protejat de munți şi de întuneric, el continua să-i privească.

19

Zăpada dăduse o nouă înfățişare defileului săpat de pârâul Sliva. Viroaga devenise un regat al gheții. Verdele frunzişului făcuse loc albului imaculat al cristalelor strălucitoare, iar contururile lanceolate ale brazilor se transformaseră în perne moi. Sunetul apei se schimbase: din albie nu mai urca la suprafață gâlgâirea răsunătoare, ci

un susur domol. Gerul stăvilise repezişurile, înghețând căderile de apă şi bulboanele.

Şi cascada aflată dincolo de peşteră, unde Sliva se prăvălea într-o ravenă adâncă, printre blocuri de stâncă cioplite de trecerea timpului, încremenise: doar nişte pârâiaşe subțiri se prelingeau pe stalactitele lucioase şi transparente.

Lui Diego i se părea că seamănă cu o scară care ducea în cer. Se întreba dacă şi tatăl lui urcase pe una, la fel de frumoasă, când se stinsese. Bunica îi spunea că de-acum îi va privi din rai, dar imaginea aceea nu era prea încurajatoare: singura expresie pe care o avusese tatăl său în timpul vieții, ori de câte ori se uita la el, era marcată de severitate. Nu-l lovise niciodată, nu-şi amintea să fi ridicat vocea. Nici nu era nevoie: dintr-o singură privire, tatăl lui avea grijă să-i dea de înțeles cât de mult îl dezamăgea. Diego ştia acum că trupul lui se afla într-o morgă, lipsit de ochi. În noaptea aceea, însă, îl visase intact: învelit doar cu un cearşaf alb, îl fixa cu o căutătură plină de mânie. Nici măcar mort nu era mulțumit de el. Iar acum, de-acolo de sus, avea să-i afle toate secretele şi minciunile.

Li se alătură celorlalți cu un ultim salt peste un trunchi de copac prăbuşit. Mathias şi Oliver aruncau cu pietre în stratul de gheață depus pe lac. Când îl văzură, se crispară. Diego observase aceeaşi reacție la toate persoanele pe care le întâlnise în ultimele ore, în afară de polițista cu părul roşu. Ca şi cum doliul, în loc să-i apropie pe oameni, îi îndepărtează.

Recunoşteau mirosul morții şi se speriau, aşa cum li se întâmplă animalelor cu vânătorul.

Cu respirația întretăiată, îi privi rugător.

—Ră-rămân a-ce-ce-laşi, bâigui.

Cuvintele i se articulau anevoie, în timp ce gândurile fluide prindeau elan cu uşurință.

Adesea le ura.

Mathias îşi puse mâna pe ceafa lui şi-l trase mai aproape de el.

— Mi-era teamă că n-o să vii, îi zise prietenul îmbrățişându-l energic.

Oliver, mai mic cu un an şi mai scund, veni şi el să li se alăture.

— Am-am fu-fu-git, continuă Diego, a cărui mamă nu-i dăduse voie să iasă.

În cercul acela de brațe, lui Diego i se părea că se află într-un cuib, alcătuit din mirosuri familiare şi respirații care se îmbinau. Dar lipsea cineva.

— Lu-Lucia? întrebă.

Mathias ridică din umeri.

— Poate că azi nu vine.

Diego observă o umbră pe gâtul lui. Întinse un deget ca să lase în jos blana gulerului, dar Mathias îl opri înainte de a-l atinge. I se citea în ochi că ştia care avea să fie următoarea întrebare.

— Mama nu poate face nimic, spuse încet. Altfel ar avea şi ea probleme.

Diego şi Oliver făcură schimb de priviri triste.

— Te doare? întrebă cel mai mic.

Mathias dădu din umeri ca pentru a scăpa de durerea pe care nu voia s-o recunoască.

— Îmi fac griji pentru fratele meu Markus, nu pentru mine.

Se desprinse din cercul îmbrățişării, luă o piatră şi o aruncă în apă cu putere. Gheața se sparse, făcând să țâşnească stropi reci care le loviră obrajii îmbujorați. Culese o altă piatră, mai mare, dar mâna îi rămase suspendată în aer.

Diego îl văzu uitându-se atent la copacii de pe celălalt mal, cu ochii mijiți ca ai unei persoane care încearcă să identifice un detaliu de la distanță.

— La ce-ce te-te uiți? îl întrebă.

— Cineva ne spionează din pădure, răspunse Mathias.

Diego se uită în acelaşi loc, dar nu văzu nimic.

— O fi fost vreun cerb, spuse Oliver. Tata zice că odată cu frigul au coborât în vale şi se apropie de sat.

— Dacă e un animal, zise Mathias, atunci asta îl va face să fugă.

Îşi încordă brațul şi lansă piatra. Aceasta şuieră ca dintr-un arc întins şi dispăru în frunziş, înghițită de zăpadă.

Copiii rămaseră cu ochii în direcția unde o văzuseră căzând.

— Nu-nu-nu era ni-nimic, zise Diego.

Nu ştia de ce, dar acum reuşea să respire mai bine.

Mathias izbucni în râs.

— Ce mutre aveți! Ați crezut!

— Prostule! bombăni Oliver.

— I-i-idiotule!

Un obiect căzu aproape de picioarele lor, iar clinchetul prelung şi surd al impactului fu acoperit de râsetele lor, care în clipa următoare se stinseră. Obiectul se rostogoli pe o stâncă netedă de pe care vara săreau în apă ca de pe o trambulină şi se opri acolo privindu-i.

La unison, se întoarseră cu ochii spre el. Cine îl aruncase țintise bine.

Era alb, puțin mai mare decât un pumn.

Un craniu de veveriță.

20

Secția de poliție din Travenì părea un hotel în stil montan. Până în urmă cu douăzeci de ani, punctul de trecere a frontierei, aflat în apropiere, fusese intens frecventat, aşa că erau vreo cincizeci de agenți responsabili

cu controlul. Declinul său începuse după desființarea barierelor de la graniță, iar acum aproape toate birourile erau goale, iar cantina, scoasă din uz. Hugo Knauss şi agenții săi se descurcau, fie îşi pregăteau singuri mesele, fie îşi aduceau mâncare de acasă. Unii mai şi dormeau acolo, iar la sfârşitul săptămânii, dacă nu era tura lor, coborau în satul din vale.

Teresa hotărâse să instaleze acolo cartierul general al anchetei. Dăduse ordin ca o sală destul de încăpătoare pentru şedințe să fie pregătită, iar prima întâlnire dintre echipa ei şi cea a poliției locale era în desfăşurare. Nu debutase tocmai bine.

Teresa îl privea pe Knauss pe deasupra ramelor ochelarilor de citit.

— Îmi spuneți că avem deja un grup de suspecți, cu nume şi prenume? îl întrebă, rostind rar cuvintele.

Cine o cunoştea ştia că nu era de bun augur.

Knauss îi susținea privirea cu zâmbetul obişnuit, pieziş, care începea s-o exaspereze.

— Situația era sub control, doamnă comisar, o asigură.

Ea îşi masă ochii sub lentilele ochelarilor.

— Mă bucur să aud, domnule şef de post, pentru că altfel nu mi-aş fi dat seama.

— Acum, văd că o luați personal.

— Nu, dar o s-o iau dacă veți continua astfel! Întrucât Knauss nu spuse nimic, îl presă: Aşadar, avem o listă de suspecți, sau nu?

El bătu în retragere pentru moment.

— Avem.

Teresa îşi scoase ochelarii, îi aşeză pe masă, în fața sa, şi le strânse brațele.

— Şi, fir-ar să fie, de ce nu ne-ați spus mai înainte?

El zâmbi, de data asta cu toată gura.

— Toți sunt nişte băieți cumsecade. Pot garanta eu pentru ei.

Teresa se uită la Parisi, aflat în picioare lângă ea, apoi la De Carli şi, în fine, la Marini. Era ca şi cum ar fi vorbit cu ei: dansul acela de priviri era echivalentul unui şir nesfârşit de imprecații. Ar fi vrut să strige, în schimb se rezumă la a ofta cu capul între mâini. Se simțea obosită cum nu i se întâmpla de obicei. Corpul era energic, dar mintea nu mai ținea pasul. Urmărea cu dificultate discursurile celorlalți, ca de altfel şi cuvintele din propria-i minte, pe care nu reuşea să le desluşească şi să le aşeze în ordine.

„Munceşti prea mult”, îşi repeta, încercând să nu ia seama la tremurul lăuntric. Încercând să-şi adune ideile, îşi umezi buzele pentru a reuşi să articuleze mai uşor frazele. Inspiră şi se concentră din nou la caz.

— Au un mobil, pe lângă antecedentele de acte de vandalism asupra bunurilor victimei?

Incomodat de întrebare, Knauss se foi pe scaun, în tentativa de a recalibra dificultatea loviturii primite.

Teresa nu-i mai aşteptă replica.

— Vreau datele personale ale fiecăruia dintre ei! ordonă.

Bărbatul mai avu o tentativă de a-şi explica raționamentul.

— Sunt consăteni... pe unii îi cunoaştem de-o viață.

— Nu dau doi bani dacă dumneavoastră vă beți cafeaua cu ei când îi întâlniți la café-bar! izbucni comisarul.

Îi păru imediat rău pentru tonul cu care vorbise. De când se trezise în dimineața aceea se simțea inconsecventă. Trăirile sale sufleteşti erau schimbătoare, iar oscilația permanentă a dispoziției o destabiliza.

— Sunt nişte tineri idealişti, doamnă comisar. Nu vor ca frumusețea văii lor să fie umbrită de încă o pistă de schi.

— Idealiştii visează cu ochii deschişi şi participă la marşuri pentru pace, domnule şef de post, nu dau târcoale înarmați cu canistre de benzină şi sticle incendiare! răspunse. Reclamațiile?

Knauss îi făcu semn unuia dintre agenții săi. Dosarele fură împinse sub ochii Teresei.

Avu nevoie de numai câteva minute ca să înțeleagă situația. Complexul de schi în construcție presupunea şi defrişarea unui areal întins de pe versantul unuia dintre munți: îşi putea imagina câtă nemulțumire iscase proiectul acela în rândul locuitorilor din vale. Zona de interes era împărțită în loturi. Din cele din nord, aflate pe culmea muntelui, se prelevaseră eşantioane: analizele hidrogeologice înregistraseră rezultate pozitive, iar lucrările urmau să înceapă primăvara următoare, după dezgheț. Loturile dinspre sud, către sat, fuseseră împrejmuite, iar primele faze ale lucrării erau deja în curs. Acolo îşi desfăşura campania agresivă grupul de activişti de mediu: cel mai grav act, înregistrat cu vreo două săptămâni înainte de dispariția lui Valent, fusese o incendiere premeditată pentru care fuseseră deja arestate şi inculpate trei persoane care făceau parte din mişcarea de protest.

— Parisi, ocupă-te tu mâine-dimineață, spuse Teresa, cu răsuflarea întretăiată, indicându-i pe foaie numele suspecților. O discuție informală pentru început.

— De ce soția nu ne-a vorbit despre asta? întrebă Marini.

Teresa îşi ridică privirea către el, dar nu putu să-i răspundă. Gura parcă-i era lipită. Simțea cum toți ochii erau îndreptați spre ea.

— Doamnă comisar?

Chipuri. Chipuri cărora nu le putea asocia vreun nume.

Luă naştere un moment de stânjeneală amestecat cu confuzie. Cineva îi oferi un pahar cu apă. O numise „doamnă comisar” şi părea îngrijorat. Teresa bănui că-l cunoaşte, dar numele nu i se dezlipea de pe buze.

Îşi apropie de gură brațele ochelarilor şi începu să le muşte. Era un gest pe care-l făcea adesea, dar în momentul acela căpătase un sens nou: îşi lua un răgaz, sperând să depăşească dificultatea şi să-şi regăsească debitul normal al vorbirii.

„Şi cum se numeşte, fir-ar să fie?”

Trucul nu părea să dea rezultate.

— Mă scuzați, îngăimă ridicându-se...

Se refugie în baie, închise uşa şi răsuci cheia. Ajunsese acolo fără să ceară ajutor: înțelese că, de fapt, cunoştea locul.

Îşi linişti respirația şi se uită în oglindă: nu văzu decât o bătrână speriată.

„Este doar un moment de confuzie”, îşi spuse.

Era însă o minciună. Ştia foarte bine ce se petrecea.

21

În perioada aceea a anului, valea semăna cu un muşuroi de termite invadat de ploi torențiale. Clocotea de activități frenetice, iar de-a lungul versanților era un du-te vino permanent. Spre deosebire de insecte, care iarna coborau în adâncurile muşuroiului, ființele acelea nu încetineau din cauza gerului. Din locul de unde le vedea, erau nişte pete colorate care se mişcau rapid pe zăpadă.

La fel ca el şi totuşi diferiți. Se întreba adesea care le era rostul. Termitele erau înzestrate cu maxilare puternice cu care devorau materia vie. Făceau astfel loc noilor vlăstare: în lipsa muncii lor, pădurea ar fi murit sufocată.

Ființele acelea, în schimb, îşi devorau semenii: se hrăneau cu vitalitatea indivizilor mai slabi. Erau precum paraziții pentru membrii aceluiaşi grup, pe care natura nu îi prevăzuse în lanțul ei trofic, şi aveau un gust neplăcut, ca al ierbii care ar trebui să crească pe un podiş însorit, dar ajunge la umbră.
Îi observa, îi auzea cum asociază obiectelor nişte sunete, îi imita şi învăța prin intermediul experienței. Intra în casele lor.

Femeia nu-i sesizase prezența, îşi continua treburile dintr-o cameră într-alta. O urmări, ascunzându-se în colțurile încăperilor când ea îşi întorcea chipul, adulmecându-i parfumul, privindu-i trupul.

Când îşi pierdu interesul pentru ea, urcă treptele până la primul etaj. Acolo era un copil care se juca în pătuț. Ochii li se întâlniră, iar micuțul zâmbi. Părea sănătos şi bine hrănit.

Mirosea a lapte.

Păturile întinse pe pat îi atraseră atenția, aşa că înaintă spre ele. Erau groase, moi şi calde ca lâna de oaie. În momentul în care le trase către el, motanul care era ghemuit deasupra lor se trezi. Cu un şuierat furios, patrupedul, fugi din cameră.

Agitat, copilul începu să plângă. Mama, de pe trepte, îi rosti numele.

Când intră, îşi luă fiul în brațe, îi vorbi cu ton cald şi liniştitor şi se aşeză pe pat. Un foşnet de pânză precedă sunetul suptului lacom de lapte. Mama scoase câteva note melodioase, asemănătoare cântecului primăvăratic al păsărelelor.

El o simți cum se mişca deasupra capului său. Pătuțul trosnea sub greutatea celor două trupuri.

Un obiect căzu pe podea, iar ea îi spuse numele.

— Ju-că-ri-e, o imită, într-o şoaptă acoperită de cântecul reluat.

Învățase un cuvânt nou.

În tot timpul acela îi observă cu atenție pielea: materialul care-i acoperea picioarele lăsa la vedere o porțiune mică, la nivelul gleznelor. Era trandafirie şi netedă. Îi putea simți căldura plăcută. Simți un impuls puternic de a o atinge.

Îndreptă un deget în direcția aceea, dar se opri.

Rezemat de canatul uşii, motanul îl privea neclintit cu ochii galbeni şi speriați.

22

Cu pumnul între dinți. Teresa îşi petrecuse mulți ani din viață muşcându-şi pumnii în încercarea de a-şi înăbuşi suspinele. Învățase că era o tehnică bună de a-şi ascunde disperarea, ori de câte ori simțea că nu mai putea. I se întâmplase de multe ori, într-un trecut care nu fusese niciodată prea îndepărtat. Îl arsese pe un rug funerar alcătuit din fotografii vechi, dar nu-şi făcuse iluzii că se eliberase de el. Sperase doar că nu va mai trebui să sufere atât de profund, iar viața părea că-i făcuse pe plac: durerea devenise o parte din ea. Era aproape ca un prieten bun, o povară pe care trebuia s-o poarte ca să-şi păstreze anumite amintiri.

Un pumn între dinți, pe care îl muşca puternic. Teresa deschisese robinetul şi lăsase apa să curgă în chiuvetă ca să-i acopere icnetele. În tot acest timp se privea în oglindă, nu voia să piardă nici un detaliu, ca şi când ar fi trecut mai repede dacă înfrunta momentul fără nici o plasă de siguranță. Sperase ca teama şi disperarea s-o cuprindă degrabă, ca mai apoi să-i dea drumul din încleştarea care ar

fi epuizat-o, dar ar fi eliberat-o, cu un vid în locul inimii. În schimb, păreau nesfârşite.

Se privea în ochi ca să nu se mai simtă atât de singură, ca să-şi observe dezorientarea şi s-o controleze. Dintr-odată o năpădi mila de sine: nimeni altcineva nu putea să nutrească acest sentiment la adresa ei. Persoana din oglindă era rătăcită şi, cu toate că se iubea cu tandreţea adusă de vârstă şi de experienţă, nu putea fi salvată, nu de data asta. Nu stătea în puterea ei.

Nu voia să dea o denumire stării prin care trecea, dar se întrebă ce viitor o aştepta, de câtă forţă avea nevoie ca să-l înfrunte şi cât timp mai avea la dispoziţie.

Ultimul suspin se stinse cu o răsuflare adâncă. Teresa îşi scoase mâna din gură. Chipul îi era devastat. Îl spălă de mai multe ori cu apă rece şi-l tamponă cu nişte prosoape de hârtie.

Nu trebuia să afle nimeni de teama care o cuprinsese, ca mai apoi să le trezească milă. Trebuia să-şi mascheze tulburarea şi să se roage la bunul Dumnezeu să nu se mai întâmple prea curând.

Avea de dus mai departe o anchetă, avea de îndrumat oameni. Erau victime care cereau să li se facă dreptate şi un ucigaş de prins. Momentul de slăbiciune pe care şi-l îngăduise luase sfârşit.

23

— Eu n-aş face asta.

Simone De Carli îl privea cu braţele încrucişate. Părea mult mai tânăr faţă de cei treizeci de ani ai săi, cu chipul acela cu trăsături armonioase pe care răsăriseră câteva fire de barbă.

Tatuajele de pe antebrațe şi silueta scundă şi mult prea slabă în jeanşii slim îl făceau să semene mai degrabă cu un adolescent.

— Poate că s-a simțit rău. Stă acolo de-o veşnicie, insistă Massimo.

Celălalt nu părea convins.

— Un motiv în plus ca să nu ne băgăm nasul, zise aproape în şoaptă. Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, ne-ar fi chemat. Nu fa...

Massimo bătu la uşă. De cealaltă parte se auzeau apa curgând şi prosoapele de hârtie smulse din distribuitor. Din câte se părea, Teresa Battaglia nu murise.

— Totul OK, doamnă comisar? o întrebă.

Uşa se deschise brusc, iar Massimo se găsi în fața a doi ochi furioşi.

— Mereu te bagi unde nu-ți fierbe oala, Marini?

Battaglia nu murise şi era la fel de recalcitrantă ca întotdeauna. Massimo se întoarse către De Carli, dar descoperi că acesta bătuse în retragere.

— Eram îngrijorat, murmură, dar deja mă căiesc.

Ea avea chipul răvăşit, ca după un plâns disperat. Câteva picături lucioase îi rămăseseră printre firele de păr, lângă urechi. Massimo se gândi la zgomotul apei pe care-l auzise de dincolo de uşă şi îşi spuse că apa rece, cu care se spălase probabil pe față, nu reuşise să-i ascundă secretul. Se mai întrebă şi care putea fi motivul transformării ei atât de bruşte.

— Le-am spus şefului de post şi agenților săi că şedința s-a terminat, o informă.

Se uită la el pieziş.

— De când ai pretenții să dai tu ordine?

Îl ocoli şi porni de-a lungul holului. Lui Massimo nu-i rămase decât s-o urmeze, cu dorința puternică de-a o afurisi

şi, în acelaşi timp, cu un sentiment de îngrijorare pe care nu şi-l putea explica.

— Cu ce-am mai greşit acum? vru să ştie.

— Te-aştepți la vreo medalie?

— Mai bine ignorat decât umilit. Ar fi un mare pas înainte.

— Doamne sfinte, Marini! Îți scriu chiar acum câteva cuvinte de părere de rău în carnețel şi i le trimit mamei tale.

— Ia mai du-te naibii!

Încremeniră amândoi.

— Îmi cer scuze! bâigui el mort de ruşine.

Comisarul îşi încreți buzele într-o expresie ce denota dezamăgirea.

— Ce păcat, erai pe drumul cel bun până ai început să te scuzi ca un laş. Dintr-un „du-te naibii” nu a murit nimeni, ține minte.

Massimo nu ştia ce să răspundă. Teresa Battaglia părea cea dintotdeauna: insuportabilă şi fermă. Totuşi, un merit trebuia să i se recunoască, acela că nu se prevala de funcție ca să se ferească de critici şi, din câte se vedea, nici injurii.

— Aminteşte-i lui Knauss să pună sub supraveghere casele familiilor Valent şi Kravina, îi zise. Mâine vom vorbi din nou cu văduva.

— Dumneavoastră unde plecați?

— În oraş.

— Vă însoțesc.

— Nu! Ştiu încă să conduc, în cazul în care uitaseşi.

Massimo amuți. Ea deschise larg uşa care dădea către parcare. Zăpada începuse să se aştearnă din nou, cu fulgi mari care luceau în lumina farurilor.

— Este aşadar adevărat că asasinul se întoarce mereu la locul crimei? o întrebă el ironic la despărțire.

Era ora cinci după-amiază, dar părea deja noapte. Teresa Battaglia privi cu atenție întunericul înainte de a răspunde.

— Da, dacă nu se controlează. Se întoarce la locul crimei. Ia parte la înmormântarea victimei şi îi vizitează mormântul. Le telefonează rudelor. Le face şi câte o vizită, cu diferite scuze. Ca să se pună la curent cu evoluțiile, dar mai ales ca să-şi alimenteze fanteziile. Ca să se bucure mai mult timp de moartea pe care a cauzat-o şi de plăcerea pe care a simțit-o.

24

Austria, 1978

Urletul furtunii, care părea să zdruncine întreaga clădire din temelie până la mansardă, acoperea sunetul sirenelor. În noaptea aceea se dezlănțui o vijelie cum Agnes nu-şi mai amintea să fi văzut în atâția ani de muncă la Şcoală.

Traversă în fugă, împiedicându-se în fusta lungă, bucătăria pustie şi verifică dacă uşa de la intrare fusese baricadată, aşa cum era prevăzut în instrucțiuni. Becurile se stinseră la unison după ce un fulger lumină ca în plină zi scara de la intrare. Ajunse la primul etaj. Vântul puternic făcuse țăndări geamul unei ferestre, iar ploaia cădea din lateral pe pardoseala holului.

O altă rafală înspăimântătoare izbi cerceveaua ferestrei, care parcă îi explodă în față, smulgându-i un țipăt. Simțea că-şi pierde stăpânirea de sine, că nu mai avea nici un control asupra vieții sale. Ceea ce păruse solid i se fărâmița acum sub picioare într-o prăpastie greu de cuprins. Şcoala se scufunda, şi Agnes odată cu ea.

Înaintă ținându-se de perete şi îşi lungi gâtul ca să vadă jos, în curte. Farurile maşinilor de poliție proiectau reflexe albăstrui pe zidul din spatele ei. Cineva striga la un megafon ordinul de a deschide uşa. Printre fețele necunoscuților, udați de şuvoaiele de ploaie, Agnes o recunoscu pe cea a Magdalenei.

Iată cine era trădătoarea, se gândi furioasă. Supuşenia pe care o demonstrase fata în ultima perioadă ar fi trebuit să-i dea de gândit: aştepta doar momentul oportun ca să-i înjunghie pe la spate pe cei care-i acordaseră încredere. Agnes ar fi vrut să țipe, s-o blesteme pentru nerecunoştință, dar furtuna i-ar fi acoperit strigătul plin de mânie.

Cele două femei se priviră cu ură înainte ca Agnes să-şi revină.

Mai rămăsese un ultim ordin de executat.

Deja udă leoarcă, deschise uşa Vizuinii, dar îşi dădu seama că cineva i-o luase înainte. Îşi trecu o mână peste ochi ca să şteargă picăturile care-i încețoşau privirea. În bezna luminată intermitent de fulgerele înfricoşătoare, o persoană pe care o cunoştea bine era aplecată asupra unuia dintre subiecți. Brațele individului ridicară un copil până deasupra capului, cu un gest care amintea de o venerație păgână. Un fulger, mai terifiant decât celelalte, lumină camera şi surprinse astfel, preț de numai o clipă, expresia extaziată a bărbatului. Tunetul care urmă făcu să zdrăngănească geamurile ferestrelor.

Agnes suspină şi îşi făcu semnul crucii. Pentru prima dată de când i se aduseseră la cunoştință secretele Şcolii, îi era frică.

Cu sufletul tulburat, închise uşa. Bătăile de la intrare deveniră mai puternice: încercau să o spargă. Simțea că totul era deja pierdut, dar pentru ea poate că mai era o speranță. Strânse mănunchiul de chei din buzunar şi se

grăbi să coboare scara. Încerca să ajungă la subsol, iar de acolo la tunelul care ducea la fostele grajduri. Era conştientă că-l abandona în voia sorții, dar şi că nu era vorba despre un copil oarecare.
Pătuțul peste care se aplecase bărbatul nu era ca celelalte. Era pătuțul numărul 39.

25

— Din păcate, nu există o analiză specifică. Trebuie să ajungem la diagnostic prin excludere şi să evaluăm cu atenție starea fizică şi pe cea psihică.

Teresa asculta, aşezată pe un scaun prea îngust, care îi strângea şoldurile, în cabinetul cu o temperatură sufocantă şi lumini puternice. Îşi simțea gâtul uscat de dorința de a fugi, dar nu şi teamă. Nici durere, dar nici tristețe. Doar un vid. Voia numai să plece acasă.

— Sunt nişte analize pe care le putem face. Oricum, vreau să ştii din capul locului că evoluția este specifică fiecărui caz în parte: poate dura de la câțiva ani până la treizeci.

Carmen Mura era medicul său de încredere de aproape douăzeci de ani, dar Teresa tot nu ştia de ce folosea persoana întâi plural în situațiile de criză.

Doctorița îi puse sub ochi o foaie şi-i atinse uşor mâna, ca un gest scurt de mângâiere.

— Îți cerem doar să semnezi consimțământul, pentru ca informațiile tale medicale să fie înregistrate în baza de date a tuturor unităților spitaliceşti. Este important, mai ales dacă se confirmă prezența bolii: eventualele stări de confuzie te-ar împiedica să-ți explici singură situația, în cazul în care ar fi necesar. Nu trebuie să uităm nici de diabet.

Teresa încuviință din cap. Observă că mâna îi tremura când luă stiloul pe care i-l întinsese Carmen. Poate că nu era atât de liniştită pe cât încerca să se convingă. Mâzgăli o semnătură care semăna foarte puțin cu cea obişnuită: era o electrocardiogramă a inimii ei zdruncinate.

Şi-o imagina ca pe o fetiță cu chipul unei bătrâne, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn şi cu muci la nas. Ar fi vrut s-o iubească mai mult ca oricând, să o consoleze, în schimb nu putea decât să se uite la ea, cu privirea neclintită, de parcă nu ar fi fost a ei.

— Aş zice să începem cu analizele de sânge şi urină, apoi continuăm cu un RMN, urmă Carmen. Ne va permite să avem o imagine mult mai detaliată a structurii creierului. Peste câteva luni vom face altul şi vom observa dacă se înregistrează modificări. Şi un CT se poate dovedi util pentru a descoperi o posibilă atrofie cerebrală. Eşti de acord?

Teresa încuviință. Erau nişte analize inutile, dar nu se simțea în stare să protesteze.

— Însă trebuie să spun foarte clar un lucru, iartă-mi cruzimea: până azi nu s-a găsit nici un tratament.

Teresa îşi afundă unghiile în geanta pe care o ținea pe genunchi.

În cele din urmă o zisese. Îi trebuise ceva curaj şi aproape o oră de poveşti.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai primit la ora asta târzie, spuse ridicându-se.

— Ai vreo întrebare?

Singura, cu adevărat interesantă pentru ea, nu avea răspuns. Era legată de viață şi de moarte, dar şi de tot ce era între ele, iar ea, într-o săptămână, câteva luni sau poate un an, urma să piardă. Pentru totdeauna.

26

Când zbârnâitul soneriei sparse liniştea nopții, Lucia era deja trează. Îl aştepta în mijlocul holului, cu ochii încremeniți pe uşa de la intrare. Se trezise din cauza unui coşmar şi nu mai reuşise să adoarmă. De aceea se dusese la fereastră să vadă cum se aşternea zăpada şi îl văzuse pe bărbatul care se apropia de casă.

Auzi un obiect care căzu şi pe tatăl ei suduind în timp ce deschidea larg uşa camerei lui.

Se apropie de ea cu mers clătinat şi cu un miros care-i era deja familiar: cel al unui fum care îl făcea să se simtă bine şi să râdă fără motiv, pentru ca mai apoi să se prăbuşească inconştient oriunde s-ar fi găsit.

— Ce faci aici? o certă. Du-te în camera ta!

— Este un bărbat, tată... încercă să-i spună, dar el o împinse în cameră fără s-o asculte,

— Mama ta iar a uitat cheile, ca de obicei!

Lucia îl văzu cum se apropie de uşa de la intrare pipăind peretele în tentativa de a găsi un punct de sprijin ca să-şi păstreze echilibrul. Se ascunse după uşa camerei ei ca să se uite.

Ştia că o considera ciudată deoarece credea în vedenii şi că în ultimul timp încerca s-o evite.

Vedenia care se pregătea să le intre în casă, în schimb, era adevărată.

Soneria se auzi din nou. Un sunet scurt, ferm.

Tatăl fetei apăsă pe clanță, moment în care cocoşul vecinului începu să cânte. Pasărea aceea era ca un ceas: puteai să fii sigur că era ora patru dimineața, indiferent de vreme şi anotimp. Dar dacă era patru, se gândi Lucia, mama ei trebuia să fi fost acasă de ceva timp.

Când uşa se deschise, văzu că necunoscutul ocupa tot cadrul. Era un uriaş, învăluit într-un palton. Gluga ce-i acoperea fața lăsa să se vadă doar barba lungă.

— Ce este? Aveți nevoie de ajutor? întrebă tatăl.

Vedenia ridică privirea. Chipul îi era alb, ca al unui mort.

Lucia închise uşa camerei sale şi se ascunse sub pături, însă apoi se răzgândi şi se duse înapoi în vârful picioarelor, o deschise din nou şi scoase doar nasul afară.

Îi era teamă, dar era şi curioasă. Prinse curaj şi îndrăzni să înainteze câțiva paşi pe hol. Îl văzu pe necunoscut ridicând mâna, şi ceva îi atârna printre degete. Rosti nişte cuvinte de neînțeles.

— Nu înțeleg. Aveți nevoie de ajutor? întrebă iarăşi tatăl ei, care abia reuşea să se țină pe picioare.

Necunoscutul îl privea cu capul înclinat într-o parte.

— A-veți ne-vo-ie de a-ju-tor? îl imită, ca într-un joc.

Tatăl său scoase o înjurătură şi vru să închidă uşa, dar vedenia îl opri. Lucia tresări când auzi bufnitura pumnului dat în lemn. Secvența devenise un stop-cadru, cu tatăl ei care privea neclintit obiectul din mâna vedeniei. Lucia îşi ascuți privirea: părea a fi un colier.

Fantoma se retrase şi dispăru în ceața din care venise. Tatăl fetei reuşi, într-un final, să închidă uşa.

Când se întoarse, Lucia îl văzu cum tremura.

27

Teresa stătea cu ochii pironiți la lumina din camera ei. N-o interesa modul în care cădea pe un obiect anume ori se reflecta pe o suprafață, ci lumina în sine. În ultimele ore o văzuse aşa cum era: o realitate de sine stătătoare care fremăta, se răspândea în aer, îi dădea culoare şi se întindea

către pereți şi obiecte, le atingea uşor, apoi se retrăgea. Întunericul era lumină neagră. Era nişte unde care se propagau, o maree.

Acum, întunericul era înlăuntrul ei.

Teresa nu dormise. Petrecuse ore întregi aplecată asupra amintirilor, de care se agăța cu o insistență care nu-i era în fire.

— 20 mai 1958, murmură.

Totul începuse în ziua aceea. Prima ei zi în lume. Dacă ar fi ştiut care va fi sfârşitul, s-ar mai fi născut cu un zâmbet? Era o poveste pe care mama ei i-o tot spusese. Teresa nu plânsese în mâinile moaşei: deschisese ochii şi zâmbise. Bineînțeles că nu erau decât nişte gingii fără dinți pe feţişoara încrețită, un efect al aerului care-i mângâia prima dată pielea fină, neatinsă până atunci.

Însă mamei sale îi plăcea să creadă că Teresa fusese binecuvântată cu o fericire înnăscută.

Îi dăruise numele acela deoarece era convinsă că însemna „comoară”. Nu-i spusese niciodată că, în realitate, însemna „femeie care vânează”. Iar Teresa, într-un fel, chiar se ocupa cu vânătoarea.

„Dacă m-ai vedea acum, mamă”, se gândi.

Depusese armele şi se refugie în vizuina ei. Încerca să-şi lingă rănile care nu aveau să se mai vindece niciodată. Mult prea adânci, dincolo de orice imaginație.

Se obişnuise cu senzația de trădare venită din partea propriului trup, după cum şi ea îl trăda. Acceptase că forma lui se schimba, se îngreuna şi se alungea în jos. Se obişnuise cu ridurile de pe chipul pe care ochii masculini nu-l mai găseau interesant. Cu diabetul şi fluctuațiile tensiunii arteriale, cu foamea şi oboseala care uneori o agasau încă de la trezire. Cu durerile de picioare deja de la jumătatea turei şi vederea care se începoşa, cu fiecare an

puțin mai mult. Chiar şi cu cicatricea care îi însemnase abdomenul şi-i amintea zilnic ce îi fusese extirpat.
Putea îndura totul, dar nu şi ultima trădare. Nu avea suficientă forță pentru a duce o asemenea povară.
Îşi petrecuse noaptea ghemuită în pat în poziție fetală, cu dorința de a fi din nou fiica cuiva şi nu doar a unei amintiri, dar şi cu urgența de a primi consolare, nu doar de a plânge fără s-o audă nimeni. Îşi imagina mângâierile pe părul udat de lacrimi şi pe fața umflată. Se întrebă cât timp trecuse de când nu mai primise o sărutare: nici măcar nu reuşi să-şi amintească.
Zorile erau aproape. Prin orificiile storurilor putea să vadă cum întunericul devenea albastru.
Lumina încă îşi schimba coloratura. Întunericul se disipa. Teresa trebuia să-şi găsească forța de a-l alunga şi dinlăuntrul ei, o dată în plus, însă i-ar fi fost mai uşor dacă ar fi avut pe cineva alături. Nu fusese niciodată o fire romantică, dar după câteva decenii în care se descurcase singură, începea să i se pară atrăgătoare ideea unui salvator.
Mobilul vibră pe noptieră. Fu nevoită să privească de mai multe ori numele de pe display ca să-l identifice. Se ridică, îşi drese vocea.

— Nu la tine mă gândeam acum.

— Mi-o spuneți mereu, dar după aceea retractați.

Marini, cel puțin, avea replica pregătită.

— Ce este? îl întrebă.

— Sunt noutăți în cazul Valent. Vin să vă iau.

28

Secția de poliție din Travenì forfotea de activitate: un suspect fusese arestat şi acum trebuia pus sub acuzare. Îl

găsiseră în fața casei văduvei Valent, în timp ce încerca să deschidă uşa de la intrare. Cristian Lusar nu ştia că era urmărit. Era unul dintre cei trei care fuseseră acuzați de provocarea incendiului de la şantierul unde lucra victima.

Tot el avea şi caracteristicile cele mai aproape de profilul asasinului, se gândi Teresa. Din grup mai făceau parte o femeie mărunțică, fără sorți de izbândă în fața lui Valent, şi un domn de vârsta a treia, afectat de scleroză multiplă.

Încă o dată, Hugo Knauss trecuse sub tăcere informații importante în anchetă: când Teresa îl întrebase despre cei trei suspecți, el nu-i spusese că doi dintre ei se aflau în imposibilitatea fizică de a comite crima. Nu înțelegea dacă atitudinea lui era consecința superficialității cu care-şi exercita funcția sau reprezenta un semnal îngrijorător al obstrucționismului la care trebuia să se aştepte din partea micii comunități montane. În orice caz, Teresa nu mai era dispusă s-o tolereze.

Lusar, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, avea un aspect fizic robust datorită anilor de alpinism şi schi off-piste. Trupul său era suplu şi musculos, modelat de efort, sudoare şi aerul de la mare altitudine. Părul creț de culoarea scorțişoarei îi încadra fața colțuroasă, iar ochii albaştri emanau precauție. Nu părea speriat.

Teresa îl studiase prin uşa întredeschisă a sălii de interogatoriu. Nu-i comunicaseră încă motivul arestării, dar era sigură că şi-l putea imagina.

Era un piroman care dădea târcoale locuinței victimei. Mâinile sale de alpinist erau o dovadă vie şi incontestabilă a faptului că prin vene îi trecea o forță extraordinară. Părea suspectul perfect, şi totuşi Teresa era sigură că atunci când se comparau amprentele lui digitale cu cele găsite pe corpul lui Valent – care coincideau cu cele de pe casa familiei

Kravina –, rezultatul avea să-l disculpe. Nu însemna că era nevinovat, ci că nu el fusese cel care săvârşise fizic crima.

— Dă-i drumul, îi spuse lui Marini.

El o privi uimit.

— De ce?

— Dă-i drumul şi trimite-l în sala unde aşteaptă Marta Valent. Adu-o la mine, dar fă în aşa fel încât să se intersecteze.

— Presupun că explicațiile ar fi inutile.

— Dacă n-ai înțeles, atunci ți-o spun a treia oară: dă-i drumul!

În cele din urmă, Marini se supuse. Teresa plecă împreună cu De Carli şi Parisi în biroul lui Hugo Knauss. Monitorul transmitea imaginile preluate de camera video: văduva Valent se plimba de colo-colo în timp ce-şi rodea unghiile. Era îngrijorată că cineva – cineva care amenințase în trecut viața soțului său – încercase să-i intre în casă. Sau poate că nu.

Uşa se deschise. Apăru Marini, urmat de Cristian Lusar. Chipul femeii deveni şi mai tensionat, aproape îngrozit. Îşi mută privirea în altă parte, apoi în jos, când în cele din urmă Marini o invită să iasă din cameră. Trecu pe lângă Lusar fără să-i arunce o privire, cu brațele încrucişate. Un comportament specific închiderii totale în sine. El îşi vârî mâinile în buzunar, părând destul de agitat.

„Nu ştie unde să şi le pună ca să nu se dea de gol.”

Lusar o privi pe Marta Valent, apoi se întoarse către perete. Parisi se rezemă de spătarul scaunului Teresei.

— Doamnă comisar, ați văzut? şopti.

Teresa ridică mâna cerându-i să facă linişte. Observase gestul, însă răspunsul la ce-o interesa consta în alt detaliu.

— Proxemica, le explică celor doi agenți arătând cu mâna spre monitor. Ştiința care ne ajută să înțelegem

semnificația distanței pe care oamenii o lasă între ei. Întotdeauna există şi un sens psihologic în acei centimetri. Nici de data aceasta nu este o excepție. Privindu-i, adăugă: Marta Valent şi Cristian Lusar nu sunt nişte străini unul de altul, aşa cum pretind.

O spuneau cei câțiva centimetri pe care cei doi îi lăsaseră între ei şi care la un moment dat fuseseră anulați de o atingere care se voia a fi întâmplătoare. Un spațiu care nu fusese impus de circumstanțe, ci de traiectoria inconştientă pe care cei doi o aleseseră ca să-şi schimbe pozițiile trupurilor. O distanță considerată intimă, care este rezervată unei persoane cunoscute, demne de încredere, nu unui hoț nocturn, şi cu atât mai puțin unui posibil ucigaş. Era distanța brațelor care se cuprind şi a respirațiilor care se întrepătrund.

Teresa îşi aminti cum văduva îşi rotea obsesiv verigheta pe inelar când o întâlnise în casa ei. Acum înțelegea că inelul acela era pecetea unei legături doar de suprafață.

Peste puțin timp, Marta Valent intră în încăpere, însoțită de Marini. Parisi şi De Carli ieşiră, iar inspectorul închise uşa.

— Sunteți amanți, nu-i aşa? o întrebă pe neaşteptate Teresa.

Ea deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise. Cântărea dacă să mintă sau nu.

— Nu vă înrăutățiți situația, o avertiză. Ştiu deja.

Acum înțelegea motivul pentru care, în fotografia pe care o văzuse în casa familiei Valent, Marta era o tânără înfloritoare şi veselă, în timp ce acum era doar umbra acelei persoane.

Când observase schimbarea față de fotografie, Teresa crezuse că femeia era bolnavă, însă acum descoperise cauza: sentimentul de vinovăție.

Ochii femeii erau scăldați în lacrimi.

— Nu l-a ucis Cristian! gemu printre hohotele de plâns. Şi nici eu!

— Cum aş putea să am încredere în dumneavoastră? M-ați mințit deja o dată!

— Fiul şi soacra mea erau în casă, cum aş fi putut să vă spun?

— Aveați şi alte ocazii, era suficient să vă hotărâți. Îmi puteați telefona oricând.

Femeia frământa între degete un şervețel de hârtie făcut deja ferfeniță. Teresa îi oferi altul şi timpul necesar să se descarce. Când se linişti, Marta ridică o privire resemnată.

— Şi-acum vor afla toți? Mă îngrijorez doar pentru băiat.

Teresa spera ca asta să nu se întâmple.

— Pentru moment ştiu doar eu, zise, fără să ştie clar de ce îi dădea asigurări.

— Mă veți reține aici?

— Am nevoie de o declarație completă, va trebui să-mi povestiți toate detaliile relației. Cele care au legătură directă cu cazul, este de la sine înțeles.

— Nu noi l-am omorât!

— Nu pun asta la îndoială, Marta, însă trebuie să stabilesc dacă nu ați cerut altcuiva s-o facă în locul vostru.

— Oh, Dumnezeule!

— Unul dintre colegii mei va veni să vă adreseze întrebările necesare.

— Şi Diego? Peste puțin timp, fiul meu va ieşi de la şcoală.

— Credeam că era închisă pentru câteva zile.

— Învățătoarele şi colegii de clasă au organizat o ceremonie de comemorare pentru tatăl lui.

N-o să mă găsească aşteptându-l la poarta şcolii.

Teresa se gândi la micul hoț de bomboane rotunde de lemn-dulce.

— Mă voi duce eu, spuse. Cu discreție.

29

Traficul din fața şcolii primare din Travenì era ca acela din centrul unui oraş la oră de vârf.

Maşinile se întreceau pentru obținerea celui mai apropiat loc de parcare, lângă intrarea în şcoală, stropindu-i cu zăpadă murdară pe părinții mai neliniştiți, care coborâseră din maşini şi aşteptau sub umbrele.

Teresa se întrebă dacă motivul acelei exasperări era frica ori poate vremea rea. Temperatura crescuse cu câteva grade, iar din cerul apăsător cădea o ploaie amestecată cu o lapoviță tulbure.

Ea şi Marini aşteptau chiar în fața porții. Inspectorul ținea o umbrelă neagră precum starea lui de spirit; ea îşi ținea mâinile în buzunare, dar le scotea periodic ca să desfacă din ambalaj câte o bomboană pe care o ducea încet la gură, conştientă de nemulțumirea lui. Din câte se părea, tinerelul era şi obsedat de sănătate, nu doar plictisitor. În ziua aceea însă n-avea chef de vorbă, privând-o pe Teresa de satisfacția de a-l chinui.

— Ți-ai pierdut funcția esențială, îi spuse la un moment dat.

— Poftim?

— Las-o baltă!

Copiii ieşiră din şcoală precum o turmă de animale nedomesticite în căutarea libertății.

Fără să le pese de ploaie şi de mocirlă, săreau şi se alergau unii pe alții într-un cor de strigăte. Uitaseră deja motivul pentru care merseseră la şcoală în dimineața aceea:

ceremonia de comemorare a tatălui unuia dintre colegii lor devenise o amintire tot mai ştearsă.

Copiii puteau să fie la fel de nemiloşi ca şi natura. Impulsul lor extraordinar de a trăi îi împingea să fie astfel. Părea un paradox, dar pentru Teresa nu era: se bucurau de fiecare clipă ca şi cum ar fi fost o aventură incredibilă şi nu-şi permiteau să-şi irosească timpul cu formule protocolare pe care nici măcar nu le înțelegeau. Erau vii. Prin urmare, ce altceva puteau să facă? Trăiau.

Diego Valent ieşi printre ultimii. Nu era singur: mergea alături de un copil mai mic, cu fața suptă. Vorbeau în şoaptă, iar când îşi luară rămas-bun, Teresa îl văzu pe Diego cum îi atinse uşor obrazul cu mâna. I se păru un gest neobişnuit între doi prieteni, la vârsta aceea.

Micul Valent părea să aibă un instinct evident de grijă față de prietenul său. Când Diego dădu cu ochii de comisar, ezită, ca mai apoi să se oprească.

Teresa merse către el urmată de Marini, care încerca să-i țină umbrela.

— Bună, Diego! îl salută. Îți aminteşti de mine?

Copilul se uită pe rând la ea şi la inspector cu ochii plini de nelinişte, fără a-i răspunde.

Părea speriat, într-atât de tare, încât începu să tremure. Teresa se plecă pe vine lângă el pentru a fi la aceeaşi înălțime.

— Nu te speria, nu s-a întâmplat nimic. Am venit să te ducem acasă. Mama ta a avut ceva de rezolvat şi ne-a rugat pe noi să te luăm. E în regulă?

Diego o privi uimit.

— Nu-nu ai ve-venit a-a-ici pe-pen-tru b-bom-boa-nă?

Starea de agitație îi înrăutățea bâlbâiala. Teresa simți nevoia să-l îmbrățişeze.

— Bomboana de lemn-dulce era un cadou pentru tine, îi spuse. Ai făcut bine că ai luat-o.

Diego zâmbi. Un zâmbet abia schițat, dar era mai mult față de ce-ar fi putut spera Teresa.

Îi întinse mâna, iar el se grăbi să i-o strângă între degete.

— Ce-a pățit prietenul tău? îl întrebă în drum spre maşină. Părea trist.

— O-oliver p-plânge des-s la ş-coa-lă.

— Nu-i place?

— În-în-gri-jit-to-rul este rău c-cu el.

Teresa se opri. Văzu că şi Marini era uimit de mărturisirea neaşteptată. Lui Diego i se părea normal să-şi vadă prietenul în situația aceea, dovadă că se întâmpla des.

— Cât de rău este?

Regretă imediat că pusese acea întrebare rece şi seacă, ținând de lumea adulților: mai avea vreo importanță, de vreme ce, în fond, băiatul se simțea nefericit?

Diego îşi desprinse uşor mâna din a ei: încrederea pe care i-o acordase se risipise. Nu-i răspunse, iar Teresa înțelese că nu avea să primească lămuriri, cel puțin nu în ziua aceea.

Un vehicul negru de teren trecu în mare viteză şi abia reuşi să frâneze la timp, evitând astfel la milimetru să lovească o fetiță şi pe mama acesteia, aflate pe trecerea de pietoni. Din habitaclu se auzeau muzică la volum ridicat şi râsete deşănțate. După cum arătau, erau un grup de tineri care îşi serbaseră nu de mult majoratul. Pe capotă şi portiere erau benzi adezive cu cranii albe.

Dintr-odată, un trecător care parcă se ivise din neant se avântă către maşina de teren răcnind furios. Arăta ca munteanul arhetipal; nu i se vedea decât barba lungă ieşită de sub gluga mantalei şi era înalt şi robust, dar părea încovoiat de greutatea hainelor. Cu mâinile acoperite de mănuşi fără degete, continua să bată în caroseria maşinii. Din ea coborâră doi tineri care începură să-l înjure.

— Dar ce tot face? zise Marini.

Omul dădu cu putere un pumn în caroseria automobilului, apoi se îndepărtă, făcându-şi loc printre curioşii care se opriseră ca să privească scena.

Teresa îl urmări cu privirea.

— Vreau să văd ce-i cu el, spuse. Tu rămâi aici cu copilul.

— Eu?

— Da, chiar tu!

Porni cu pas alert, hotărâtă să nu-l piardă. Prin ploaia cu lapoviță, silueta necunoscutului era o pată neagră, impunătoare chiar şi de la distanță. În ciuda aspectului greoi, părea agil, iar stratul de gheață care acoperea strada nu-l încetinea. Teresa, în schimb, patină de câteva ori pe suprafața alunecoasă.

Se îndepărtară de centrul satului Travenì pe drumul care ducea spre fosta gară. Dincolo de aceasta se întindea pădurea.

Cum bărbatul îşi menținea ritmul vioi, Teresa, grăbindu-şi paşii la rândul ei, se întrebă care-i era destinația. Ploaia rece ca gheața se întețise, iar câțiva fulgi de zăpadă prindeau formă şi se aşterneau pe stratul subțire de apă. Când trecură şi de calea ferată, Teresa decise că era momentul să-l oprească.

— Rămâneți pe loc! strigă, acoperind şuieratul vântului.

O surprinse faptul că necunoscutul se supuse fără a opune rezistență.

Fusese sigură că nici măcar nu-şi dăduse seama de prezența ei, acum în schimb avea impresia că nu era deloc aşa.

Se opri şi ea, cu privirea neclintită pe spatele omului. Pe neaşteptate, inima începuse să-i bată mai tare.

Rămase nemişcat la câțiva metri, fără să se întoarcă spre ea, cu brațele pe lângă corp.
Aştepta. Scena avea ceva neliniştitor, iar el, ceva de fiară.
Teresa îşi desfăcu haina.

— Vă rog să vă întoarceți, îi spuse. M-ați auzit?

Bărbatul sări în lateral şi o luă la fugă.

— Hei!

După numai o clipă de uimire, Teresa porni după el, luptându-se cu instinctul de a-şi căuta pistolul din toc. Îl văzu cum sare peste o îngrăditură şi continuă să alerge. Încă o dată avu impresia că se juca cu ea: putea să o lase în urmă oricând voia, în schimb părea că în unele locuri stătea s-o aştepte. Trecu târâş pe sub îngrăditură şi se grăbi după el.

Urmau acum fosta cale ferată. Şinele paralele erau încă fixate de grinzile transversale, unele desfăcute şi smulse de trecerea timpului şi a intemperiilor. Pe cele două laturi ale căii ferate, clădiri în stil habsburgic se zăreau printre cascadele de iederă. Natura invada locul acela care purta amprenta omului, cucerindu-l metru cu metru datorită rădăcinilor şi micilor arbuşti care tot înaintau. Pădurea nu era departe, în numai câțiva ani avea să-şi reintre în drepturile pierdute cu secole în urmă.

Necunoscutul abandonă cărarea cu pietriş şi sări peste un canal de scurgere, ca mai apoi să revină pe drumul care ducea în sat.

Extenuată, Teresa mormăi o înjurătură. Trebui să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea, aplecată cu mâinile pe genunchi. Îl vedea cum se îndepărta, dar toate articulațiile o implorau să renunțe.

„Eşti bătrână”, îi spunea trupul său.

— Du-te naibii! se răsti ea, apoi se ridică şi fugi până la canal. Îți ordon să te opreşti! Strigă încă o dată, moment

în care covorul de ferigi se destrămă sub greutatea corpului ei, deschizându-se în față o râpă.

Nu avu timp să țipe. Senzația de gol îi amuți glasul în timp ce-şi agita brațele în efortul de a se agăța de vegetația din jur, dar totul aluneca în jos odată cu ea. Simți un junghi în mâna dreaptă şi îşi imagină carnea cum se sfâşia.

O smucitură bruscă o opri din cădere, lăsând-o fără aer. Alte smucituri o ridicară. Teresa era din nou pe calea ferată, întinsă pe pietrişul cu vârfuri ascuțite.

Deschise ochii şi îl văzu. Necunoscutul stătea drept, înălțat deasupra ei, cu chipul acoperit de glugă. Barba lungă îi ajungea până în zona pieptului slab. Putea fi albă sau, la fel de bine, blondă. Câteva ace de pin îi rămăseseră printre fire.

Teresa încercă să se ridice, dar din cauza durerii de spate, nu reuşi decât să se întoarcă pe o parte. Când reuşi, în cele din urmă, să stea în şezut, era deja singură. Nici urmă de străinul acela. Se întrebă dacă se întorsese spre sat sau îşi căutase adăpost în pădure. Îşi dădu în lături părul de pe față şi privi în jur dezorientată. Poate se lovise la cap. Îşi trecu rapid în revistă oasele şi constată că nu avea nici o fractură. Abia atunci îşi aminti de durerea de la mână şi o privi: palma sângera abundent. Înjură, simțindu-se bătrână şi inutilă. Îşi scoase fularul şi-l înfăşură în jurul rănii.

— Vrei s-o faci pe eroina şi te trezeşti pe jos, murmură.

Îşi sprijini coatele pe genunchi. Nu se simțea încă în stare să se ridice. Se întrebă de ce nu-l trimisese pe Marini. Era mai tânăr, mai rapid, mai puternic.

Mai potrivit ca ea să facă meseria aceea?

Nu voia să se imagineze în spatele unui birou, dând ordine fără a fi în prima linie, formulând ipoteze de lucru şi schițând portrete-robot, fără a avea posibilitatea de a le

testa pe teren. Nu voia să creadă că nu se mai putea bizui pe corpul ei aşa cum o făcuse atâția ani.

Iată de ce nu-i ordonase lui Marini să-l urmărească pe omul acela. Fusese o încercare disperată de a contrazice ideea că nu-şi mai putea face meseria de polițist.

— Doamnă comisar!

Marini apăru lângă ea din senin. Inspectorul se aplecă şi-i cuprinse spatele cu un braț.

— Vă simțiți bine? o întrebă.

Teresa se eliberă de mâna lui cu o grimasă.

— Ce întrebare cretină! Tu ce crezi?

Îl văzu că ezită.

— Vreți să rămâneți jos, sau vă ajut să vă ridicați?

— Poți să mă ajuți dacă nu mai deschizi gura. Se scutură cum putu de pământ şi de frunzele din păr. Unde-i Diego? întrebă. Aproape că uitase de el, se gândi înfiorată. Îți spusesem să rămâi cu el!

— L-am lăsat cu o învățătoare.

Teresa înjură.

— Mi-ai încălcat ordinul! Însă o dată, şi te expediez la arhivă!

Marini schimbă subiectul.

— Ați căzut din cauza individului ăluia? V-a împins cumva? V-am văzut de la distanță cum alergați amândoi.

— Nu, nu a fost din cauza lui, spuse Teresa după un moment de ezitare. Cred că m-a ajutat, recunoscu în cele din urmă.

— *Credeți* că v-a ajutat?

Îl străfulgeră cu privirea.

— Era puțin cam greu să înregistrez scena în timp ce capul mi se izbea de pământ!

Marini se ridică şi privi cu atenție pădurea.

— De ce a fugit? Ar putea fi ucigaşul pe care-l căutăm?

Se ridică şi Teresa, mai încet şi nu cu la fel de multă grație. Măcar durerea de spate îi trecuse.

— Şi atunci de ce m-a ajutat să nu mă prăbuşesc acolo jos? zise în timp ce se apleca să vadă râpa. Ucigaşul pe care-l căutăm este lipsit de empatie. Ar fi asistat la căderea mea în culmea încântării.

— Atunci, o fi doar un muntean care n-avea chef să vă răspundă la întrebări.

— Păi, mediul şlefuieşte caracterul celor care-l populează, iar munții aceştia nu-s un loc prea primitor, şalele mele tocmai au înțeles asta.

Marini înaintă câțiva paşi, cu privirea ațintită asupra solului.

— Nu se văd urme. Sigur a mers pe pietriş. O să cer să se facă nişte prelevări, dar...

Teresa îl privi.

— O să ceri?

El îşi dădu seama de gafă şi închise pentru o clipă ochii.

— Nu intenționam să zic...

— Las-o baltă, Marini!

— Bineînțeles că numai dumneavoastră dați ordinele!

— Bineînțeles, da!

— Atunci cum facem?

Teresa îşi curăță pantalonii.

— Ceri să se facă prelevările, nu? îi zise luând-o spre drum. Chiar trebuie să-ți spun eu totul? Când ajunseră la şcoală, Diego îşi luă rămas-bun de la învățătoare şi porni spre ei.

— Mergem? îl întrebă cu un surâs întinzându-i mâna curată.

El îi privi curios hainele murdare, dar nu puse întrebări. O luă însă de mână. Teresa îşi dădu seama că avea mâneca murdară de ceva alb. Dădu cu degetul pe pată.

— Ce-o fi? îl întrebă pe Marini.

El ridică din umeri.

— N-am idee.

— C-ca-ca.

Se întoarseră amândoi spre copil.

— Are dreptate, zise Marini, aplecându-se să miroasă pata mare şi rotundă. Pare să fie un găinaț.

Teresa îl privi pe Diego şi îi făcu cu ochiul.

— Concluzia perfectă a unei urmăriri perfecte! spuse izbucnind în râs.

30

Lucia era obişnuită să rămână singură. Liniştea n-o speria. Motivul tristeții din dimineața aceea era altul: nu putuse să-şi vadă prietenii. Înainte de a pleca, în zori, tatăl ei îi spusese clar că avea de făcut curățenie şi ordine şi că nu trebuia să iasă din casă pentru nimic în lume. El urma să fie plecat mult timp, poate vreo două zile.

— Unde-i mama? îl întrebase.

Îi răspunsese că plecase. Lucia acceptase acel adevăr simplu, pentru că se mai întâmplase ca mama ei să plece, dar de fiecare dată se întorsese.

Nu mai insistase cu alte întrebări deoarece ştia că s-ar fi înfuriat. Înțelegea când era bine să tacă, intuindu-i starea de spirit. În acele situații îşi lua o expresie curajoasă, transformându-se într-o mică femeie care ştia cum să se descurce şi cum să-şi facă un palat din căminul lor.

Noaptea aceea fusese stranie. După ce străinul le sunase la uşă, Lucia îşi auzise tatăl scotocind prin toate sertarele şi dulapurile din casă. Dimineață le găsise pe toate deschise, iar lucrurile din ele, împrăştiate pe jos. Trecuseră

ore întregi până să le adune pe toate şi să le aşeze ordonat la locurile lor.

Astfel îşi descoperise cadoul, sub o pernuță decorativă aruncată de tatăl ei în hol.

Rămăsese mult timp să-l privească înainte de a avea curajul să-l ridice. Ştia că era pentru ea. Ştia că străinul îl lăsase în fața uşii camerei sale. Probabil se strecurase înăuntru în vreme ce tatăl ei, parcă înnebunit, era ocupat să caute prin celelalte camere.

Păpuşa din material textil o privea de pe laviță în timp ce Lucia mătura pe verandă. Era ciudată şi tocmai de aceea îi plăcea de ea. Nu semăna cu nici o altă păpuşă din lume. Cineva o cususe cu sfoară groasă, cu puncte grosolane, foarte clar vizibile în pânza de iută. Părul îi era din păr de cal şi avea acelaşi miros ca al necunoscutului, care persista în casă: de animal, intens, dar nu respingător. Era mirosul naturii şi al ciclurilor sale de viață şi de moarte. Sălbatic şi cald. Lucia îl inspirase mult timp, gândindu-se la motivul acelui dar. Mângâiase rochia făcută din cârpe şi flori uscate de albăstrele: petale subțiri de un albastru intens pe care o mână mare şi bună – astfel şi-o imagina – le cususe pentru ea pe rochie. Acelaşi albastru pe care îl văzuse în privirea străinului, când întredeschisese uşa pentru a-l privi.

Fața păpuşii avea doi ochi din mici fructe de pădure violet şi nimic altceva. Creatorul ei nu se gândise să-i facă şi o gură. Şi, la fel ca el, nu avea o expresie definită. Se gândi că poate era din cauza felului în care vorbea. Îl auzise când trăgea cu urechea.

Lucia luase o cariocă şi desenase un zâmbet pe fața în formă de inimă a păpuşii. Îşi dorea ca şi creatorul acesteia să poată surâde la fel.

Vântul îşi schimbă direcția şi umflă rochia păpuşii, răspândindu-i mirosul către Lucia. Era ca o chemare.

— Mă grăbesc să termin, spuse fetița. Şi după aceea ne jucăm.

Frecă şi mai energic scândurile podelei. Sângele intrase în lemn, şi nici măcar ploaia sau rafalele furtunii nu reuşiseră să-l spele.

31

Lui Massimo întoarcerea în oraş, după zile întregi petrecute la Travenì, înconjurat de natura sălbatică şi solemnă, i se păru o experiență alienantă. Seara, traficul îl dezorienta, iar farurile maşinilor îl făceau să se simtă ca un animal orbit în mijlocul drumului.

Îşi spuse că era din cauza oboselii, a turelor care se succedau una după alta şi care nu-i mai lăsau decât câteva ore pentru odihnă.

Nu era însă atât de sigur. Era ca şi cum corpul îşi găsise la altitudine un nou echilibru şi, odată întors la viața cotidiană, făcea eforturi să se acomodeze. Se obişnuise cu înălțimile amețitoare şi spațiile deschise, cu vântul care-i săgeta pielea feței şi cu căldura neaşteptată emanată de focurile care trosneau. Era o realitate de o frumusețe violentă care trezea la viață simțurile adormite de viața domesticită.

Massimo intră în apartamentul cu chirie pe care cu greu îl putea numi cămin cât să facă un duş şi să-şi pregătească un sendviş cu puținul pe care-l găsise în frigider. Îşi luă nişte haine comode şi încălțăminte sport şi ieşi din nou. Biblioteca publică se închidea seara târziu. Profită pentru a se plimba pe străzile din centru pe care nu avusese timp să le viziteze.

Constată că micii reşedințe de provincie nu-i lipsea nimic din ce avea un oraş adevărat, nici măcar aspectele

negative. Totul însă era la o scară redusă. În doze mici, puteai supravieţui în locul acela.

Massimo se simţea singur, dar liber. Natura din seara aceea de iarnă, cu siluetele scheletice ale pomilor profilate pe cer, era ca viaţa lui din acel moment: golită de tot ce nu mai era de folos, un trunchi gol, gazdă a unei limfe gata să dea naştere unor muguri noi la timpul potrivit. Massimo se transformase în scheletul propriei persoane. Lăsase în urmă tot, zona de confort asigurată de rutină, control şi certitudini.

Teresa Battaglia îl citise bine. Îi privise străfundurile ca nimeni altcineva până atunci. Se dovedise neplăcut şi chiar puţin descurajant să-şi dea seama că nici măcar nu fusese atât de complicat.

Nu ştia de ce continua să se gândească la ea. Era unitatea de măsură cu care, în ultima vreme, îşi cântărea fiecare gând şi gest. Un chin, dar şi un imbold formidabil. Observase că toată echipa gravita în jurul ei, iar acum înţelegea motivul: energia. Oamenii o percepeau la comisar şi se simţeau atraşi de ea. Teresa Battaglia era înzestrată cu neobişnuitul dar de a-i face pe cei care-i erau alături, oricine ar fi fost, să se simtă mai puternici. În cazul lui, din păcate, îl făcea să se simtă şi cu totul nelalocul său.

Teresa Battaglia şi senzaţia de inadecvare care fremăta în el erau motivele acelei plimbări prin ger. Massimo avea de gând să reducă distanţa dintre ei şi intenţiona să procedeze întocmai cum îi sugerase ea.

Biblioteca publică avea sediul într-un palat din secolul al XVII-lea, cu marmură şi stucaturi de un alb strălucitor. Interiorul era cald şi învăluit în parfumul lemnului din care erau făcute lambriurile şi mesele de lectură aliniate în mijlocul sălii. Mirosul hârtiei, foşnetul discret al paginilor întoarse sub luminile discrete, erau un anestezic pentru patimile sufletului, se gândi.

Începu să se plimbe printre rafturi ținând în mână o foaie pe care o privea din când în când.

— Te pot ajuta?

Se întoarse şi găsi un chip agreabil. Fata avea prinsă pe cămaşă legitimația destinată angajaților bibliotecii.

— Credeam c-o să-mi fie mai uşor să mă orientez, îi spuse.

— De aceea sunt eu aici. Avem peste un milion de texte, cuprinse în cărți, reviste şi materiale multimedia.

I se păru că vorbea ca un figurant într-o reclamă; cu toate acestea, era simpatică. Observă că nu purta verighetă şi nici inel de logodnă.

Îi zâmbi.

— Atunci, m-ai salvat! răspunse cu o undă glumeață în privire.

Fata îl privi într-o manieră pe care Massimo o înțelese cu uşurință: era interesată. Ar fi putut fi şi el. Nu cunoştea pe nimeni în oraş. Descoperise un local drăguț la colțul străzii, ar fi putut s-o invite la un aperitiv după muncă, într-o seară.

— Nu eşti de prin părțile astea, nu-i aşa? îl întrebă, ca mai apoi să zâmbească la uimirea lui.

Accentul, îl lămuri.

Massimo se strâmbă, făcându-i jocul.

— E atât de evident?

Ea clătină din cap, iar părul blond şi creț îi dansă pe conturul delicat al tâmplelor.

— Nu, nu foarte mult.

Massimo speră doar să nu-l întrebe despre trecutul său, tocmai pentru că nu era pregătit să i se confeseze unei străine. În loc de asta, fata arătă spre lista pe care o ținea în mână.

— Pare lungă. Spune-mi că nu eşti vreunul dintre studenții aceia care nu reuşesc cu nici un chip să-şi ia diploma, îl tachină.

— Nu sunt, râse el.

— Atunci e o sarcină de serviciu?

Massimo ezită. Chiar voia să-i povestească despre victimele unor crime abominabile şi poate despre ochi care nu erau de găsit?

— Să zicem că mă documentez, îi răspunse în cele din urmă.

Ea clipi din ochi cu genele lungi, de culoarea aurului.

— Ah, atunci este vorba despre una dintre pasiunile tale. Arată-mi!

Nu avu răgazul să-i răspundă, că-i şi luă foaia din mână şi parcurse lista cu privirea.

Zâmbetul fetei se stinse. Massimo se gândi că nici măcar nu făcură cunoştință.

— Crezi că sunt titluri uşor de găsit? Pe cele mai multe le-am descoperit pe internet şi...

— Dacă iei loc acolo, le caut şi ți le aduc.

— Vin cu tine, sunt multe, îi propuse Massimo.

Fata îl privi cu o expresie încă şi mai serioasă ca înainte.

— Nu le poți lua pe toate. Există o limită de împrumut. Acum, te rog, să te aşezi. Termin mai repede singură.

Massimo intui motivul rezervei bruşte: *Ucid cu mâinile goale, Fetişuri din carne, Gustul sângelui...* Erau câteva dintre cărțile pe care le căuta.

— Nu am de gând să omor pe nimeni, o asigură, dar ea dispăruse deja în spatele unui raft.

Încerca o senzație ciudată, stânjenitoare. Deşi fata aceea nu însemna nimic pentru el, respingerea ei fățişă îl luase prin surprindere. Fuseseră suficiente câteva titluri de

manuale de psihologie criminală şi psihopatologie juridică pentru a o determina să decidă că nu era un individ demn de încredere. Dimpotrivă, poate că îl considera chiar periculos.

Încă o dată, Massimo se gândi la comisarul Battaglia. Ştia că nici ea nu avea pe nimeni care s-o aştepte acasă. Se întrebă dacă singurătatea o împovăra, dacă, asemenea lui, căuta o privire încurajatoare în mulțimea pe care o întâlnea zilnic.

Poate că da, însă nu renunța să lupte, oricare ar fi fost lupta secretă care-i însufleța ochii.

Se uită pe culoar. Nici urmă de tânăra bibliotecară. Şi-o imagină cum căuta cărțile solicitate cu o expresie indispusă.

Se gândi că poate căutase compania nepotrivită. În oraş era deja o femeie care-i atrăsese atenția şi care, fără îndoială, nu s-ar fi îngrozit de curiozitățile lui. Însă nu se putea prezenta în fața ei fără un mic dar. O ofrandă închinată zeiței nimicitoare pe care o întruchipa ea, pentru a-i domoli mânia şi a-i câştiga bunăvoința.

Zâmbi la gândul acela. Se uită la ceas: poate grădina botanică mai era încă deschisă.

32

Firul era lucios şi rezistent, dintr-un material pe care nu-l mai văzuse niciodată în pădure.

Locuitorii satului îl foloseau la prinderea vietăților din lac şi din râu. La început, imaginea cu peştii care săreau din apă şi se zbăteau în aer îl dusese cu gândul la un miracol. Apoi îl observase strălucind în razele soarelui şi înțelesese: era incolor, precum aerul din zilele senine.

Îl umezi între buze pentru a-l face să alunece mai uşor prin orificiul minuscul şi îl trase.

Oasele, acum legate unele de altele, scoaseră un zuruit. Înnegrite de trecerea timpului, păreau bucăți de lemn uscat. Le ştersese de praf şi le şlefuise de muşcăturile şobolanilor.

Mult timp uitase, dar liniştea iernii redeştepta în el nevoia de a nu mai fi singur.

Uneori se simțea precum un vulpoi şi credea că are nevoie de o pereche şi de o haită. Animalul galben-roşcat şi agil avea multe în comun cu el: se adapta celor mai dificile situații şi supraviețuia, iarnă după iarnă. Nu era temător, ci atent. Se apropia de oameni şi le urmărea paşii, în căutare de hrană, când aceasta se împuțina în pădure.

Alte dăți se credea liber şi solitar precum linxul. Felina avea gheare atât de ascuțite, încât sfâşia scoarța copacilor pe care se cățăra cu uşurință. Îşi privi mâinile. Unghiile se iveau din pielea atât de îngroşată, încât semăna cu scoarța pomilor. Erau lungi şi dure. Le ascuțea în fiecare zi cu o cute, aşa cum făceau sătenii cu tăişul secerilor pe câmpurile aurite de soarele verii.

Mâinile sale erau mâini care nu atinseseră altele, din vremuri de mult uitate.

Atinse uşor oasele aşezate în poziția lor originală cu ajutorul firului. Erau catifelate şi miroseau a pământ uscat. Ținându-le în palmă, avu senzația că mângâia din nou ceea ce cândva fusese o mână.

33

— O nouă încercare de a mă îmblânzi?

Teresa Battaglia se uita la cafeaua pe care Massimo tocmai i-o aşezase pe birou. El nu se lăsă intimidat. Începea

să înțeleagă că şefei lui îi plăcea să latre, dar n-o văzuse niciodată să muşte cu adevărat.

— Aş avea vreo şansă? o întrebă.

Ea îşi aruncă geanta pe jos şi o împinse cu piciorul sub birou. A spune că nu avea pic de eleganță ar fi fost un eufemism.

— Nici una, îi zise. Ai pus zahăr?

— Nu aveți voie!

— Ce paştele mă-sii vrei, pot să ştiu?

Massimo era oripilat de felul în care vorbea.

— Nu puteți să alcătuiți nicio întrebare fără să folosiți şi un...

— Fir-ar a dracului de treabă! M-am pătat. Deci, ce vrei? îl întrerupse, în căutarea unui şervețel pe care el i-l întinse prompt. Comisarul îl privi o clipă, apoi îl înşfăcă. Nu ai o viață socială?

— Ce vă face să credeți asta?

— Numai faptul că o faci pe cavalerul serviabil cu o babă ca mine. Să ştii că nu eu sunt cea care hotărăşte cine e promovat şi cine nu.

Massimo nu se osteni să-i dea replica. Înțelesese că era tocmai ce-şi dorea: puțină luptă a nervilor întinşi, cât să-şi descarce starea de nervozitate. O aşteptă să-şi termine cafeaua.

— Mă întrebam de ce ați elaborat profilul unui ucigaş în serie, câtă vreme avem doar un caz de omucidere, îi spuse. Până ieri nu-mi dădusem seama. Teresa Battaglia părea în fine impresionată. Pentru prima oară îl privea cu atenție, nu ca pe un imbecil. Se aşeză comod, sprijinită de spătarul fotoliului.

— Văd că ai învățat, murmură.

Căută o bomboană în sertarul biroului şi i-o aruncă.

— Nu asta voiați? răspunse Massimo prinzând-o.

Comisarul izbucni în râs.

— Eu nu vreau nimic! Cazul mi-l rezolv şi singură. Era un sfat ca să te perfecționezi.

Marini hotărî că era incorigibilă: nu reuşea să fie amabilă nici măcar câteva secunde.

— Şi vi l-am urmat. Aşadar, nu răspundeți? insistă.

Ea făcu un semn vag cu mâna.

— Ritual. Mutilare. Punere în scenă. Mai trebuie să adaug? Pare... pare a fi un început.

— Începutul a ce?

Îl privi de parcă ar fi fost evident.

— A unei poveşti despre moarte.

Massimo se aşeză în fața ei.

— Vă aşteptați să ucidă din nou?

O văzu cum ezită. Poate că Teresa Battaglia se întreba dacă era demn de confesiunile ei.

— Sigur că mă aştept, răspunse în cele din urmă. Iată de ce nu închid un ochi noaptea şi tresar de fiecare dată când sună telefonul. Se va întâmpla!

Deşi inspectorul se aştepta la un astfel de răspuns, tot suna sinistru.

— Şi atunci ce facem aici?

— Şi unde ai vrea să mergem? Să acoperim o suprafață de douăzeci de mii de hectare de pădure? Să facem percheziții în sute de locuințe şi să interogăm o mie de persoane? Căci despre asta este vorba.

Massimo se simți stânjenit pentru că ridicase o astfel de obiecție.

— Nu avem cum s-o evităm, conchise.

— Poate că da, numai dacă face o mişcare greşită.

— Şi o va face?

— Îmi ceri să mă uit într-un glob de sticlă şi să ghicesc.

— Vă întreb cât este de priceput.

Ea scutură din cap.

— Nu e priceput, e feroce. Dar există vreo diferență între cele două? Eu nu ştiu.

Lupul care-şi devorează prada e priceput, sau este pur şi simplu el însuşi?

Massimo îşi aminti de discuția începută în pădure, în spatele casei familiei Kravina.

— Spuneți că aceasta este firea lui şi nu i se poate opune. Nu sună bine, ba chiar deloc!

Ea zâmbi. Părea obosită ori poate plictisită de pălăvrăgelile celui pe care-l considera un novice, şi încă unul nu foarte înzestrat.

— Poate că ei văd lumea mai bine decât noi, spuse pe un ton coborât. Văd infernul de sub picioarele noastre, în timp ce noi admirăm florile care cresc pe pământ. Trecutul lor i-a văduvit de un filtru de care, în schimb, noi dispunem. Asta nu înseamnă că sunt îndreptățiți să omoare sau că eu le justific faptele.

— Dar ce înseamnă?

— Că în trecutul lor îndepărtat au suferit, iar suferința i-a transformat în ceea ce sunt.

Dacă e cineva care poate înțelege ce înseamnă asta, eu sunt aceea.

Era întâia dată când făcea o afirmație cu caracter personal şi lăsa să se întrevadă experiențele trăite, deşi erau învăluite într-o nebuloasă. Massimo se agăță de frânghia pe care i-o aruncase dinspre universul ei, sigur că Teresa avea să se căiască imediat şi s-o tragă înapoi.

— Nu puteți uita? Ce vreți să spuneți? o întrebă, cu teama că încălca limita, dar incapabil să se oprească.

Ea, în schimb, părea a fi în hățişul altor gânduri.

— Pentru că la fel ca ei, văd dincolo de flori. Văd infernul, spuse încet.

Cuvintele se stinseră în linişte. Tic-tacul ceasului de pe peretele din spatele lor dădea de înțeles că timpul pentru mărturisiri se scursese.

Massimo găsi de cuviință că era momentul să-i dea cadoul. Îl scoase din buzunar şi îl aşeză pe birou.

O văzu încrețindu-şi fruntea. Teresa Battaglia îşi puse ochelarii şi apropie crenguța cu frunze lanceolate şi tari, încărcată de mici fructe roşii.

— În Japonia este numit *Nan-ten*, sau bambus sacru. Este folosit la ceremoniile din templele budiste. La noi se cheamă *nandina*. Este o plantă cu frunze mereu verzi care creşte în grădini.

Comisarul îşi ridică ochii spre el.

— Nu se regăseşte în vegetația forestieră, spuse.

El încuviință din cap, intuindu-i gândurile.

— Ochii efigiei provin dintr-o grădină din Travenì. Dacă o vom identifica, am putea să mergem pe urmele ucigaşului prin sat.

— Şi să stabilim pe cine a observat, completă Teresa. Şi după cine tânjea.

34

Luciei nu-i plăcea să fie neascultătoare, însă era un aspect care o supăra încă şi mai mult: să stea departe de prietenii săi.

Primise deja semnalul secret de a se întâlni cu ei la torent: două țârâituri de telefon urmate de o pauză şi încă una. Era rezervat doar pentru urgențe.

Se îmbrăcase şi ieşise fără să se gândească prea mult la posibilitatea ca tatăl ei să se întoarcă acasă tocmai în lipsa ei. La uşa casei o întâmpinase un peisaj de poveste care transmitea o senzație de nelinişte: ceața era atât de

groasă, încât mutase linia orizontului, făcând lumea de nerecunoscut. Intra în gură şi o umplea de un gust umed. Lucia se gândi că, dacă ar fi fost cineva ascuns în lumina aceea difuză, nu şi-ar fi dat seama până când nu i-ar fi simțit răsuflarea pe față.

Merse repede până în centrul satului Travenì. Străzile erau pustii şi cu greu putea zări lumini în case şi localuri. Nu era perioada turiştilor, iar localnicii rămăseseră în case, la căldură. Înaintă pe strada principală, care delimita în două satul, până la piața unde se găseau biserica parohială şi turnul medieval. De acolo, cavalerii îi împiedicaseră pe turci să avanseze. Când învățătoarea le predase lecția, Mathias o întrebase dacă în pământ se mai găseau rămăşițe de-ale luptătorilor. Elevii râseseră, iar învățătoarea îl dojenise pentru că manifesta o asemenea curiozitate morbidă. Lucia nu ştia ce însemna acel cuvânt, a trebuit să-l întrebe pe Diego. Mathias îi povestise că şi tatăl său îi privea cu repulsie pasiunea pentru trupurile vii şi moarte şi că într-o zi îi spusese că era un psihopat. Asta însemna că mintea lui nu funcționa normal. Lucia, în schimb, nu vedea nimic bolnăvicios la el.

În ziua aceea însă, gândul că rămăşițele combatanților din acea bătălie străveche se aflau sub picioarele ei îi dădu fiori.

Grăbi pasul şi o apucă pe strada care ducea către lacurile gemene Flais şi mai departe, spre graniță. Se opri cu mult înainte de a ajunge acolo, la răscrucea din apropierea gării. Poteca înspre monumentul grenadierului austro-ungar era undeva, pe acolo, în negură.

Ca s-o găsească, Lucia se orientă după sunetele paşilor săi. Când auzi trosnetul pietrişului sub picioare, o ținu înainte până la povârniş. Pe măsură ce urca, pâcla se disipa. De sub negură, se ivi ca o umbră uriaşă silueta

statuii din bronz. De cealaltă parte a promontoriului se întindeau pădurea şi cărarea care cobora în defileu.

Printre straturile de ceață, Lucia zări o eşarfă de o culoare neclară înfăşurată de gâtul statuii, iar frica îi dispăru ca prin farmec. Parcurse ultimii metri în fugă şi ajunse în vârf cu răsuflarea pârjolindu-i gâtul. La picioarele ei, lumea se întindea ca un nor.

Umbrele deveniră mai clare. Una dintre ele se mişcă şi zbură peste umărul grenadierului.

Celelalte rămaseră la marginea acelui regat învăluit în nuanțe gri şi difuze, neclintite ca nişte gardieni aşezați în cerc în jurul ei.

Atunci auzi păcănitul care vibră în aer câteva clipe, ca o rafală de pietricele aruncate pe prundiş, apoi încetă.

Lucia nu era singură. Se întoarse încercând să străpungă cu privirea ceața care-şi schimba mereu forma şi consistența. Zgomotul se intensifică şi mai mult, după care se opri brusc.

Venea dinspre statuie, la câțiva paşi de ea.

Erau dinți. Dinți care clănțăneau.

Fetița se uită atent la conturul monumentului şi recunoscu silueta corpului ghemuit la baza soclului. Era ghemuită, cum n-o mai văzuse niciodată, murdară şi slabă, de parcă ar fi părăsit lumea de săptămâni întregi, nu de o zi.

— Mamă! strigă fugind spre ea.

Se aplecă deasupra trupului şi îl îmbrățişă. Era rece şi cu un miros schimbat.

— Mamă! o strigă din nou.

Ea nu răspunse, însă dinții continuau să clănțănească.

Lucia îi dădu într-o parte părul de pe chip, moment în care rămase cu gura larg deschisă, ca într-un urlet mut. Vocea o părăsise, se scursese înlăuntrul ei.

Câțiva metri mai jos, în râpă, strigau şi prietenii săi, dar nu avu timp să se mai întrebe de ce.

35

Unitatea spitalicească din Travenì era supravegheată de maşinile poliției. Teresa şi Marini abia ajunseseră în sat când primiseră un telefon de la Hugo Knauss. Polițistul îi anunța că fusese găsită o femeie desfigurată şi în stare de şoc.

Victima agresiunii era mama Luciei Kravina, care o şi găsise. Tatăl fetiței dispăruse.

La locul faptei sosise o ambulanță dintr-un sat din capătul văii, dar din cauza rănilor severe medicul responsabil hotărâse să cheme elicopterul sanitar care s-o transporte pe femeie în oraş. Îl aşteptau.

— Lipsea de acasă de o zi, dar nu a fost dată dispărută, îi explica şeful de post Teresei. Mai demult, cuplul a fost luat în evidența serviciilor sociale din cauza dependenței de stupefiante.

Dar ambii păreau să-şi fi revenit. Cel puțin femeia.

— Fetița? întrebă Teresa.

— Se ocupă de ea doctorul Ian.

Teresa îşi aminti de bătrânul medic al satului. Se simți uşurată să afle că era alături de micuță.

— Mama v-a spus ceva?

— Nimic! Când am văzut-o, era în stare catatonică, şi înțeleg motivul. Cu siguranță a trăit un iad şi l-a privit pe diavol în ochi. Iisuse Hristoase!

Teresa era de acord.

— Da, Melania Kravina a privit diavolul în față. Iată de ce este atât de important să vorbim cu ea. E singura care-i poate contura portretul-robot.

Knauss se scărpină pe sub chipiu. Se subînțelegea că ar fi vrut s-o descurajeze, temându-se că Teresa avea s-o tulbure pe victimă cu întrebările ei.

— A fost sedată profund, şopti. Medicul care i-a acordat primele îngrijiri a spus că-i va fi indusă o comă medicamentoasă. Timp de câteva zile, sau chiar săptămâni. Avem la dispoziție toată această perioadă?

Nu, nu o aveau.

Zgomotul elicelor elicopterului era asurzitor. Esplanada fu luminată de proiectoare puternice în lumina cărora lapovița se învolbura în spirale. Teresa rămase cu privirea pe targa împinsă către exterior. Chipul Melaniei Kravina era acoperit cu o mască antiseptică pentru traume faciale din care ieşea un tub de oxigen poziționat în zona gurii. O văzu dispărând în elicopterul care se ridică în zbor înainte ca uşa să se închidă.

Îşi dădu seama că Marini o privea.

— Ştiați că va acționa din nou.

Nu era o întrebare. Da, Teresa o ştia şi de aceea se simțea responsabilă.

— Sunt multe inadvertențe, spuse. Încă de la început s-a comportat ca un ucigaş în serie, şi totuşi a lăsat-o în viață. De ce?

— Poate că femeia a fugit.

Îl privi o clipă, ca să înțeleagă dacă realmente credea ce spusese.

— I-a smuls cu muşcături nasul şi urechile, spuse în şoaptă, ca să n-o audă curioşii care începeau să se adune. De o asemenea bestie nu se poate fugi. Este lucid, dar lasă urme.

Atacă precum un animal, însă a aşezat trupul primei victime cu o acuratețe aproape delicată.

De data asta n-a făcut-o. Roberto Valent era un bărbat de patruzeci şi trei de ani. Mama Luciei, în schimb, e

o fată de douăzeci şi cinci. Asasinii în serie îşi aleg victimele după nişte fantezii foarte clare, de aceea au mereu elemente comune evidente. Dar aici nu îi văd *modus operandi*. Fie nu există, fie este atât de bine criptat, încât nici nu se poate întrezări. Pare că acționează la întâmplare, însă nu este aşa. Nu poate fi aşa.

— De ce nu poate fi? Conform statisticilor?

Teresa sesiză o notă de sarcasm în vocea lui, dar era atât de obosită, încât îi vorbi pe un ton inexpresiv:

— Pentru că subconştientul acționează pe căi diferite, Marini.

— Şi dacă de data asta nu e astfel? Dacă suntem în fața unei minți, într-un fel sau altul, diferite?

Teresa abia dacă-l asculta.

— Nu ar fi o minte de om, domnule inspector. Numai de-ar fi măcar un element comun, o matrice uşor de recunoscut...

— Individul ăsta fură simțurile.

— Poftim?

— Văzul. Mirosul. Auzul. Iată ce le-a luat victimelor!

Teresa rămase stupefiată. Nu se gândise la acea conexiune. Se întrebă dacă teoria lui Marini putea explica fenomenele din Travenì, dacă monstrul – cum începuseră să-l numească jurnalştii şi localnicii – era în căutarea a ceva ce-i lipsea: capacitatea de a s*imți*.

Ar fi fost o ipoteză înfricoşătoare, dacă s-ar fi dovedit adevărată: în locurile acelea rătăcea o ființă în stare să elaboreze un plan de omucideri complex, cu un scop precis. Însemna că nu avea să se oprească până când nu şi-l atingea.

„Văz. Miros. Auz. Le-a înşfăcat şi le-a luat cu el. Ce va face cu ele? De ce are nevoie de simțuri?”

Îl privi pe Marini.

— Poate că intuiția ta este corectă.

El dădu ochii peste cap.

— Intuiție? Poate că, de fapt, este un raționament fin!

Teresa nici măcar nu-l auzi, mintea ei lucra cu fervoare pentru a descifra o imagine coerentă alcătuită din noile fragmente pe care reuşiseră să le identifice.

— Simțurile. Bucăți de chip. Identificare? întrebă, mai mult ca pentru sine decât la adresa lui Marini.

— Cred că „hoțul de simțuri” este o descriere a cazului mult mai potrivită, răspunse el, încă jignit.

— Conform psihanalizei, identificarea este forma cea mai primitivă a legăturii afective. Este dragostea primordială, spuse Teresa.

Marini lăsă să-i scape un hohot de râs amar.

— Aşadar, el îşi iubeşte victimele, de aceea le devorează.

— Nu-şi iubeşte victimele. Nu acesta este mecanismul. El doreşte ceva. Identificarea este mereu ambivalentă: orientată fie către duioşie, fie către tendința de a suprima.

— Nu vă înțeleg.

— Gândeşte-te la faza orală a libidoului la copii: potrivit lui Freud, îşi însuşesc obiectul dorit mâncându-l.

Apariția lui Knauss îi întrerupse.

— Doctorul Ian spune că fetița poate vorbi acum.

Luciei îi era greu să aibă încredere în ei. Avea nevoie de timp, timp pe care Teresa era dornică să i-l ofere. Nu voia s-o agaseze cu întrebări care ar fi speriat-o şi ar fi făcut-o să se închidă şi mai mult în sine.

O ținu pe genunchi până când încetă să mai tremure. Atunci, o întoarse către ea.

— Nu te îngrijora! Mie îmi poți spune, va rămâne un secret între noi două, o asigură.

Ştia că Luciei îi era teamă să nu-şi trădeze tatăl.

— Jură!

— Ți-o jur! spuse comisarul cu mâna pe inimă.

Atunci Lucia îi povesti despre necunoscutul care sunase la uşa casei lor cu o noapte înainte, de sângele care apăruse pe verandă a doua zi dimineață şi despre agitația de necontrolat cu care tatăl ei întorsese toată casa pe dos.

Teresa spera ca fetița să nu afle niciodată că sângele era al mamei sale. Bănuia că bărbatul îi dăduse ordin fiicei să curețe lună ca să îndepărteze urmele a ceva ce-l îngrijora.

— După părerea ta, cine crezi că i-a făcut rău mamei tale? o întrebă într-un final.

Lucia nu avu nici o reținere.

— Fantoma care trăieşte în pădure, răspunse.

— Ah, fantoma. Ai mai vorbit cu ea?

Fetița clătină din cap.

— Mă priveşte, dar nu se apropie niciodată. Poate nu vrea să vorbească pentru că nu ştie. În afară de noaptea trecută, când ne-a sunat la uşă.

— Fantoma care te priveşte adesea din pădure este aceeaşi care a venit ieri acasă la tine? o întrebă comisarul, având nevoie de o confirmare.

Fetița încuviință din cap.

— Şi cum arată? Mi-o poți descrie?

— Are un craniu în loc de cap.

36

Un prădător nou fugea prin pădure urlând. Corpul îi era lucios şi negru, cu un craniu şi tibii încrucişate pe fiecare parte laterală. Frângea crengi şi mici arbuşti, scoțând pietrele din sol. Cuiburile distruse cădeau la pământ cu fâlfâit de aripi speriate. Din vintrele fiarei se auzeau răgete împletite cu sunete stridente.

Vehiculul de teren pornise într-o cursă frenetică pe drumuri înguste, demarcate abia perceptibil. Îşi căuta loc

tocmai acolo unde nu era, învăluit în fumul gazelor de eşapament.

Trecu printr-un vad, ridicând în urma sa valuri de apă şi bucăți de gheață. În timp ce înainta spre desişul pădurii găsea din când în când dovezi ale ocupației umane: luminişuri ivite în urma tăierii copacilor şi a smulgerii mărăcinilor, unde se aflau în repaus utilajele pentru transportul pământului. Erau asemenea unor pahiderme din metal adormite. Proiectul noului centru de schi începea să devină realitate, iar prima etapă era defrişarea.

Cei patru băieți din maşină țipau şi beau bere, îmbătați de aburii alcoolului şi de o euforie sălbatică.

— Mai repede! strigă unul dintre ei, cu geamul lăsat în jos şi pumnul ridicat spre cer.

Se simțea ca un zeu mânios şi nimicitor, puternic datorită tinereții care nesocotea orice limită şi frumusețe.

Vehiculul se cățără cu motorul ambalat la maximum pe o pantă, alunecând şi şuierând.

Pneurile smulseră muşchiul şi prinseră un moment aderență, dar apoi maşina derapă şi ajunse cu o săritură bruscă la loc pe drumul neasfaltat.

Băieții râseră şi aruncară pe geam dozele de bere strivite. Cel de la volan trecu în viteza întâi, iar turațiile motorului se amplificară. Parcurseră cu o viteză amețitoare urcuşul cu serpentine în ac de păr.

După o curbă derapară din cauza unui obstacol şi se izbiră de peretele stâncos. Pe fundalul țipetelor îngrozite, vehiculul ricoşă, se învârti la nouăzeci de grade şi, cu motorul oprit, rămase în loc.

Se instală din nou liniştea, întreruptă de respirațiile agitate.

— Ce naiba era? întrebă unul dintre băieți în timp ce încerca să-şi deschidă portiera.

Tabla se îndoise şi trebui s-o îmbrâncească de câteva ori cu umărul ca să cedeze. Se rostogoli în drum şi, amețit de băutură, cu greu reuşi să se ridice în picioare. Din locul unde i se rupseseră jeanşii curgea sânge.

Ceilalți râseră, cu excepția unuia.

— Tata o să mă omoare! bolborosi acesta în timp ce-şi deschidea o altă doză.

— Trebuie să mă uşurez, spuse altul.

Cineva îi privea din mijlocul drumului. Observară abia după câteva clipe silueta închisă la culoare, neclintită, la limita câmpului lor vizual, impunătoare chiar şi în mijlocul unei naturi maiestuoase. Acum îşi aminteau ce văzuseră chiar înainte de impact: un bărbat, cu brațele întinse spre ei, într-un gest de a-i opri, de parcă ar fi posibil să opreşti un tren din mers.

Era îmbrăcat cu un cojoc lung despre care îşi amintiră că văzuseră doar prin fotografii vechi. Chipul, acoperit cu o pânză groasă care-i învelea şi capul, era o pată de întuneric în spatele căreia ar fi trebuit să freamăte viața unei priviri de om.

Băieții rămaşi în maşină reuşiră s-o repornească şi începură să claxoneze, strigându-i să se mişte din loc. Necunoscutul îşi acoperi urechile, rănit parcă de un bubuit neaşteptat.

Băiatul rămas în drum izbucni în râs.

— Dar cine naiba eşti? îl întrebă, scuipând în direcția lui. Hei, cu tine vorbesc!

Se apropie de el şi încercă să-l lovească cu piciorul.

Bărbatul îl înşfăcă de gât şi îl strânse. Băiatul se zbătea în van, strângându-şi degetele în jurul unei mâini uriaşe, puternice şi necruțătoare. Abia dacă mai auzea țipetele prietenilor săi. Brațul care-l ținea prizonier avea forță, la fel şi mâna care-i strângea gâtul. Apăsa fără nici o ezitare, oprind calea de acces a aerului.

Pânza care-i acoperea chipul alunecă de pe piele câțiva centimetri, suficient cât să-i dezvăluie secretul.

Băiatul se trezi față în față cu un craniu. Pleoapele erau mânjite cu negru, iar pielea era albă. Ochii erau cei ai unui războinic, duşmănoşi şi hipnotici. Simțind cum îl părăseşte orice dorință de a i se opune, îşi îndreptă mâna către chipul acela, îl atinse uşor şi se convinse că era real. Gura bărbatului se deschise larg, expunând nişte dinți mari, de un alb ca de fildeş.

Amintea de gura unui animal. Iar animalul acela scoase un urlet furios.

Băiatul îşi simți lacrimile pe obraji. Ştia că va muri, că omul acela care îl ținea ca pe o aşchie voia să-l omoare.

În schimb, străinul îşi desfăcu încleştarea mâinilor, eliberându-l. Îl smuci ca pe o păpuşă de cârpă, dar nu îi făcu rău.

Într-un final, băiatul reuşi să respire. În timp ce tuşea şi lăcrima, îndrăzni să-i mai arunce o privire tremurătoare. Descoperi că-i scruta chipul. I se părea că văzuse ceva care-l făcuse să se răzgândească. Ceva care-l tulbura în adâncul ființei.

37

Maşina Melaniei Kravina, mama Luciei, era parcată într-o alveolă de pe drumul provincial care cobora de la lacurile Flais până la satul Travenì. Era ca un şarpe de asfalt negru într-un peisaj care-ți tăia respirația. Bazinul acela natural format între sat şi Alpi era unul dintre locurile în care se înregistrau cele mai joase temperaturi din zonă. Cristalele de gheață acopereau orice formă de viață şi minerală.

Înainte de a dispărea, femeia îşi condusese acasă o colegă. Ninsoarea de peste noapte îi acoperise maşina.

Criminaliştii tocmai se pregăteau să termine prelevările, dar coordonatorul echipei îi spusese deja Teresei că nu găsiseră amprente digitale, nici măcar una. Nu putea însemna decât că cineva o curățase.

— Soțul? întrebă Marini.

Teresa dădu din cap aprobator în timp ce căuta cu privirea urmele pe care zăpada le ştersese.

— A răvăşit întreaga casă şi i-a spus fiicei s-o facă lună, spuse. Apoi a plecat ca să şteargă urmele de pe maşină. Ştia unde s-o găsească deoarece cunoştea drumul pe care l-ar fi parcurs soția în seara aceea ca să-şi conducă acasă colega. Ceva îl îngrijora destul de tare.

— Un secret.

Zăpada de pe marginea şoselei păstra urmele diferitelor animale. Copitate, păsări, rozătoare... Când nimeni nu era atent, pădurea fremăta ca un organism. Orice formă de viață lăsa urme ale existenței sale.

Pe asfalt, sub gheața răzuită de criminalişti, se vedeau urme recente de frână.

— De aici a luat-o ucigaşul, spuse încet Teresa, care-şi imagina scena în fața ochilor. A ieşit din întuneric. Ea a frânat şi, ca să-l evite, a ajuns în alveolă. Astfel îşi abordează victimele.

Nu există nici o seducție la mijloc.

Marini se plecă pe vine ca să examineze urmele negre.

— Seducție?

— Există mereu un plan, o schemă ciclică, în felul în care un ucigaş în serie conduce dansul cu victima, îi explică Teresa. Prima este etapa aurorală: asasinul se retrage treptat din realitate într-o lume a imaginației mereu tot mai clară, complexă, care mai devreme sau mai târziu îl va determina să acționeze. Etapa de țintire este începutul

vânării prăzii: a văzut-o şi a început să şi-o dorească. A treia etapă ar fi cea numită „de seducție”: reprezintă abordarea victimei. În acest caz, lipseşte. A trecut direct la următoarea: capturarea. Apoi agresiunea. Ultima este etapa totemică: asasinul încearcă să-şi prelungească plăcerea cât de mult posibil.

— Cum anume? întrebă inspectorul, ridicându-se şi scuturându-şi tălpile de gheață.

— Îi fotografiază corpul. Sau îl dezmembrează. Îl păstrează... Ucigaşul îşi ia trofee, pentru că atunci când dispare iluzia creată de fanteziile sale îşi dă seama că totul este la fel ca înainte, iar senzația de omnipotență este înlocuită de frustrare. E un cerc vicios. Va trebui să ucidă din nou pentru a-şi reduce la tăcere chinul.

— Dar el nu a ucis-o pe Melania Kravina, îi atrase atenția Marini. Tehnic, nu este un ucigaş în serie.

Teresa zâmbi.

— Te înşeli. Este, doar că învață cum să acționeze.

Cineva dintre copaci chemă întăriri. Teresa şi Marini se duseră într-acolo. Pentru o clipă, toți rămaseră tăcuți. Sângele păta zăpada şi se oprise într-un fir de apă înghețată. Acolo fusese devorată Melania.

De Carli se apropie de Teresa.

— Doamnă comisar, am primit un telefon din Travenì. Un grup de băieți s-a prezentat la unitatea de primiri urgențe din cauza unei agresiuni. Toți sunt în stare de şoc.

38

Pe drumul către spitalul din sat, Teresa nu fu în stare să scoată o vorbă. Simțea gustul unei trăiri foarte asemănătoare fricii. Frica de a nu sosi la timp, în cazul în

care asasinul ar fi hotărât să omoare din nou. Şi avea să se întâmple, chiar dacă era greu de spus când.

Patru băieți ieşiseră teferi dintr-un incident provocat de cineva pe care îl numiseră „un nebun”. Unul dintre ei fusese agresat şi declarase că trecuse pe lângă moarte. Necunoscutul îl strânsese de gât aproape de a-l sufoca, dar apoi, nu se ştie motivul, îi dăduse drumul.

Tânărul se numea David şi era fiul lui Hugo Knauss.

De cum ajunse, Teresa vru să-i interogheze imediat pe prietenii băiatului, care fusese internat pentru tratarea rănii provocate în cursul incidentului. Erau într-una dintre sălile de aşteptare, supravegheați de Knauss.

Teresa merse către el.

— Îmi pare rău. Cum se simte fiul dumneavoastră?

Bărbatul mulțumi printr-un gest.

— Şocul îl afectează mai mult decât orice altceva.

Teresa observă că-i dispăruse zâmbetul. Se întrebă dacă se simțea mai degrabă ruşinat decât îngrijorat: era şeful poliției locale, iar fiul său, teroarea satului.

— Dacă preferați să rămâneți cu el..., îi propuse.

— Prefer să găsesc vinovatul, doamnă comisar!

Teresa fu de acord şi se întoarse către băieți. Depăşiseră cu puțin vârsta adolescenței. Se gândi că erau îngroziți. Din zbiri, deveniseră victime. O experiență nouă pentru ei, năucitoare. Le privi chipurile şi le analiză. Frica îi transforma în copii, le dilata pupilele şi le contorsiona gura în jos. Dar mai era şi altceva la ei, care nu putea fi explicat pe moment. Un sentiment care, spre deosebire de groază, care de obicei încremeneşte, le provoca agitație, mişcările le erau haotice, îşi frământau mâinile şi îşi aruncau permanent priviri neliniştite.

Grupul primise o lovitură cumplită, iar acum încerca să se reorganizeze.

Se întrebă ce-i putea tulbura într-atât încât să le depăşească până şi frica. Avu răspunsul instantaneu. Poate că şi ea, în trecut, fusese cuprinsă de o astfel de stare.

„Sentimentul de vinovăție”, îşi zise.

Îşi aminti că-i văzuse, lângă şcoala lui Diego, în maşina de teren cu care aproape loviseră o fetiță. Din golani care săreau cu uşurință la bătaie, deveniseră nişte băieței terorizați.

— Sunt comisarul Battaglia, se prezentă. Aceştia sunt colaboratorii mei.

Intuia motivul îngrijorării lor: băuseră toată ziua şi ieşiseră pozitivi la testul de alcoolemie.

Acum însă păreau treji. Frica eliminase orice urmă de stare de ebrietate.

Le citise declarațiile, date când încă erau amețiți. Nu voia să piardă timpul alocat cercetărilor cu întrebări ale căror răspunsuri le avea deja. Succesiunea evenimentelor era clară, iar cercetarea de la fața locului o confirma. Voia doar să clarifice un singur detaliu, cu o urgență care-i accelera pulsul.

— Fața. Cum arată fața lui? întrebă, cu ochii ațintiți către tinerii care miroseau a alcool şi a spaimă.

Păreau confuzi. Declarațiile lor în legătură cu acel aspect nu coincideau, dar ea nu-şi putea permite să iasă din camera aceea fără un răspuns definitiv. Ar fi putut să-i interogheze separat, însă credea că rezultatul nu ar fi fost eficient. Aveau nevoie de grup, pentru că individual nu ar fi făcut față tensiunii.

Audierea unui martor e o artă care implică autocontrol, ca să nu-i sugerezi idei care să te îndepărteze de aflarea adevărului în loc să te apropie. Teresa aşteptă răbdătoare ca cineva să prindă curaj şi să ia cuvântul. Lângă ea, simțea cum Marini fremăta de agitație. Dacă ar fi putut, tânărul inspector ar fi redus la zero distanța dintre el şi băieți, i-ar fi

înşfăcat şi zgâlțâit ca pe nişte meri pentru a obține câteva informații.

— Eu nu l-am văzut, zise unul dintre ei.

Avea o voce încă de copil şi un aparat dentar care contrasta cu haina de piele pe care era cusut un chip demonic.

— Avea fața acoperită, explică altul, încurajat de primul pas al prietenului său.

— Cum adică acoperită? întrebă Teresa.

El mimă gestul de a-şi înfăşura capul.

— O pânză deschisă la culoare, înfăşurată aşa, în jurul feței şi al capului. Îi acoperea şi umerii.

— O faşă?

— Nu. Părea...

— Un turban, spuse primul.

— Da' de unde, ce turban? interveni al treilea. Era un fel de eşarfă, răsucită pe față şi pe cap. Lăsa să i se vadă ochii, explică, mimând gestul de a o purta.

Tovarăşii fură de acord.

— Sunteți siguri? întrebă Teresa.

— Da, răspunseră la unison.

Descrierea ducea cu gândul la *tagelmust*, acoperământul de cap tradițional al tuaregilor, o eşarfă din bumbac lungă, cu o crăpătură prin care se văd doar ochii.

— Dar la un moment dat i se vedea şi gura, spuse puştiul cu aparatul dentar. Şi parcă voia... Voia să-l muşte pe David, jur!

Izbucni în plâns, însă nici unul dintre prieteni nu încercă să-l consoleze. Şeful de post Knauss fu cel care îi puse o mână pe umăr şi-l trase către el.

Teresa reflectă asupra descrierii şi al profilului fizic pe cale să prindă contur, într-o tentativă de a interpreta detaliile încă neclare. Un bărbat cu fața acoperită şi un cojoc

lung până sub genunchi. În picioare purta ciorapi trei sferturi şi bocanci. Imposibil de spus vârsta. Era stupefiată.

Îşi aminti de necunoscutul pe care-l urmărise de-a lungul căii ferate. Nu putea spune cu siguranță că era acelaşi individ. Nici măcar ea n-ar fi putut să-l descrie cu precizie, fie din cauza grabei, fie pentru că mintea nu-i mai era de încredere.

— Corespunde cu cineva care a fost văzut în Travenì? îl întrebă pe Knauss, mai degrabă din obişnuință decât cu speranța de a auzi un răspuns afirmativ.

Polițistul clătină din cap.

— Nu, niciodată.

— Sigur?

— Văd încă bine, doamnă comisar!

— Nu de vederea dumneavoastră mă îndoiesc.

Knauss respiră nervos, ca şi cum şi-ar fi eliberat pieptul de tensiunea acumulată.

— Fiul meu este pe un pat de spital. Cred că reprezintă o garanție evidentă a colaborării mele.

Teresa nu era atât de sigură, dar nu i-o spuse în acel moment.

— Bine. Făcându-i un semn lui Marini, adăugă: Mergem să vorbim cu fiul dumneavoastră.

Băiatul era întins pe pat, cu piciorul rănit susținut de un scripete. Lângă el, doctorul Ian termina de legat faşa. Când îi văzu pe Teresa şi Marini, medicul le zâmbi.

— Cum se simte? îl întrebă ea.

— Câteva puncte de sutură şi un analgezic. În câteva ore îl trimit acasă.

Ian verifică bandajul, îl fixă şi salută cu o înclinare a capului.

Teresa se apropie de tânărul care îşi ținuse tot timpul privirea îndreptată spre fereastră. Nu se uitase deloc la ea.

— Sunt...

— Ştiu cine eşti, o întrerupse. O ştie tot satul!

Ea îşi luă un scaun şi se aşeză lângă pat. Marini rămase lângă uşă.

— Te doare?

— Ce anume, piciorul? Nu.

Băiatul avea hematoame pe gât, dar Teresa era sigură că nici acelea nu erau cauza durerii lui.

— Nu este uşor să scapi din fața morții şi să rămâi întreg pe dinăuntru, îi spuse. Ceva se frânge.

El o privi în cele din urmă.

— Ce ştii tu despre asta?

Teresa nu răspunse, conştientă de prezența lui Marini în spatele ei. Se întoarse şi îi făcu semn să iasă. Inspectorul îi răspunse cu o privire la granița dintre dezamăgire şi stânjeneală.

Îi putea înțelege reacția, dar nu avea nici timp, nici chef să-i explice de ce uneori în meseria aceea trebuia să ştii când să faci un pas înapoi şi să dispari. Aşteptă ca uşa să se închidă înainte de a-şi îndrepta atenția spre David.

— Deci, ce ştii tu? o întrebă din nou băiatul, care îi identificase punctul slab şi nu avea de gând să-i dea drumul.

Teresa se aşeză pe pat. Salteaua se mişcă sub greutatea corpului său în timp ce se apropia de David. Simți mâna băiatului care abia-i atinse piciorul, dar nu se retrase. Nici el.

— Am fost şi eu pe punctul de a muri, cu mult timp în urmă, îi mărturisi. Cunosc senzația.

David o privi cu atenție.

— Un accident?

Teresa îşi încreți buzele şi clătină din cap.

— Un accident care avea mâini şi picioare foarte puternice, răspunse. Lovea cu putere.

— Cine era? Unul pe care trebuia să-l arestezi?

— Soțul meu.

Băiatul o privi. Era uimit, poate neîncrezător. Teresa se întrebă dacă hotărâse să aibă încredere în ea.

— Cum s-a terminat? o întrebă încet.

Teresa surâse.

— Rău, foarte rău, dar sunt în viață.

El își plecă privirea.

— Felul în care te simți acum are și o latură pozitivă, îi spuse ea peste câteva clipe. Te ajută să vezi totul în adevărata lumină.

— Care totul?

— Bucuriile vieții, dar și dramele ei.

David se uită din nou pe fereastră.

— Doctorul Ian a spus că am fost norocos, dar eu nu cred. Nu a fost noroc.

— Dar atunci ce a fost? Cum băiatul păstra tăcerea, Teresa insistă: Ce-a fost, David?

— El a hotărât asta. Nu a fost noroc. Dacă am rămas în viață este pentru că el m-a cruțat. Îi citisem în ochi că voi muri, apoi ceva s-a schimbat.

— Ce anume?

El dădu din umeri. Teresa îi simțea emoția. Era puternică, o energie care inundase camera.

— Am plâns, șopti. Am plâns, și el m-a lăsat în viață.

— De ce ești atât de convins că din motivul acesta te-a cruțat?

— Pentru că m-a privit în ochi, îmi urmărea lacrimile și... Și s-a schimbat, ceva s-a schimbat în el, iar eu sunt acum viu din acel motiv.

Teresa nu știa ce să creadă, însă era sigură de un fapt: David era convins de adevărul vorbelor sale.

Îi puse în poală raportul cu descrierea făcută de prietenii lui.

— Corespunde? îl întrebă.

Îl văzu cum citi cu atenție şi apoi îşi ridică ochii de pe raport.

— Da.

— Ai vreun detaliu de adăugat?

— Are ochii albaştri sau poate verzi. Dumnezeule, nu-mi amintesc! Se luă cu mâinile de cap. M-am uitat bine la el, şi totuşi nu pot să-mi amintesc!

Părea răvăşit. Teresa îl bătu uşor peste mână.

— Nu-ți face griji, e din cauza şocului. Aveai altele la care să te gândeşti în clipele acelea.

Câți ani crezi să fi avut?

— Treizeci, poate patruzeci. Fața îi era pictată.

— Îți mai aminteşti altceva? Este important, David! Eşti singurul care l-a văzut bine.

— Nu, nu sunt singurul. Şi tu l-ai văzut. Lângă şcoală. Era îmbrăcat altfel, dar el era, sunt sigur!

Teresa se gândi la munteanul care se năpustise asupra maşinii de teren, lovind cu pumnii în caroserie. Îşi aminti de urmărirea prin pădure. Atunci, era într-adevăr el.

Acum înțelegea cu ce-şi murdărise haina. Bărbatul îşi picta fața cu excremente.

— Acela este doar mijlocul către un scop, spuse ca pentru sine. Îşi vopseşte chipul ca să semene cu un craniu.

39

Luminile electrice iluminau pădurea ca un răsărit prematur şi artificial. Câteva păsări începuseră să cânte prin aerul presărat cu fulgi de zăpadă răzleți.

Pe drum se mai vedeau încă urmele maşinii de teren. Câteva cioburi din sticla farurilor sparte marcau locul exact al impactului cu stânca.

Amprentele plantare confirmau dinamica evenimentelor descrisă de băieți. Cele ale străinului, la o primă analiză, păreau să coincidă cu cele de la locul uciderii lui Valent.

— Poate că el este, zise Marini.

Teresa era convinsă. Îi observă pe chestor şi pe procurorul adjunct Gardini, aflați dincolo de banda care delimita urmele. Îi salută din cap.

— Tinerii l-au speriat. De ce? spuse gânditoare.

— A atacat din mânie, pentru că l-au lovit cu maşina, opină Marini.

Teresa nu era de acord. Din relatarea băieților, se părea că bărbatul îşi întinsese mâinile ca într-o tentativă de a opri vehiculul. Voia să protejeze ceva.

— Nu. A atacat ca să se apere, pentru că s-a simțit amenințat.

— Credeți că locuieşte în pădure?

— Crezi că ar fi posibil?

— Nu, n-ar putea să trăiască într-o izolare totală.

— Vreau planurile cadastrale ale tuturor refugiilor montane din zonă. Poate că le foloseşte drept adăpost.

O turmă de căpriori traversă drumul prin fața lor, cu salturi agile şi energice. Cineva din echipă strigă brusc. Era un spectacol cu un farmec lugubru: nu era un comportament firesc.

— Ceva i-a speriat şi împins să coboare în vale, spuse Knauss, transpunând astfel în cuvinte gândurile tuturor.

Teresa căută cu privirea prin întunericul dintre copaci.

— El este aici. Ne priveşte cu atenție. Din nou, şopti.

Iarăşi, întunericul şi pădurea îl protejau. Era exclus să încerce să-l urmărească.

— Iar mâine, cine ştie pe unde va fi.

40

Singurul pub din Travenì era Ursul Adormit. Se afla la subsolul unei clădiri din epoca medievală, care dădea spre esplanadă. Pentru a ajunge în localul cu zidurile groase cât brațele şi plafonul cu bolți, smălțuit cu o tencuială groasă şi neregulată, se coborau câteva trepte lucrate în piatră. Lespezile proeminente încastrate în pereți găzduiau obiecte care evocau un trecut rustic, dedicat pădurii. Cele câteva ferestre erau dreptunghiulare, înguste şi înalte, decorate cu vitralii multicolore în tonuri vii. Teresa îşi dădu seama că erau fie foarte vechi, fie nişte reproduceri precise, judecând după bulele de aer vizibile. Se îndoia că, fie şi în plină zi, razele soarelui ar fi putut ajunge până acolo jos, poate doar sub forma unui curcubeu izbitor.

Deasupra tejghelei din lemn de pin era înşirată o colecție de halbe de bere de diferite forme şi dimensiuni. Într-un colț, capul unui demon cu coarne uriaşe şi încovoiate îi privea pe muşterii cu nişte ochi galbeni şi răi. Avea o coamă de blană neagră şi dinți ascuțiți.

Teresa îl privea cufundată pe un scaun incomod, având în față o halbă de bere din care abia gustase şi un bol cu alune din care mai lua câte una, fără prea mult chef. De Carli şi Parisi erau ocupați cu o partidă de biliard, Marini îi asista ghemuit pe un taburet. Ceilalți băieți din echipă, care sosiseră din oraş pe post de întăriri, stăteau la câteva mese din apropiere; doar ei putură să mănânce câte ceva. În noaptea aceea, de supravegherea locului se ocupau Hugo Knauss şi agenții săi.

Localul era pe jumătate gol. Teresa ştia că în bună măsură era din vina ei şi la fel gândea şi barmanul, după privirile pe care i le arunca din când în când. Comisarul îi răspundea pe măsură, iar din acest duel bărbatul ieşea

învins de fiecare dată. Nu înțelegea de ce se încăpățâna să continue.
Un zgomot de voci dădu semnalul că sosiseră alți clienți. Grupul de patru persoane se îndreptă spre Teresa. Unul dintre ei, îndeosebi, avea un aer beligerant care o deranjă din primul moment. Îl cunoştea, îl mai întâlnise de câteva ori, şi cunoştea şi motivul supărării sale.

— Bună seara, domnule primar! îl salută când el se opri în dreptul mesei sale.

— Ucigaş în serie? izbucni bărbatul fără a-i răspunde la salut. Vă dați seama ce înseamnă asta pentru sat? Falimentul!

Tremura de nervi. Teresa nu se lăsă impresionată. Îi înțelegea îngrijorarea, dar comunicatul de presă dat de chestor, la îndemnul ei, era o măsură de siguranță publică.

— Nu am făcut o astfel de mențiune, îi spuse, dar nu putem să ascundem caracterul periculos al situației.

Bărbatul se sprijini cu mâinile de masă şi se aplecă spre ea agresiv.

— Vreți să ştiți ce este cu *adevărat* periculos? se răsti, roşu la față. Un străin care vine aici să ne spună nouă de ce trebuie să ne fie teamă!

Teresa îşi mută privirea de la halba cu bere la primar.

— Străinul aş fi eu? întrebă, dar ştia deja răspunsul.

Pentru oamenii din vale, restul lumii era un loc îndepărtat plin de primejdii, unde trăiau incompetenți şi pungaşi fără scrupule. Micul lor univers reprezenta perfecțiunea care trebuia protejată, chiar şi cu prețul câtorva vieți, dar în imaginea aceea perfectă, observase Teresa, începuseră să apară fisuri, lăsând să se întrezărească o realitate nu tocmai plăcută.

— Travenì nu are nevoie de voi şi de lecțiile voastre! şuieră primarul. Am supraviețuit secole de-a rândul fără

ajutorul celor din oraş. Vom continua la fel şi de-acum înainte.
Teresa îşi alese o alună din bol şi-o duse la gură. Avea gust rânced, dar poate că era din cauza refluxului biliar.

— Ştiți cum să supraviețuiți? Atunci mergeți să-i spuneți şi văduvei lui Valent, pentru că, din câte se pare, soțul ei n-a prea înțeles cum să facă.

Primarul o înjură şi, cu un gest plin de mânie, răsturnă tot ce era pe masă. Halba cu bere se lovi de podea, stropind cu spumă şi făcându-se țăndări, în timp ce alunele se rostogoleau printre scaune şi bănci.

Teresa sări în picioare şi cu o singură privire îşi opri echipa să intervină.

— Să nu mai îndrăzniți a doua oară să vă comportați astfel, spuse răspicat. Încă un gest violent, şi nu voi mai avea răbdare cu dumneavoastră. S-a înțeles?

Ceva anume din vocea sau privirea ei îl făcu să se potolească instantaneu. Teresa putea fi mult mai dură decât lăsa impresia la prima vedere. Iar un lucru pe care nu-l suporta, mai ales în virtutea experienței ei de viață, era violența.

Primarul rămăsese în loc gâfâind. Prietenii care-l însoțeau îl cuprinseră pe după umeri, şoptindu-i că era momentul să plece.

— Sezonul de schi tocmai a început, iar vacanța de Crăciun se apropie, spuse printre dinți.

O imagine compromisă înseamnă hoteluri goale şi piste de schi pustii.

Încerca să-şi explice atitudinea. O retragere parțială. Teresa îl lăsă să se descarce.

— Mai este puțin până la 5 decembrie: Travenì va sărbători noaptea Sfântului Nicolae cu figuranți îmbrăcați în demoni care vor coborî de la munte pe străzile satului. Este o sărbătoare importantă, care atrage sute de turişti în vale,

dar ce se va alege de ea dacă nu va fi nimeni care să participe?

Teresa asculta răbdătoare. Îngrijorarea primarului era întemeiată, însă interesul anchetatorilor era de a-i proteja pe localnici şi de a-i descuraja pe turiştii curioşi.

— Un bărbat a fost ucis în plină zi pe una dintre cărările străbătute de excursionişti, zise.

Deşi era în putere, nu a reuşit să se apere. N-a avut nici măcar timp să încerce. Ucigaşul i-a scos ochii cu degetele, nu i-am găsit nici până în ziua de azi. O femeie a fost agresată în timp ce se întorcea acasă de la muncă. Pur şi simplu îi lipseşte o parte din față.

În local se lăsă liniştea.

— Ştiți ce înseamnă asta? urmă comisarul. Fie că agresorul a mâncat partea lipsă, fie a pus-o în buzunar şi-a plecat cu ea. Oricum ar fi, eu cred că locul acesta are deja un demon, dar, din păcate, unul în carne şi oase. Aşa că eu mă întreb, domnule primar, satul acesta are de gând să coopereze, sau aşteaptă o altă nenorocire înainte de-a o face?

Ochii primarului şi ai însoțitorilor lui se îndreptară spre masca demonului de lângă dozatorul de bere. Acum îi vedeau în altă lumină rânjetul batjocoritor, avid.

— Nu i-a trecut nimănui prin minte să nu coopereze, spuse edilul.

Teresa clătină din cap.

— Pe toți îi considerați nişte intruşi, până şi pe noi, care suntem aici ca să-l găsim pe făptaş.

Vă închideți în comunitatea voastră cu gândul că vă salvați, dar aşa nu faceți decât să vă condamnați singuri!

Primarul nu reacționă. Plecară cu toții fără un cuvânt, poate încă furioşi, dar cu siguranță speriați.

Teresa se aşeză la loc, printre cioburile de sticlă şi alunele rostogolite. Fără a îndrăzni s-o privească în ochi,

barmanul veni în grabă să curețe masa şi podeaua. O fată aduse o altă halbă plină ochi şi, cu o oarecare sfială, îi spuse că era din partea casei.

Treptat, discuțiile din pub se reluară, dar la un nivel mai scăzut. Teresa sorbi o înghițitură de bere. Abia atunci îl văzu pe omul aşezat la o masă din colțul opus al localului. Doctorul Ian înălță halba în direcția ei, iar Teresa îi răspunse la toast. Peste câteva clipe îşi luă pălăria şi berea şi veni spre ea.

— Se poate? o întrebă.

— Sigur!

Doctorul se aşeză.

— Nu i-o luați în nume de rău. Primarul este un om cumsecade, deşi nu înzestrat cu maniere. Prin părțile acestea, scăderea numărului de turişti înseamnă, pentru multe familii, să n-aibă ce pune pe masă. Nu prea sunt alte surse de venituri pe-aici.

— Nu îmi place să-i sperii pe oameni ori să răspândesc panica, domnule doctor, dar de data asta n-am avut de ales. Adesea, frica face diferența între viață şi moarte. E salvatoare.

— Ah, sigur, înțeleg. Se formează în partea cea mai primitivă a creierului nostru, cea pe care o avem în comun cu reptilele. Au trecut milioane de ani pe scara evoluției, şi centrul ei a rămas tot aici, într-un mic înveliş în formă de migdală, spuse medicul ciocănindu-şi uşor capul. Dumnezeu trebuie s-o fi considerat vitală, dacă nu a socotit niciodată necesar să-i aducă modificări.

Teresa zâmbi. I se părea ciudat că un om de ştiință îl invoca pe Dumnezeu, nu evoluția, când vorbea de anatomie.

— Până în urmă cu câteva decenii, satul era izolat, iar lumea era obişnuită să trudească din greu pentru două mese pe zi, povesti medicul. Erau agricultori, dar mai cu seamă tăietori de lemne care trăiau din vânat şi comerțul cu

cherestea. Nu de puține ori, în iernile grele, femeile avortau sau abandonau câte un nou-născut prea plăpând pentru a supraviețui la poarta mănăstirii, mai jos în vale. Erau vremuri disperate. Din fericire, acum sunt doar o amintire îndepărtată, însă cred că foametea a rămas în ADN-ul localnicilor.

— Nu credeam că situația era atât de tragică, zise Teresa.

— Era. Infrastructura modernă a ajutat la eradicarea sărăciei şi, în ultimul timp, turismul a îmbunătățit viețile multora. Însă nu toți au acceptat schimbările.

— Vă referiți la grupul de activişti care boicotează noul centru de schi?

El încuviință.

— Perioadele de tranziție nu au fost niciodată uşoare.

— Apropo de copii, aş vrea să vă întreb ceva, spuse Teresa.

— Vă rog.

— Prima victimă, Roberto Valent, era un tată mai degrabă rece?

Medicul se încruntă.

— Nu, cu siguranță nu, răspunse grăbit. De unde până unde? A apărut vreun element care...?

Teresa clătină din cap. Nici nu ştia de ce-l întrebase.

— Era doar o ipoteză, domnule doctor, care nu are nimic de-a face cu scopul investigațiilor.

N-a apărut nici un element. Voiam doar să-mi fac o imagine mai clară despre victimă.

— Roberto era un profesionist apreciat şi un soț model. Nu l-am văzut niciodată fără soția sa în timpul liber. Cât priveşte relația cu fiul lui, aş zice că era excelentă. Diego este un copil perfect.

Teresa începea să înțeleagă criteriile după care judeca medicul. Nu i le împărtăşea.

— Perfect, repetă dând din cap. Exact cum voia tatăl.

— Roberto făcea şi muncă de voluntariat, ştiţi?

Teresa preferă să schimbe subiectul interesându-se dacă în ultimele luni vreun localnic manifestase simptomele unui dezechilibru nervos. Medicul negă.

— Izolarea poate împinge mintea s-o ia razna, doamnă comisar, însă până la comiterea unei crime e cale lungă. Îi cunosc aproape pe toţi încă de când s-au născut, şi sunt sigur că nici unul dintre ei n-ar fi capabil de aşa ceva.

Teresa privi crucifixul care-i atârna la gât. Se abţinu să-i spună că şi criminalii, la fel ca sfinţii, sunt fiii Dumnezeului său şi ies la iveală oriunde, chiar şi în Travenì.

41

— Rămâi pe loc!

Parisi îi vorbise fără a-l privi, în timp ce-şi continua partida de biliard cu De Carli. Câştiga fără prea mult efort, dar colegul său nu era dispus să cedeze, ba uneori marca puncte de-a dreptul spectaculoase.

Marini se întrebă cum de-i citise Parisi intenţiile. Poliţistul adăugă zâmbind:

— Ştie să se descurce şi singură. Dacă te duci la ea, nu faci decât s-o enervezi.

— Iar ea se enervează din mai nimic, completă De Carli.

Era concentrat să găsească unghiul potrivit, însă când lovi îşi rată ţinta.

Massimo o privi pe Teresa Battaglia. Abia ieşise dintr-o confruntare cu primarul, care le captase atenţia tuturor celor prezenţi. Fusese pe punctul de a se apropia de ea, pentru a-i da de înţeles individului grobian că nu era singură.

— Nici măcar nu m-am mişcat, zise. Cum ți-ai dat seama?

Parisi ridică din umeri şi trimise încă o bilă în buzunar.

— Pentru că nu eşti primul. Am trecut toți prin asta, dar ea ne-a dat de înțeles că nu de aşa ceva are nevoie. Dacă până şi noi o tratăm ca şi cum ar fi neajutorată, atunci nu le putem pretinde celor care nu o cunosc s-o respecte.

— Pentru o femeie e mai greu, fu de acord De Carli. Trebuie să demonstreze în permanență că nu este pe punctul de a ceda şi că are totul sub control.

Massimo luă o înghițitură de bere.

— În ce mă priveşte, nu există riscul s-o subapreciez. Nu e zi în care să nu mă ia la refec.

Parisi izbucni în râs.

— Se vede că eşti preferatul ei. Pe mine m-a ignorat timp de doi ani până să-şi aducă aminte cum mă cheamă.

— O fi pentru că-i aduce dulciuri, glumi De Carli.

Massimo făcu o grimasă.

— E femeie. De obicei lor le plac dulciurile.

— Nu, interveni Parisi. Tocmai asta trebui să eviți în cazul ei: nu trebuie s-o consideri o femeie, ci o persoană ca oricare alta, altfel e ca şi cum deja ai discrimina-o, înțelegi?

Nedumerirea lui Marini în privința comisarului Battaglia nu făcea decât să se adâncească.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mă simt misogin din cauza unui gest elegant.

Cei doi colegi se priviră şi râseră.

— Ea este comisarul tău, zise De Carli. O ființă pe deplin asexuată. O entitate superioară care ți-ar putea complica îngrozitor viața. Între noi fie spus, de-abia aşteaptă să-i dai ocazia.

— Mi-am dat seama. Nu are familie?

Massimo observă că expresiile colegilor se schimbaseră. Un gând apăsător îi tulbura.

— Avea, răspunse De Carli, dar celălalt coleg îl străfulgeră cu privirea.

Massimo nu le înțelegea circumspecția.

— Asta-i tot?

Parisi trimise încă o bilă în buzunar.

— N-a mers bine, murmură De Carli. Las-o baltă!

— Ce este? insistă Massimo, din ce în ce mai uimit. E un subiect tabu? Dacă a rămas singură, un motiv o fi! Poate că ar trebui să-şi revizuiască atitudinea față de ceilalți.

Parisi puse tacul pe masă.

— Comisarul Battaglia are o familie. Noi suntem!

De Carli îl susținu.

— Chiar dacă nu i-o vom spune niciodată, îi vom fi mereu alături.

Massimo rămase înmărmurit de reacția lor. Privi înspre comisar. Se întrebă cum reuşise să le câştige într-atât devotamentul. Părea să ignore reacțiile pe care le trezea în rândul celor din jur, sau poate că pur şi simplu nu-i păsa. Oricum, lui i se părea o persoană singură.

Acesta era detaliul cel mai uimitor, pentru că nu părea să se afle în acea situație accidental, ci pentru că şi-o dorise cu înverşunare, iar Parisi şi De Carli îi păstrau secretul. Tocmai îi explicaseră că nu trebuia să mai pună întrebări, sfătuindu-l să evite subiectul cu totul. Ar fi vrut totuşi să afle ce se alesese de familia ei. În afară de replicile virulente şi caracterul irascibil, întrezărise şi o latură profund umană şi sensibilă. O sesizase când se împrietenise cu micul Diego Valent, apoi de fiecare dată când privea o victimă. Ca pe băiatul din spital, pe care tocmai îl interogase. Era profund empatică şi prelua imediat suferința celorlalți.

Parisi îi puse o mână pe umăr.

— Încă o bere? îl întrebă cu un zâmbet.

Marini acceptă.

— Într-o zi o să înțelegi, îi spuse De Carli, concentrându-se din nou asupra partidei.

— Ce anume?

— De ce ținem atât de mult la ea. O să ți se întâmple şi ție!

42

Pădurea Travenì-Aberlinz, 1988

Soarele după-amiezii târzii scălda cu lumina lui scândurile oblice ale refugiului şi elibera parfumul lemnului învechit, un amestec de miere de albine şi fân. Pădurea de un verde aprins, iridescent, strălucea mişcată de o adiere uşoară. Puncte luminoase se roteau printre firele de iarbă: erau insectele harnice în căutare de polen. Cântecul păsărilor era o melodie care de la răsărit până la apus se împletea cu cel al greierilor.

Copilul descoperea lumea din jurul său printr-o despicătură între scândurile care alcătuiau peretele. Alternanța dintre verile calde şi iernile grele făcuse lemnul să se strângă. Degețelele ieşeau de partea cealaltă a barierei şi dansau în aer, libere. Animalele pădurii învățaseră să le recunoască şi nu se mai temeau de ele. Uneori, se apropiau ca să le lingă ori să le atingă uşor cu blana. El abia aştepta momentele acelea de interacțiune, când putea să simtă că sub pielea lor bătea o inimă ca a lui. Întâia dată rămăsese uimit, într-o noapte din urmă cu două primăveri. Îşi lipise corpul de perete ca să-şi întindă cât mai mult brațul prin deschizătură.

Cu o palmă pe pieptul căprioruluí şi cu cealaltă pe al său, recunoscuse astfel viața. O simțise cum palpita la

unison cu noaptea, acompaniată de chemările bufnițelor şi ropotul torentului.

Rămăsese astfel să privească cerul, cu animalul care păştea lângă el, de cealaltă parte a barierei.

Cunoştea deja mişcarea stelelor şi a Lunii, topografia universului de deasupra capului său, dansul timpului şi al anotimpurilor, alternanța dintre viață şi moarte în pădure.

Prin despicătura aceea văzuse animalele cum se nasc, dar şi cum adorm pentru totdeauna, cum se dezintegrează până se fac una cu pământul. Observase şi cum femelele îşi alegeau masculii, ceea ce-l făcuse să se întrebe cum apăruse el pe lume.

Înfăşură firul de ață pe degete, făcu un nod şi îl coborî prin crăpătură. Îşi apropie urechea de scânduri ca să asculte țopăitul uşor al şopârlelor care veneau să se încălzească la soare.

Trecu mult timp până să apară momentul potrivit, dar el avea timp din plin şi învățase de la vulpe să fie răbdător. Trase firul, şi lațul se închise în jurul şopârlei. O trase către el prin crăpătură. Animăluțul, aproape lipsit de greutate, se agita în mâinile lui. Îl strânse cu delicatețe în timp ce-şi întindea brațele spre ungherul cel mai întunecat al încăperii.

Animalul care de ceva timp îi ținea companie se pitea mereu acolo, unde lumina nu putea răzbate. Lumea de afară îl speria, deşi nu avea nici un motiv. El l-ar fi protejat, după cum văzuse că fac mamele cu puii.

Îl chemă cu un glas domol, însă animalul nu ieşi din ascunzătoare. Încercă să-l atragă aruncându-i câteva bucățele de mâncare, dar nici măcar ele nu-l îmbiară să iasă din întuneric.

Atunci, puse şopârla pe jos şi o făcu să alerge, legată cu firul, înainte şi înapoi. Într-un final, ceva se mişcă foşnind.

Din întuneric se ivi o mână mică.

43

Cu aprobarea chestorului, Teresa îşi transferase echipa la secția de poliție din Travenì.

Coordonarea investigațiilor din sat ar fi fost mai eficientă şi ar fi necesitat mai puține resurse. Adevărul era însă că în opinia ei un nou atac era iminent. Nutrea convingerea că moartea nu-şi terminase încă socotelile cu locul acela.

Îşi aerisise camera şi pregătise patul cu cearşafurile şi păturile pe care polițistul-şef Knauss le împărțise tuturor. După un duş cald, îşi făcuse injecția cu insulină şi îşi aranjase cele câteva obiecte personale pe care le adusese cu ea din oraş.

Pe fereastră, lămpile de pe stâlpii din curte iluminau cea mai abundentă ninsoare pe care o văzuse în ultimii ani. Rămase îndelung să privească fulgii mari care se aşterneau pe sol, căutând o pace pe care n-o mai simțise de mult timp. Îşi aminti de iernile din copilărie, de casele acoperite până la acoperiş de nămeții moi, modelați de vânt ca nişte valuri, de cum se dădea cu sania pe deal, de bătăile cu zăpadă şi de atingerea diafană a cristalelor de gheață care se odihneau pe fața îndreptată spre cer.

În ultimele ore se tot întrebase dacă va mai reuşi să lucreze la caz. Simțea că nu-şi mai putea împinge trupul la extremele pe care le implica investigația. Nu avea însă nici o îndoială că el ar fi continuat s-o asculte: în ciuda acțiunilor ei iraționale, în ciuda semnalelor pe care i le transmitea boala, în ciuda oboselii şi a fricii.

De fapt, ar fi vrut s-o lase mai moale, dar decizia nu-i aparținea doar ei. Glasurile victimelor o însoțeau la fiecare pas în timpul zilei, iar noaptea erau încă şi mai răsunătoare.

Nu i-ar fi îngăduit să-şi găsească răgazul până când nu-l identifica pe făptaş, închizând astfel cercul morții.
Ca un războinic ostenit, Teresa trase draperiile peste amintirile şi nevoile sale. Era modul ei de a se pregăti de luptă. Scoase din geantă un jurnal. Era încă ambalat, îl cumpărase în dimineața aceea. Desfăcu învelitoarea, îl deschise şi îi mângâie paginile.
Trebuia să-şi organizeze traiul zilnic, să fie mai calculată, să-şi devină propriul paznic.
Urma să-şi consemneze momentele cele mai importante momente ale vieții: din trecut, chiar şi noaptea aceea, până când, într-o zi, avea să ajungă la viitor, deoarece voia să-şi amintească până şi visurile încă neîmplinite, aspirațiile, proiectele şi tot ce-şi mai găsea loc în viața ei, indiferent câte zile îi mai lăsa destinul. Teresa intenționa să-şi pună la încercare memoria în perioada următoare pentru a-şi da seama dacă pierdea vreun detaliu din cele petrecute. Nu voia să cedeze în fața gândului că era bolnavă.
Pe prima pagină scrise numele pe care până atunci nu avusese curajul să-l pronunțe: boala care probabil – probabil – începuse s-o afecteze prea devreme.
În felul acesta, scriindu-i numele, o accepta în viața ei. Acum făcea parte din ea, era un personaj al poveştii sale, şi totuşi buzele ei refuzau să rostească acel cuvânt, de parcă lăsându-l să doarmă printre pagini ar fi obținut suspendarea executării sentinței. Era o vrajă în care ar fi vrut să creadă cu tot sufletul.
În acel moment atenția îi fu distrasă de două bătăi în uşă. Închise jurnalul, dar îl redeschise imediat şi şterse numele cu gesturi frenetice. Nu era încă pregătită să-l vadă. Când deschise uşa, îl găsi pe Marini sprijinit de toc. El îi zâmbi cu un pachet de biscuiți în mână.
Începuse să devină un obicei.

— Nu ați mâncat nimic, îi spuse.

Teresa îi luă şi citi eticheta. Se aştepta la una ca asta.

— Sunt pentru diabetici! protestă.

— Dacă nu-s buni, îi iau înapoi.

Teresa îi păstră.

— Te trimit acasă pentru câteva ore şi, în loc să-ți vezi de ale tale, te duci să-mi cumperi biscuiți? Neprimind răspuns, continuă: Când o să încetezi cu toate încercările astea de a-mi câştiga bunăvoința? Nu-s mama ta, îi spuse, dar fără animozitate.

Începea să-l considere înduioşător. Iritant, dar înduioşător.

— Sunteți şefa mea. Şi sunteți o polițistă foarte bună, îi răspunse el.

— Ah, bun, am fost promovată! Până mai ieri nu eram decât o ghicitoare de bâlci.

— Nu, n-am gândit niciodată una ca asta!

— Într-adevăr? Păi, poate ar fi trebuit: cercetările au ajuns într-un punct mort.

Nu avea să uite niciodată zâmbetul care lumină chipul lui Marini: zile întregi de oboseală şi tensiune se şterseră într-o secundă.

— Avem un nume, doamnă comisar! Coincide cu profilul schițat de dumneavoastră.

44

Lucas Ebran, treizeci şi nouă de ani. Bărbatul locuia cu mama lui într-un sătuc din vale, pe drumul care ducea spre Travenì. La numai treisprezece ani dăduse foc toaletelor din şcoală, iar de curând se certase cu vecinii. Aceştia erau convinşi că el le-a omorât motanul. Dispăruse şi câinele după ce fusese văzut cu el; nu se mai întorsese. Îl bănuiau pe Ebran pentru că, spuneau ei, era ciudat, şi începuse să

le fie frică de privirea lui pierdută şi de tăcerea cu care le răspundea la salut.

— Un episod de piromanie şi violență suspectă asupra animalelor. Bună treabă, Parisi, spuse Teresa.

— Tatăl lui era vânător, zise agentul. S-a sinucis, trăgându-şi un glonț în gură, pe când fiul era adolescent. Lucas a fost cel care a găsit cadavrul în pivniță.

Teresa încercă să-şi imagineze prin ce traumă trecuse, într-o perioadă a vieții atât de delicată precum cea în care te pregăteşti pentru maturitate, dar ai frământările interioare şi nesiguranța unui copil. Îl văzu coborând treptele care duceau în pivniță, simțind mirosul morții, deschizând uşa spre întuneric şi găsind trupul mutilat al tatălui.

— Cu ce se ocupă? întrebă.

— E şomer. Doamnă comisar, o cunoştea pe prima victimă: muncise ca zidar pe şantierul de la baza de schi. Fusese concediat cu două săptămâni înainte de moartea lui Valent pentru că nu era în stare să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile de lucru, nici măcar pe cele mai simple.

Teresa simțea furnicături în tot corpul. Era o agitație pe care trebuia s-o țină sub control.

— E din cauza psihozei de care suferă, spuse, pierdută în propriile gânduri.

Parisi continuă:

— A fost văzut dând târcoale pe la marginea pădurii. Spiona casele. Cineva s-a şi speriat, pentru că a crezut că-i ademenea fiica adolescentă. L-am dat în urmărire.

Teresa era conştientă că toată echipa o privea în aşteptarea unui răspuns. Trebuia să ia o decizie care avea să schimbe viața unui om. Ebran putea fi un ucigaş brutal sau, la fel de bine, un inadaptat care trăia inofensiv la marginea societății.

Poate că motanul fusese otrăvit de altcineva, iar câinele fugise, se gândi. Poate că Lucas Ebran fusese un

adolescent dificil deoarece suferea din cauza tatălui care-l părăsise, iar pe vecini îi disprețuia fiindcă se simțea împovărat de judecata lor. Stătea să spioneze familiile pentru că le invidia şi şi-ar fi dorit şi el puțină căldură, iar adolescentele îi plăcea să le contemple întrucât nu avusese niciodată o iubită.

Probabil Ebran era toate acestea la un loc, dar nu un ucigaş. Însă Teresa nu-şi putea permite vreun dubiu. Se detesta când se vedea atât de intransigentă, şi singura soluție ca să se suporte era să-şi spună că poate un om era pe punctul de a muri şi îşi trăia ultimele momente din viață fără a şti că este la un pas de a şi-o pierde.

— Bine, zise. Faceți-mi legătura în cinci minute cu procurorul adjunct. Între timp, am ceva de rezolvat.

45

Teresa îl găsi pe Hugo Knauss în bucătărie, îşi pregătea un ceai. Ceainicul pufăia pe aragaz, iar pliculețul era deja pregătit pe masă, cu o felie de lămâie pe o farfurioară.

— Lăsați ceaşca aia şi întoarceți-vă! mârâi ea.

El fu într-atât de uimit, încât se conformă fără să stea pe gânduri.

— S-a întâmplat ceva?

Lumina îi contura chipul. Cu pielea înnegrită şi suptă de frig, părea o mască de lemn, opera unui artist glumeț: urechile prea mari, nasul prea mic, ochii foarte apropiați...

Teresa nu se lăsă impresionată de aerul lui naiv. Era sigură că n-ar fi renunțat la rânjetul acela batjocoritor nici măcar în fața celei mai mari tragedii. Era pecetea lui, un fel de rid pe față. Trebuia să-l pună la punct de îndată, altfel exista riscul ca bărbatul acela să nu-i mai respecte funcția.

— Ceva? În linii mari, tot ceea ce ați făcut de când am venit aici. Lucas Ebran: vă spune ceva numele acesta?

Knauss lăsă pentru o secundă privirea în jos: ştia că greşise. Rămânea de aflat dacă o făcuse cu intenția de a-i încurca ancheta sau nu.

— Ebran, oftă stingând gazul. Nu putea fi el.

Teresa simți nevoia să-l ia la palme. Nu înțelese întrebarea.

— Problema nu este Ebran. Probabil că nu. Problema, domnule şef de post, este că eu trebuie să am încredere în colaboratorii mei. Trebuie să fiu sigură că ochii şi urechile celor care lucrează cu mine sunt şi ale mele, iar cu dumneavoastră nu am această siguranță. Vă imaginați care ar putea fi motivul?

Înclină capul aşteptând un răspuns din partea lui.

Knauss îşi umezi buzele în timp ce-şi plimba privirea prin cameră, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele potrivite. Nu le găsi. Comisarul nu venise ca să ceară explicații ori să primească scuze. Era acolo pentru a restabili ierarhia, o ordine nu tocmai plăcută, dar necesară. Uneori se simțea ca un cerb bătrân care îi sfida cu lovituri de coarne pe cei mai tineri pentru a-şi păstra teritoriul şi conducerea turmei. Numai că ea era femeie, şi conflictele nu-i făceau deloc plăcere. I se părea extenuant şi inutil, dar dacă asta o putea ajuta să-şi facă mai bine meseria, atunci era pregătită să lovească mai tare decât oricine altcineva.

— Aşadar? îl zori.

Knauss oftă din nou. Părea să fi ajuns la concluzia că nu avea să scape prea uşor de ea.

— N-o să se mai întâmple, spuse într-un târziu. Vă voi comunica absolut tot.

Teresa încuviință din cap, fără să fie cu adevărat convinsă de sinceritatea lui.

— David a ajuns în spital pentru că, cel mai probabil, s-a întâlnit cu ucigaşul, iar dumneavoastră tot mai ridicaţi un zid în faţa mea. Fiul dumneavoastră este încă în viaţă numai dintr-o întâmplare. Să vă aduceţi aminte de asta, domnule şef de post, data viitoare când veţi mai avea intenţia de a conduce investigaţiile în locul meu!

Îl văzu cum înghite în sec.

— Ebran e un amărât, iar mama lui e bolnavă.

— Şi tatăl e mort şi el nu are prieteni, psalmodie Teresa. Se apropie de el şi-şi ridică bărbia pentru a-l privi în ochi. Nu dau doi bani dacă dumneavoastră credeţi că acesta ar putea fi un motiv care să-l excludă din cercul suspecţilor. Nu dau doi bani dacă sunteţi un incompetent.

Dar să nu-mi mai îngreunaţi ancheta!

Knauss aproape că nici nu mai respira.

— Nu am avut niciodată intenţia aceasta, bâigui.

Teresa nu dădu înapoi nici un milimetru.

— Ascundeţi-mi încă o informaţie importantă sau mai comunicaţi-mi una eronată, şi jur că vă iau cazul!

46

Lumea nu mai avea sunete, în afară de trosnetul domol al zăpezii proaspete care se aşternea peste cea veche. Noaptea transformase primii fulgi timizi într-un viscol silenţios.

Era o iarnă fără vlagă. Pădurea era o întindere de cristale, de vizuini calde care găzduiau vieţuitoare ghemuite şi de crengi îmbrăcate într-un alb strălucitor şi greu de care se descotoroseau periodic aplecându-se până la pământ. Câte un animal mai ieşea după hrană cu ochii scânteietori prin întuneric, cu blana înălbită şi gheaţă lipită de mustăţi. Din nări îi ieşeau aburi.

El îşi privea prada din ascunzişul de la poalele unui brad secular, masându-şi brațele şi pieptul ca să se încălzească. Aştepta răbdător.

O urmărea de câteva săptămâni. Îi studiase obiceiurile, traseele, semenii cu care se întâlnea. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, în noaptea aceea avea să treacă pe-acolo, iar el avea s-o prindă. Nici măcar viscolul n-ar fi întors-o din drum: avea o rutină.

O văzu sosind după câteva minute. Lumina răspândită de alcătuirea metalică pe care o folosea ca să se mişte mai repede căzu o clipă pe ascunziş când prada se îndreptă spre prima cotitură.

Se ridică şi o urmă încovoiat prin pădure. Mijlocul de transport înainta greoi. Întunericul îl surprinsese pe un tronson dificil unde muntele era abrupt, iar stratul de gheață era atât de gros, încât nu avea să se dezghețe decât la primăvară. Se târa şi derapa, împrăştiind în aer fum cu miros înțepător.

Prada era agitată. O simțea chiar şi de la distanță, urmărindu-i silueta încordată. Ochii adânciți în găvane i se îngustaseră ca să poată vedea ceva. Buzele erau atât de strânse, încât abia dacă se mai zăreau. Era neliniştită, poate chiar speriată. Se simțea ca peştele pe uscat, pe când el se găsea pe teritoriul lui. O încolțise deja.

La a treia cotitură, după cum se aştepta, mijlocul de transport se opri. Zăbovi câteva momente lungi în mijlocul drumului, apoi portiera se deschise şi prada coborî. Ieşită în aerul înghețat, o văzu cum se învelea cât mai bine în haine şi îşi aranja acoperământul pe cap.

În fața ei, luminată de razele galbene ale maşinăriei, o siluetă neagră era întinsă pe o parte.

Zăpada nu o acoperise încă, iar blana zbârlită strălucea în bezna nopții.

Prada se apropie de trupul mistrețului care fusese aşezat acolo cu puțin timp înainte. Poate se gândea deja cum să-l care şi să-l ducă acasă pentru a se hrăni din carnea lui.

El o privi, gata s-o atace. Se duse în spatele ei, apoi ieşi din desiş. Zăpada îi atenua zgomotul paşilor. I se părea că merge pe nori.

Mâinile îi tremurau. Inima, în schimb, rămânea calmă. Nu era nici o grabă, nici o urgență. Doar nevoia de a-i curma viața, după cum iarna o lua pe cea a florilor şi a ierbii.

Se opri la câțiva paşi de trupul acela care emana un miros neplăcut. În bătaia viscolului, aşteptă ca prada să-şi dea seama de prezența lui şi să se uite la el cu ochii aceia pe care, în ultima vreme, învățase să-i cunoască, ochi pe care nu-i mai văzuse la nici un alt animal, ci doar la cei din specia lui: îl trimiteau cu gândul la apa murdară a unui râu după o inundație. Erau tulburi, perfizi şi alunecoşi.

Prada, ghemuită lângă mistreț, îşi îndreptă spatele, moment în care îl observă. Îşi întoarse capul, încercând să distingă printre rafalele de viscol silueta care-i bloca drumul până la mijlocul său de transport. Se ridică în picioare. Avea aerul că încă nu înțelesese.

Nu înțelesese că cine disprețuieşte viața va trebui să o pună zălog pe a sa mai devreme sau mai târziu.

Nu înțelesese că cine îi chinuie pe cei nevolnici va găsi el însuşi, mai devreme sau mai târziu, pe un altul mai puternic pe drumul vieții sale.

Şi, mai cu seamă, nu înțelesese că era deja o pradă moartă.

În ce situație am ajuns? Mă pierd până şi când am capul pe umeri. Îmi imaginez ce sunt în stare să fac atunci când sunt cu adevărat într-o stare de confuzie (aşa am hotărât s-o numesc).

Pun înrăutățirea stării mele pe seama oboselii din ultimele ore, în loc să-mi stimulez sinapsele şi să-mi țin active celulele cerebrale care mi-au mai rămas, cele care nu sunt muribunde. Nu le mai pun la socoteală pe cele defuncte.

Acest jurnal nu trebuia să se transforme într-un zid al plângerii, în schimb văd că am devenit o babă care se vaită, în loc de una sâcâitoare.

Aşadar, unde ajunsesem? La elementul esențial.

Lucas Ebran: suspectul principal.

După zile cu lumină metalică şi nopți lungi, în dimineața aceea acoperişurile şi drumurile satelor din vale străluceau în razele soarelui scânteietor. Viscolul curățase totul în calea lui.

Dispăruseră murdăria de pe marginile drumurilor şi petele de ploaie de pe geamuri, nu mai era nici urmă din vegetația care putrezea în canalul de scurgere. Totul era de un alb imaculat şi acoperit de forme rotunjite. Se simțea parfumul gheții şi al lemnului care ardea în sobe.

Când Teresa şi Marini ajunseră în fața casei lui Lucas Ebran, maşina şefului de post era deja parcată pe alee. Knauss se oferise să vină înaintea lor ca s-o menajeze pe mama bărbatului, care era în vârstă şi bolnavă. Era convins că-şi putea găsi mai bine decât ei cuvintele potrivite pentru a-i explica motivul vizitei polițiştilor. Puțin mai devreme o anunțase la telefon pe Teresa că Ebran nu era acasă, iar mama nu ştia să spună pe unde umbla.

Când coborî din maşină, Teresa observă o siluetă la fereastra cabanei alăturate. Umbra se retrase imediat.

— Vecinii sunt curioşi, zise Marini.

Teresa evită să mai privească în direcția aceea.

— Vor să-şi recapete siguranța, zise. Ar arde pe rug orice vrăjitoare, numai să scape de frică.

Hugo Knauss fu cel care le deschise uşa casei familiei Ebran. După confruntarea avută în urmă cu câteva ore, polițistul reuşea cu greu să se mai uite în ochii Teresei, care nu mai avea deloc încredere în el. Atitudinea lui reticentă se putea dovedi periculoasă. O întâlnise şi la văduva lui Valent. Comunitatea din Travenì îşi proteja membrii şi era neîncrezătoare față de exterior. Se retrăsese înlăuntrul ei. Nimeni nu răspundea de bunăvoie la întrebările anchetatorilor. Dacă puteau, evitau orice contact cu ei, chiar şi o simplă privire. Mai degrabă preferau să protejeze un ucigaş decât să se simtă sub lupa şi judecata celor pe care-i considerau nişte străini. Abia în clipa aceea înțelese Teresa cum îi vedeau localnicii pe turişti: ca pe un rău necesar. Era lămurită că din partea acelui nucleu străvechi şi de nepătruns, modelat de secole întregi de izolare, nu avea să primească niciodată sprijin. Îi ordonase lui Parisi să examineze raporturile dintre săteni fără ştirea lui Knauss. Trebuia să găsească o verigă slabă, dispusă să vorbească: un marginalizat care, din nemulțumire sau dorință de atenție, ar fi acceptat să divulge păcatele aşezării. Teresa cunoştea bine comunitățile de felul acesta, avusese de-a face cu asemenea cazuri şi ştia că era mereu câte un ostracizat care mocnea de furie şi îşi aştepta revanşa. Era pe punctul de a-l găsi. Îi trebuia un nume, un profil compatibil: ucigaşul cunoştea locurile acelea, iar ele, cu siguranță, îl cunoşteau pe el.

Mama lui Ebran era mai în vârstă decât îşi imaginase Teresa, sau poate măcinată de viața grea de care avusese parte. Trupul supraponderal era înghesuit într-un fotoliu uzat şi pătat.

De sub fustă se iveau picioarele umflate, semn al unei boli în evoluție. Părul nepieptănat se împrăştia pe fața cu un aer

pierdut. Femeia părea speriată şi furioasă, abia răspundea la întrebările lui Knauss. Răspunsul era mereu acelaşi: ea nu ştia nimic, nu înțelegea despre ce era vorba. Îl ocărî pe Parisi, care o privea.

— Veniți aici, după băiatul meu, când satul e plin de secrete! Oameni care ziua stau la biserică, iar noaptea, prin paturile altora! Nişte prefăcuți! Duceți-vă să numărați copiii din flori din Travenì! Sunt sute!

Teresa îşi mută privirea, în parte din pudoare şi în parte ca să ascundă fascinația morbidă pe care i-o trezea ființa aceea chinuită. Îi era deopotrivă milă de femeie şi teamă că în curând avea să ofere o imagine asemănătoare.

— Fă-o să înceteze, îi spuse lui Marini.

Cuvintele sunaseră ca o implorare. Dându-şi seama, se grăbi să iasă din cameră.

Restul casei era precum salonul: uitată, încremenită într-un trecut îndepărtat, poate cel al speranței şi al fericirii, pe când familia însemna totul.

Camera lui Lucas era cea a unui adolescent: nişte postere vechi, roase la colțurile lipite pe perete, o chitară sprijinită într-un colț, patul nefăcut şi haine aruncate pe jos.

Teresa îl auzi pe Marini în spatele ei. Din salon nu mai răzbătea nici o voce.

Inspectorul îşi puse o pereche de mănuşi şi ridică un pantof.

— Patruzeci şi cinci, zise. Se potriveşte profilului.

Sub pat şi în şifonier găsiră teancuri de reviste pornografice.

— Băiatului îi plac acțiunile violente, comentă Marini în timp ce le răsfoia.

Teresa i le smulse din mână şi le aruncă pe pat.

— Dacă ar fi atât de uşor să alcătuieşti un profil psihologic, ai fi până şi tu în stare.

Dintr-un motiv sau altul era tristă pentru ei, pentru mama aceea şi fiul ei care, într-un anumit moment al vieții lor, ajunseseră în impas. Făcu efortul de a rămâne lucidă şi rece.

— Faptul că, la vârsta lui, îşi caută satisfacția în nişte reviste şi nu cu o femeie adevărată este destul de elocvent, spuse. Nu cred că a avut vreodată o relație sentimentală. Locuieşte cu o mamă care întruchipează decrepitudinea fizică şi psihologică. Se prea poate, de asemenea, să nu aibă nici prieteni.

— N-am mai văzut de ani de zile astfel de reviste. Nu ştie că-i mai comod şi mai ieftin pe internet?

În acel moment îşi dădură seama că aparatele electronice lipseau cu desăvârşire. Nici un computer, nici un telefon mobil, nici măcar un televizor. Ca şi când casa ar fi ieşit din maşina timpului, cu cel puțin douăzeci de ani în urmă.

Teresa îi arătă lui Marini data de pe revistă.

— Poate că erau ale tatălui său.

Mobilierul şi obiectele din jur reflectau starea materială dificilă. Un raft era plin cu cărți despre fauna sălbatică din zonă. Mai erau altele şi pe noptieră. Ebran, din câte se vedea, era fascinat de animalele sălbatice. Pe perete era o hartă a lumii de mici dimensiuni, cu diferite puncte marcate cu o cariocă. Teresa îşi traduse melancolia printr-un oftat:

— Toate călătoriile pe care nu le va putea face niciodată.

Simți cum Marini o privea.

— Aproape că vă este milă de el, aşa s-ar zice.

— Se numeşte empatie.

— Ar putea fi chiar ucigaşul!

— Da, ar putea.

— Şi asta nu are nici o importanță pentru dumneavoastră?

— Ba da, bineînțeles. Dar, ca orice ucigaş în serie, înainte de a ajunge la punctul de unde nu mai este cale de întoarcere, a fost o ființă umană în suferință. De cele mai multe ori, victima unor abuzuri. În mod cert, singură.

Lui Marini îi sună mobilul. Purtă o scurtă conversație cu dispeceratul din Travenì.

— A fost reclamată dispariția unui bărbat. Numele lui este Avram Viesel, o informă. Aseară nu s-a dus la cină la sora lui, iar la telefon nu e de găsit de ore întregi. Ea a rămas înzăpezită şi e îngrijorată. Spune că nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

Teresa trase perdeaua de dantelă îngălbenită şi se uită pe fereastră. În grădina acoperită cu zăpadă se ivea un mănunchi de frunze lanceolate cu fructe mici şi roşii.

48

Avram Viesel lucra ca îngrijitor la şcoala din Travenì. Era divorțat, nu avea copii. O dată pe săptămână lua cina cu sora lui, Caterina, care locuia alături de familie într-o cabană din afara satului, într-o zonă destul de retrasă.

Ca să ajungă la ea, Teresa şi Marini au fost nevoiți să aştepte sosirea unui plug de zăpadă.

Îl vedeau cum se mişcă anevoios pe drumul care şerpuia în curbe foarte strânse. Marini era concentrat la condus şi nu scosese un cuvânt de când plecaseră. Teresa admira peisajul. De cum începuseră să urce panta fuseseră învăluiți de norii joşi care înconjurau muntele precum o coroană. Lumea se schimbase din nou: era un limb suspendat între negură, gheață şi lumina tot mai slabă.

După câteva serpentine, plugul de zăpadă se opri. Şoferul, cu geamul lăsat, le făcu un semn ridicând brațul. Opriră maşina şi coborâră. Aerul era dens, plin de particule minuscule de apă. Respirau nori.

Bărbatul arătă spre mijlocul drumului. La o sută de metri de ei, două lumini intermitente perforau ceața.

— Închideți portiera şi să nu coborâți pentru nici un motiv! îi spuse Marini şoferului.

Omul nu avu nevoie să i se mai spună a doua oară.

El şi Teresa îşi scoaseră armele din tocuri şi se îndreptară spre locul respectiv. Motorul jeep-ului era pornit, iar gazele de eşapament se amestecau cu negura.

Cercetau cu atenție umbrele din jur, tresărind când cădea zăpada de pe vreo ramură prea încărcată.

— Este cineva înăuntru, zise Marini.

Din spatele maşinii se putea vedea capul bărbatului acoperit cu o pălărie. Numărul de înmatriculare coincidea cu cel al vehiculului pe care îl căutau.

Marini îl strigă pe nume pe Avram Viesel, dar omul din habitaclu rămase nemişcat.

Teresa făcu un semn înspre zăpada de sub portiera şoferului. Era roşie. Încă mai curgeau picături de sânge. Pentru o clipă, închise ochii.

Se gândi că, încă o dată, fusese prea târziu.

Marini deschise portiera şi blestemă. Trupul era aşezat pe locul şoferului, cu mâinile legate de volan cu o sfoară.

— Pielea e acoperită de sânge, însă hainele sunt curate, zise.

Teresa simți cum îi tremura mâna cu care ținea pistolul. O lăsă în jos.

— Nu e piele. I-a jupuit-o. Apoi l-a îmbrăcat la loc.

Trebui să se îndepărteze ca să se liniştească. Privi scena. Farurile luminau o movilă de pe drum. Pe o rază de doi metri în jur, terenul nu era alb: zăpada pufoasă părea o

întindere de înghețată cu căpşune. În fața acestei comparații instinctive, Teresa fu cuprinsă de o senzație crescândă de greață: colorantul era hemoglobină. Sânge. Acolo îşi săvârşise asasinul ritualul.

Se aplecă să răzuiască omătul. De sub movilă se ivi blana unui animal.

— Poate că aşa îi ademeneşte ca să se oprească, spuse tare, ca s-o audă Marini.

El i se alătură. Avea fața suptă şi privirea neliniştită. Îndepărtă restul zăpezii şi întoarse cu greu carcasa. Era un mistreț.

— Labele sunt legate cu o frânghie, zise. L-a prins cu o capcană. Nu l-a împuşcat. Iar gâtul îi este frânt... E nevoie de o putere incredibilă!

Teresa fu de acord.

Ucigaşului nostru nu-i plac armele. Ucide şi vânează cu mâinile goale.

— Depune infinit mai mult efort în felul ăsta.

— Este şi mai riscant. Nu trebuie subestimată niciodată forța pe care o poate avea o victimă disperată. Dar lor nu le pasă.

Marini o privi.

— Lor?

— Celor ca el. Sunt fascinați de sânge. Ed Kemper secționa cadavrele victimelor sale ca să se joace cu organele lor interne.

— Pot să vărs?

— Nu pe probele mele, domnule inspector!

— Credeți că ucigaşul ar face aşa ceva?

— Ce vrei să zici?

— Nu văd pielea. A luat-o şi pe asta cu el?

Teresa oftă. Era obosită şi abătută. Nu era nici o urmă a furiei pe care şi-ar fi dorit atât de mult s-o simtă.

— Sună la dispecerat, îi ceru. Spune-le să vină cei de la criminalistică.

Se ridică anevoios şi observă că pe pământ, alături de drum şi la oarecare distanță de maşină, era un bolovan însângerat. Ferit de crengile unui brad, nu fusese acoperit de zăpadă. Ucigaşul îl folosise probabil pentru a-şi ameți victima, lovind-o în ceafă.

Se întoarse lângă trup ca să-i examineze capul. Încercă să se uite sub căciula de blană fără să atingă ceva: până şi pielea capului fusese jupuită.

Dintr-odată, o adiere uşoară îi atinse chipul. Era caldă. Privi ochii holbați, dar nu înțelese.
Când ideea prinse aripi în mintea ei, simți că leşină.

— Este viu! strigă.

49

Bergdorf, 12 noiembrie 1978

Ziua de observație nr. 94

În urma unui prim control se constată că subiecții sunt sănătoşi, nu prezintă stări proaste sau patologii grave, în ciuda faptului că manifestă în continuare simptome a ceea ce colegul René Spitz defineşte ca „depresie anaclitică”. Starea lor aş eticheta-o drept stupor vigilent.

Este interesant de observat că un singur subiect a avut o reacție parțial diferită. Subiectul, spre deosebire de ceilalți, dă dovadă de reacție chiar şi în absența stimulilor. Deşi, la fel ca ceilalți, nu prezintă nici o expresie facială, cu două ocazii privirea lui a fost catalogată de către îngrijitoare drept „conştientă”.

După cum mă aşteptam, subiectul a început să refuze contactul fizic, cu gesturi agresive față de orice încercare de

apropiere. Îngrijitoarea este sigură că are o influență negativă asupra celorlalți.

Deşi este lipsită de orice fundament ştiințific şi se bazează doar pe superstiții, intuiția ei îmi întăreşte indirect teoria: în el este prezentă „componenta alfa primitivă”. El, ca să folosesc cuvintele lui Freud, este un „Tată”: masculul viguros, individul înzestrat cu o putere extraordinară, capabil să domine mulțimea şi să supună hoarda primitivă, cea dintâi formă a societății umane.

„Tatăl” este înzestrat cu o forță misterioasă care poate fi denumită magnetism natural. Precum un hipnotizator, îşi exercită influența prin intermediul privirii. De altfel, hipnoza însăşi are un aspect neliniştitor: se ia fără a cere, se intră fără a fi invitat.

În concluzie, subiectul examinat are ceea ce Freud numeşte Mana.

Ca urmare a observațiilor îngrijitoarei, am analizat comportamentul indivizilor din jurul lui.

Ce pot afirma deocamdată este că starea celor situați cel mai aproape de masculul Alfa se înrăutățeşte mai lent față de a celorlalți, ca şi cum un tip de comunicare i-ar ajuta să depăşească izolarea şi să extragă putere din altă parte (de la „Tată”?).

În acest punct, îmi permit să achiesez la observațiile finale ale lui Spitz: interacțiunile sociale sunt vitale pentru supraviețuirea umană.

Celor care vor ridica obiecții potrivit cărora subiectul este prea tânăr pentru a manifesta potențialul unui „Tată”, eu le răspund cu remarca lui Freud:

„Omul primitiv supraviețuieşte în noi, aşa cum fiecare grup uman poate fi o reconstituire a hoardei primitive”.

Aceasta este explicația celor petrecute.

50

Comisarul Battaglia hotărâse să urmărească ambulanța care-l ducea pe Avram Viesel la spitalul din oraş. Massimo insistase să fie el la volan şi conducea cu o viteză amețitoare, cu sirenele pornite. Pe drum, nici unul dintre ei nu scoase un cuvânt. El se prefăcea ocupat cu condusul, ea se uita pe geam ronțăind bomboanele care-l enervau atât de mult. Nu înțelegea cum putea să-şi trateze cu atâta indiferență sănătatea. Le ducea uşor, una după alta, la gură, parcă anume ca să-i lase timp să protesteze. Însă Massimo nu căzu în capcană. Era atât de mâhnit, încât nu-i venea să vorbească. Îi citea gândurile comisarului şi bănuia că şi ea făcea la fel cu ale lui. În cele din urmă ajunseseră să aibă ceva în comun, dar era ceva tragic: fuseseră martorii unei violențe care secătuia sufletul. Coborâseră în bezna totală şi ieşiseră la suprafață cu stomacul contractat şi inima grea.

Ajunseră la unitatea de primiri urgențe când paramedicii scoteau deja targa. Imediat după aceea uşile automate se închiseră după Viesel, lăsând în urma lor o linişte deplină.

— Tu du-te, zise comisarul.

Massimo deschise gura să obiecteze, dar ea nu-i lăsă răgaz.

— Rămân eu aici. Du-te acasă şi odihneşte-te câteva ore. O să te sun.

Nu era o invitație. Era un ordin, chiar dacă era dat cu o voce aproape inaudibilă, din cauza oboselii.

Massimo o privi în timp ce se ducea către intrarea în serviciul de urgență, extenuată fizic şi psihic. Era limpede că ceva în ea începuse să se clatine. Cu siguranță era undeva, acolo, înlăuntrul ei, o breşă care o făcea să cedeze. Totuşi, rămânea în picioare.

Se întoarse la maşină şi demară, însă îşi dădu seama că n-avea chef să se închidă în apartamentul pe care nu-l putea încă numi „acasă”.

Colindă prin centrul oraşului fără vreo țintă precisă, cu speranța că avea să se relaxeze conducând. În realitate, traficul şi pietonii neatenți nu făcură altceva decât să-l agite şi mai mult.

Oprit la un semafor, îşi dădu seama că în apropiere se afla biblioteca publică.

„De ce nu?” îşi spuse.

Când se făcu verde, în loc să-şi continue drumul în linie dreaptă, viră. Citise deja pe nerăsuflate cărțile împrumutate, renunțând la orele de somn, în scurtele pauze de la prânz şi cină, şi constatase surprins că erau extrem de interesante. Intenționa să-şi continue călătoria în mintea unui asasin, pentru că era ca şi cum ar fi înțeles munca Teresei Battaglia: ce gândea, *de ce* gândea astfel.

La ora aceea, biblioteca era frecventată de mulți studenți. Massimo se amestecă printre ei fără s-o caute cu privirea pe fata care, data trecută, îl catalogase drept sociopat. Merse direct la secțiunea care îl interesa şi începu să studieze titlurile.

Se întrebă dacă şi comisarul Battaglia fusese acolo, cu mulți ani înaintea lui, cu privirea concentrată şi un foc lăuntric care o împingea să ştie şi să vadă dincolo de limită. Astfel şi-o imagina, cu brațul ochelarilor între buze şi cu bretonul roşcat pe care-l tot dădea la o parte cu câte o pufăitură.

— Te rog să mă scuzi.

Era ea, bibliotecara, iar de data aceasta îl privea surâzătoare.

— Bună, o salută.

— Te rog să mă scuzi, repetă ea muşcându-şi buza.

Massimo ridică din umeri.

— Din ce motiv?

— Pentru că te-am luat drept un psihopat ucigaş.

— Cine spune cu nu ai dreptate? o tachină el zâmbind.

— Te-am văzut la televizor, la ştiri.

— Ah, şi psihopații ucigaşi nu apar la televizor?

Zâmbi şi ea.

— Ai fi putut să-mi spui că eşti polițist.

— Păi, nu mi-ai oferit ocazia.

O văzu lăsându-şi privirea în jos pentru o clipă. Sentimentul de vinovăție.

„Ah, fir-ar să fie, încep să gândesc precum comisarul.”

Nu ştia dacă să fie mulțumit sau îngrijorat.

— Eu sunt Sara.

— Massimo.

— Speram să te întorci, pentru că aş vrea să-mi răscumpăr greşeala, îi spuse luându-i din mână cartea pe care o frunzărea. Asta nu-i de tine.

— Nu?

— Nu!

O văzu cum trece în revistă alte titluri de pe rafturi. Părea foarte sigură de ceea ce căuta.

Când o găsi, se ridică în vârful picioarelor ca s-o ia.

— Iată, zise oferindu-i-o. Massimo o studie cu scepticism.

— *Mecanismele minții şi deviațiile ei*, citi cu glas tare. *Manual de psihologie*.

— A fost restituită alaltăieri. M-am gândit imediat la tine.

— Ciudat. Nu menționează nimic despre cadavre spintecate şi victime terorizate.

Sara îl privi piezişş, dar zâmbetul îi înflori imediat pe buze.

— Ca să prindeți ucigașul, trebuie mai întâi să-i înțelegeți raționamentul, corect?

— Hmm, am mai auzit cuvintele astea.

— Iar acesta este numărul meu.

Massimo se uită la bilețel şi se îmbujoră. I se părea încântător de retro.

Era unul dintre acele momente când Teresa se întreba cum putea să-şi mai iubească meseria, din moment ce-i oferea o perspectivă atât de tulburătoare asupra sufletului uman şi asupra cruzimilor de care este capabil. Nu înțelegea de ce lumea se teme de moarte şi nu de viață. Viața este feroce, o luptă fratricidă care lasă întotdeauna o baltă de sânge în urmă.

Şi Avram Viesel lupta, într-unul din saloanele de la acel etaj. Teresa insistase să rămână acolo până când un medic venise s-o pună la curent cu starea lui. Era critică.

Sala de aşteptare a spitalului era sufocantă. Deschisese o fereastră, iar acum contempla parcul, în căutarea aerului şi a liniştii.

— Cafea?

Se răsuci. Marini se întorsese. Nu se conformase ordinului: era îmbrăcat cu aceleaşi haine şi avea acelaşi aer obosit ca la plecare.

— Nu, mulțumesc, zise.

— Şi acum ce facem?

Răspunsul era simplu. Trebuia să găsească asasinul şi să oprească dâra de sânge pe care o lăsa în urma lui. Era uşor de zis. În realitate, el continua să acționeze, iar ei nu erau în stare să-l oprească.

— Mama Luciei Kravina, băiatul din maşina de teren, iar acum Viesel... Nu înțeleg de ce a lăsat în viață cele trei victime, reflectă cu voce tare în timp ce privea spre parc.

— Patru.

Ambii se întoarseră către Parri. Medicul legist îi salută din cap şi se apropie de Teresa. Îi oferi o mângâiere rapidă pe braț, zăbovind cu ochii pe chipul ei.

— Ce mai faci? o întrebă.

Teresa zâmbi. Ştia că pentru el aceea nu era o întrebare de curtoazie. Îi punea un diagnostic fugitiv al nivelului de oboseală.

— Să nu mă întrebi acum dacă în ultimele douăzeci şi patru de ore am mâncat şi dormit suficient, îi răspunse, încercând să se eschiveze.

Parri o privi cu mai multă atenție pe deasupra ochelarilor.

— Te macină, conchise laconic.

Teresa observă stupoarea lui Marini în fața acelei sincerități nemiloase, dar ea era obişnuită. Parri era prietenul ei şi-i purta de grijă de o viață întreagă. Îşi mai amintea şi acum cuvintele pe care i le spusese într-o noapte, cu mulți ani în urmă, în fața cadavrului unei victime pe care n-o putuse salva la timp: „Mai devreme sau mai târziu, meseria aceasta te va răni profund”.

Se întrebă dacă nu cumva acel moment sosise. Privindu-şi cearcănele în imaginea reflectată de geam, zise:

— De unde ți-ai dat seama? Din felul îngrozitor în care arăt?

Parri izbucni în râs, dar în ochii lui zăbovea o licărire de îngrijorare.

— Voiam să te sun. Au sosit rezultatele analizelor făcute pe cadavrul lui Roberto Valent.

Vestea îi captă atenția.

— Ce ne spun?

— A murit din cauza uni stop cardiac, aş zice la vreo câteva ore după mutilare. A făcut un infarct.

Teresa îl privi uimită.

— Înseamnă că tot timpul a rămas lângă el.

— Da, e de necrezut!

— Nu omoară. Nu a avut niciodată această intenție. Moartea este doar accidentală, reflectă Teresa.

Parri era de aceeaşi părere.

— Ce poți deduce de aici?

— Poate refuză să accepte ceea ce tocmai a făcut? Dar e o contradicție. Una dintre multe altele. Ucigaşii în serie nu-şi dau seama de gravitatea faptelor lor. Îşi privesc victimele ca pe nişte obiecte. N-au empatie, o traumă din trecut i-a împiedicat să şi-o dezvolte. Nu arată nici remuşcare, pentru că văd uciderea ca pe o necesitate.

— Un ucigaş în serie atipic, sugeră Marini.

Teresa nu încerca să-şi ascundă nedumerirea.

— Refuzul acțiunii violente nu e compatibil cu profilul psihologic al unui ucigaş în serie, zise. Rezultatul final al operei lui este întotdeauna provocarea morții. E singura metodă prin care-şi găseşte alinarea şi-şi atenuează suferința.

— Singura care ți-ar putea lămuri situația e femeia, mama Luciei Kravina, spuse Parri, dar nu cred c-o vor scoate prea curând din coma indusă.

Marini se uită la Teresa:

— Mi-ați povestit de Igor Rosman şi de colecția lui de picioare. Dacă face şi asasinul nostru la fel?

Teresa încercă să privească faptele dintr-un unghi nou.

— Nu colecționează extremități umane, ci altceva, zise. A luat ochi...

— Nas, urechi.

— Şi acum piele. Oare ce-o să ia data viitoare?

Marini îi întinse haina şi o îmbrăcă pe a lui.

— Încă nu l-am găsit pe Lucas Ebran, iar azi este 5 decembrie, Sfântul Nicolae, spuse.

Când se lasă întunericul, figurații costumați în demoni vor umbla pe străzile din Travenì.

Este noaptea potrivită pentru a ucide nestingherit.

51

Era noaptea de iarnă când satul îşi schimba înfățişarea, ca atunci când luna e acoperită de o umbră care o cucereşte pas cu pas, chiar dacă în rest cerul e senin.

El căutase sursa acelei umbre, zadarnic însă. Privise munții, dar şi mai jos, în vale. Scrutase bolta cerească şi pământul pe care-l simțea sub picioare. Nimic. Atunci înțelesese că întunericul venea din altă parte, dintr-o zonă impenetrabilă.

O parte din întunericul acela îl regăsea şi în interiorul său. Câştiga şi mai mult teren când lua o viață, îl făcea să-i fie frig. Se zbătea ca un animal prins în laț, dar dispărea de îndată ce el încerca să-l perceapă ascultând în linişte.

Îşi privi mâinile. Mirosul sângelui îi urcă până la nări. Se întrebă ce-i cauza starea de nelinişte. În jurul său viața şi moartea dansau împreună în fiecare zi, precum fluturii de zi şi cei de noapte când amurgul se împleteşte cu zorile.

În noaptea aceea, locuitorii satului se pregăteau să-şi privească în față temerile, costumați jumătate oameni, jumătate animale. Cu coarne lungi pe care el nu le mai văzuse niciodată în natură şi piei de animale, fluturând ciomege şi făclii. Dar şi cu fețele vopsite, până când deveneau înspăimântătoare. În noapte aceea, ei aveau să fie ca el.

Îşi încinse cojocul lung cu o fâşie de piele şi-şi puse acoperământul pe cap: coarnele maiestuoase de cerb proiectară pe pereți umbra unui copac desfrunzit.

Îşi înmuie degetele în castron, după care şi le trecu pe față. Reflectat în vasul de metal, îşi văzu chipul devenind alb.

Rămase aşa câteva momente, privindu-se în ochi, apoi luă obiectul care, de ceva timp, îi capta atenția: o carte pe care o găsise în sat, aruncată. La început abia dacă desluşise cuvintele, dar acum îi evocau în minte imagini clare. Răsfoi câteva pagini şi se opri la una pe care o însemnase cu o frunză de stejar.

Deschise gura de mai multe ori, ca un pui de pasăre care-şi încearcă primele fluturări ale aripilor înainte de primul zbor. Apoi, cuvintele începură să curgă:

— *Aşa vei fi, o! dulce a nurilor crăiasă,*
Când, după-mpărtăşania de veci,
Ai să te duci sub stratul de flori şi iarbă grasă
Să mucezeşti printre ciolane reci.[2]

Privi craniul de alături. Acum avea ochi, un chip, dar era încă lipsit de căldura vieții.

Prinsese pentru el o şopârlă, ca să nu se simtă singur în lipsa lui şi să nu se sperie noaptea. O căutase prin ascunzişurile pădurii şi o trezise din starea de somnolență. Nu hiberna ca majoritatea animalelor, pentru că trupul ei nu avea nevoie să caute căldură. Avea mereu sângele rece, chiar şi vara. O legase cu un fir de mâna tovarăşului său. Mângâie capul minuscul al şopârlei înainte de a pleca, atingând în treacăt şi falangele scheletului, care scoaseră un clinchet prelung. Aşteptă câteva clipe, sperând ca şi creatura din fața ochilor săi să se trezească din somnolență, precum şopârla, însă nu s-a întâmplat nimic.

---

[2] Charles Baudelaire, *op. cit*. (n.red.)

52

Mai sunt în stare să fac această meserie?

Nu mă sperie oboseala trupului. M-am obişnuit să-mi car acest tovăraş-duşman pe cărările vieții, să-i îndur vaietele chiar şi atunci când strâng din dinți de durere.

Nu mă ruşinez din cauza picioarelor umflate, a mâinilor înțepenite ori a ochilor care se începoşează până acolo încât nu mai pot distinge cuvintele pe hârtie.

Ideea că mintea mi se ofileşte treptat este cea care-mi alungă somnul, de vreme ce nu sunt altceva decât suma gândurilor, amintirilor şi a speranțelor mele. Nu sunt altceva decât emoțiile şi demnitatea mea.

Dar iată cum irosesc aceste pagini cu lamentații care nu valorează nici cât cerneala cu care le scriu.

Unde ajunsesem? În ultima vreme, mă întreb adesea.

Punctul 19 pe ordinea de zi: măsuri de siguranță la Travenì, cu ocazia sărbătorii Sfântului Nicolae. Este noaptea lui Krampus*. Cine ştie dacă Demonul nostru îşi va face simțită prezența?*

Eu sunt pregătită. Îl aştept.

Travenì îşi încheiase perioada de doliu şi îmbrăcase veşmintele de sărbătoare: străzile erau împodobite cu lumini argintii care imitau fulgii de zăpadă şi cu ghirlande de beculețe înşirate de-a lungul străzii principale. Ferestrele şi terasele erau decorate cu ornamente de Crăciun. La fiecare geam ardea o lumânare aprinsă, conform tradiției. În piața centrală fusese ridicat un brad uriaş care mirosea a răşină. La căderea serii păruse să prindă viață datorită miilor de luminițe şi cometei strălucitoare din vârf.

Se dădu foc vaselor cu jăratic. Chioşcurile începură să răspândească în aer aroma vinului fiert şi a castanelor coapte. Vocile se însuflețiră, încurajate de câteva înghițituri de alcool şi de sosirea primilor turişti. Dintr-un difuzor

răsunau colinde. Dinspre pub şi hoteluri veneau mirosuri ademenitoare de mâncăruri calde şi gustoase. Străzile erau pline de plimbăreți paşnici.
Teresa se gândi că temerile primarului se dovediseră neîntemeiate. Nu şi ale ei: în loc să-i îndepărteze, oroarea îi atrăsese şi mai mult pe oameni. La Travenì, în noaptea aceea, nu avea să se desfăşoare un spectacol cu măşti înspăimântătoare şi tălăngi, ci altceva mai seducător: aventura palpitantă de a te plimba ştiind că printre chipurile oamenilor era şi cel al ucigaşului. Pentru Teresa era un mecanism psihologic dificil de înțeles, dar îl văzuse deja în funcțiune.
Trecu în revistă măsurile de siguranță menite să-i închidă toate căile de scăpare asasinului.
În teorie erau bune, dar aveau să dea rezultate şi în practică? Agenții se amestecaseră prin mulțime, în majoritate îmbrăcați în civil. Teresa hotărâse să coordoneze operațiunile din stradă. Voia să fie în mijlocul lor, să respire acelaşi aer ca asasinul, să vadă eventualele victime în acelaşi mod în care le vedea el. Ştia că avea să fie acolo, era o ocazie căreia nu i-ar fi putut da cu piciorul: aceea de a-şi culege roadele, de a privi masa de oameni care se adunase pentru el.
Teresa spera ca asta să fie de ajuns pentru a-i satisface nevoia de omnipotență, astfel încât monstrul din adâncul lui să nu mai ceară un nou sacrificiu.

— Doamnă comisar, vă pot vorbi?

Teresa se întoarse surprinsă. Şeful de post Knauss o privea cu un aer posomorât. Ştia motivul supărării: faptul că ea chemase întăriri din oraş. O dată în plus, îi pusese la îndoială funcția şi autoritatea.

— De ce nu sunteți la locul care v-a fost repartizat? încercă să-l expedieze, cu privirea întoarsă la sărbătoarea care se anima.

— Când ați venit aici, ați spus că ne putem adresa dumneavoastră pentru orice problemă, iar eu nu vreau decât...

Teresa îl întrerupse.

— Despre ce este vorba?

Polițistul avea ochii îndreptați spre vârfurile pantofilor, mâinile drepte pe lângă trup şi obiceiul enervant de a mesteca gumă cu gura deschisă.

— M-am născut printre munții aceştia, începu, ca şi majoritatea oamenilor mei. Cunoaştem locurile mai bine ca oricine altcineva, după cum îi cunoaştem şi pe localnici. Dintotdeauna am fost obişnuiți să ne descurcăm singuri pe aici. Suntem...

— Sunt sigură că sunteți excepționali, i-o reteză ea, dar acest caz nu mai este de competența dumneavoastră.

El o privi stupefiat, de parcă nu-i venea să creadă că poate exista o sinceritate atât de brutală.

— Aşadar, vă rog, pentru cel puțin două ore, să vă întoarceți la locul pe care vi l-am repartizat şi să rămâneți acolo. După cum trebuie să vă asigurați că şi agenții dumneavoastră vor face la fel.

Knauss încetă să mai mestece.

— Nu sunt sub comanda dumneavoastră!

Teresa îl străfulgeră cu privirea.

— Aveți dreptate, pentru că de-ați fi fost, v-aş fi insultat aici, de față cu toată lumea, din cauză că-mi irosiți timpul, timp pe care aş prefera să-l folosesc ca să salvez viața unei posibile victime.

Bărbatul rămase ca o stană de piatră.

Teresa îi arătă un punct în spatele lui. Doi agenți din echipa lui Knauss încercau fără prea mult succes să îndepărteze o tarabă neautorizată unde se strângeau semnături împotriva construcției noului centru de schi. Spiritele se încingeau.

— Vă cunoaşteţi concetăţenii, aşa aţi spus, îl provocă pe şeful de post. Atunci treceţi prin îmbulzeală şi încercaţi să rezolvaţi problema.

Knauss aruncă guma şi plecă fără să mai spună un cuvânt.

Teresa se uită la ceas. Mai era puţin până la începerea spectacolului, dar când văzu cine venea către ea, se gândi epuizată că urma o noapte lungă.

— Iisuse Hristoase, ce-or avea toţi în seara asta? murmură.

Bărbatul se apropie fluturând o foaie pe care Teresa o recunoscu de îndată. O redactase şi i-o trimisese ea însăşi chestorului spre aprobare.

— Dumneavoastră trebuie să vă mulţumim pentru asta, doamnă comisar? o apostrofă individul.

— Bună seara, domnule primar!

El îi ignoră salutul şi-i întinse foaia.

— Ce-i aiureala asta, cum că nu putem opri iluminatul public?

Teresa nici măcar nu-l privi.

— O măsură de siguranţă publică, domnule primar.

— Şi, după dumneavoastră, cum pot eu să-i fac pe figuranţi să coboare la vale şi să aprindă focurile de tabără, cu satul luminat ca-n miezul zilei?

— Sunt convinsă că va fi oricum un spectacol sugestiv şi că nimeni nu va avea nici un motiv de nemulţumire. Acum, dacă-mi daţi voie, ar trebui să-mi văd de treabă.

Primarul rupse în bucăţele ordonanţa şi se pierdu în mulţime. Teresa se simţi uşurată.

Din staţia prinsă de talie se auziră nişte sunete răguşite.

— Aici este totul în regulă.

Era vocea lui Parisi. Verifica zona din faţa bisericii, chioşcurile şi tarabele vânzătorilor ambulanţi.

Nu-l găsiseră încă pe Lucas Ebran. Omul dispăruse. Mama povestise că nu era un episod singular, dar nu ştia să spună unde se ducea fiul ei pe durata absențelor de câteva zile. În locuință nu se găsiseră amprentele lui, doar ale femeii. De parcă Ebran ar fi fost doar un personaj imaginar, deşi vecinii declaraseră că-i spionase pe geam cu două săptămâni înainte.

Pentru moment nu aveau decât o fotografie veche, defocalizată. Trebuia să se mulțumească şi cu atât pentru a-l găsi printre sutele de chipuri acoperite cu fulare şi căciuli.

Teresa îl văzu pe Marini de cealaltă parte a străzii. Se înțeleseră din priviri în momentul în care clopotul începu să bată. La a opta bătaie, luminile din sat se stinseră şi din mulțime se ridică un murmur de încântare, poate doar puțin umbrită de teamă.

Cu o înjurătură, comisarul luă stația şi se răsti la Parisi:

— Află cine a făcut porcăria asta! Fă tot ce trebuie, dar reaprinde luminile! Acum!

Întrerupse transmisia. Din câte se vedea, primarul luase ordinul drept o simplă sugestie.

Travenì strălucea în lumina pâlpâitoare a torțelor şi lumânărilor. Un spectacol impresionant în inima Alpilor, o privelişte irezistibilă pentru un ucigaş la pândă.

Marini veni lângă ea.

— Şi acum? o întrebă.

— Acum, aşteptăm.

Nu ştia cum să răspundă altfel. Nu-şi lua privirea de la mulțime: familii, cupluri de îndrăgostiți, grupuri de tineri şi turişti. Totuşi, cu siguranță el era pe undeva. Probabil îi urmărea.

O procesiune alcătuită din călugărițe străbătu grămada de oameni. De sub vălurile negre se iveau doar

bărbiile feţelor aplecate, în mâini duceau candele. Tăcute şi ordonate, dispărură în catedrală.

— Şi ele de unde au apărut? întrebă Teresa prin staţie.

— Sunt monahiile de la mănăstirea Rail, răspunse Knauss. Se adună la rugăciune pentru a-i ţine departe pe demoni. Vreţi să le verificaţi şi pe ele? întrebă ironic.

— Iau în calcul varianta. Poate că vă voi trimite pe dumneavoastră.

Sunetul cornului răsună în toată valea.

— Sosesc figuranţii, zise Marini.

Conul de cer înstelat cuprins între două coline din spatele bisericii fu năpădit de o lumină roşiatică a cărei intensitate crescu până când îşi dezvălui originea: un rând de făclii purtate de siluete întunecate. Trupa demonilor înşiraţi în coloană se apropie până deveni clar vizibilă, apoi se risipi, iar figuranţii se împrăştiară prin amfiteatrul natural.

Colina se aprinse de licăririle rugurilor primitive, flăcări ondulate precum valurile în ritmul dansurilor păgâne. O linie lungă de foc se aprinse la orizont, între fumul negru care se ridica la cer şi zăpada bătătorită. Demonii coborau în sat, sub o ploaie de cenuşă şi blţurile aparatelor de fotografiat.

Numele lor era *Krampus*. Teresa auzise că însemna „gheare”. I se părea potrivit pentru şiroaiele de sânge care pătaseră valea în ultimele zile.

Măştile erau de-a dreptul înfricoşătoare. Detaliile şi finisajele erau atât de verosimile, încât alcătuiau o imagine desprinsă din infern. Un infern rural, cu un farmec primitiv. Demonii-ţapi ai satului Travenì purtau pantaloni şi tunici din lână groasă peste care aveau blănuri de animale lungi până la pământ. De talie le atârnau tălăngile care le anunţau sosirea. Fluturau bâte şi vergi cu care loveau

publicul. Aveau chipuri terifiante, decorate cu coarne încovoiate şi ascuțite, ochi strălucitori în noapte şi colți gata să sfâşie.

Câțiva copii izbucniră în plâns, dar fură imediat liniştiți de mamele lor. Alții, în schimb, băteau din palme entuziasmați.

— Par adevărați! şopti Marini. E uluitor!

Era fascinat de spectacol.

— Sunt o rămăşiță a culturilor păgâne ale fertilității, asociate cu solstițiul de iarnă şi continuate în perioada creştină, zise Teresa ridicând din umeri. Potrivit legendei, în noaptea Sfântului Nicolae, *Krampus* umblau în căutarea copiilor obraznici. Aceştia erau slujitorii sfântului, ascultau numai de porunca lui. O metodă la fel ca altele de a nu-ți atrage mânia Inchiziției.

— Este extraordinar cum întotdeauna asociați fiecărui detaliu o explicație pragmatică, zise inspectorul.

Ea nu-şi lua privirea de la figuranți. Nu reuşea să-i vadă altfel decât în lumina teoriei pe care tocmai o expusese.

— Sesizez o notă de sarcasm, mormăi.

— Din partea mea? Nu, nu! Sunt sincer impresionat.

— Marini, las-o baltă!

Când demonii începură să se împrăştie prin mulțime, calmul fu înlocuit de o euforie frenetică.

— Ce tot face Parisi? Teresa nu se mai putu stăpâni. De ce nu s-au aprins din nou luminile?

Era neliniştită. Se întreba dacă nu cumva sub una din acele măşti se ascundea asasinul, care poate luase în vizor următoarea victimă. În timpul pregătirilor verificaseră profilurile tuturor figuranților, dar acum parcă nu-i mai văzuse niciodată.

Piața devenise o vâltoare care o înghițea până şi pe ea. Chipuri, mirosuri, sunete, lumini... totul se succeda prea rapid şi se amesteca într-o magmă confuză. Închise ochii.

Se temea că nu-şi va putea duce la îndeplinirea misiunea. Avea impresia că în ultimele ore îmbătrânise cu câțiva ani.

„Rămâi calmă”, îşi spuse. „Respiră.”

Suspectul era acolo, printre oameni, indiferent de temerile care-i încețoşau ei vederea.

Pentru a-l găsi, trebuia să-şi depăşească limitele. Căută în memorie fața lui, şi-o întipări bine în minte. Îi analiză detaliile până când fu sigură că le reținuse perfect.

Când se simți pregătită, deschise ochii. Hotărâtă să nu repete greşeala de a se lăsa mânată de nevoia imperioasă de a-l găsi, acționă metodic: îşi alese puncte de reper, verifică mai întâi persoanele care erau oprite la chioşcuri şi în colțurile pieței, îi trecu în revistă pe cei care poposeau la ieşirea din hoteluri. Apoi împărți marea unduitoare de oameni în fluxuri şi începu să-i scruteze pe măsură ce treceau prin fața ei.

„Metodă de lucru”, se gândi. „Nu am nevoie decât de o metodă de lucru.”

Şi astfel, printre sute de chipuri, îl găsi pe cel pe care-l căuta.

Lucas Ebran arăta diferit față de fotografia pe care Teresa o luase din casa lui. Nu se încadra deloc în somatotipul ectomorf: nu era o siluetă slabă şi înaltă care înainta stângaci, aşa cum şi-l imaginase. Trecerea timpului îi dilatase trupul, dar îi lăsase neatins chipul. Corpul îi părea umflat, nu gras. Era un amestec ciudat de tinerețe şi degradare. Părul murdar îi cădea pe fața netedă, aproape transparentă. Paltonul uzat stătea întins în zona abdomenului şi a umerilor, părea că-l jenează.

Era agitat. Teresa îşi dădea seama din mişcările necoordonate şi din privirea febrilă cu care se uita în jur. Ceva îi tulbura stăpânirea de sine, poate freamătul trupurilor din jur şi nevoia de a mai ucide încă o dată.

Făcea turul tarabelor din piață, urmând de fiecare dată acelaşi traseu. Era metodic, căuta ceva sau pe cineva.

Teresa îl urmări cu atenție când coborî scara monumentală care dădea în piațeta din fața turnului medieval. Îl vedea uitându-se la fețele oamenilor, cercetându-le expresiile.

— Ce tot face? întrebă Marini, aflat alături de ea.

— Se hotărăşte pe cine să aleagă.

Defilarea demonilor *Krampus* atinse punctul culminant când aceştia începură să alerge şi să-i lovească pe băieții cei mai curajoşi, care se apropiau de ei ca pentru a-i sfida. Provocau astfel o dezordine care îngreuna urmărirea mişcărilor lui Ebran.

— Eu mă apropii, zise Teresa. Tu rămâi aici şi nu-l pierde din ochi!

Îl urmări de la o distanță de câțiva metri. Pe alocuri, îi zărea chipul printre oameni. Uneori dispărea din câmpul ei vizual, ca mai apoi să apară la câțiva paşi mai în față sau în lateral.

Teresa se întrebă cât urma să mai continue cu dansul acela.

Dintr-odată, în mulțime se auziră nişte pocnituri asurzitoare, şi pentru câteva momente se creă panică. Printre strigăte şi îmbrânceli, lumea înghesuită voia să iasă din piață. Teresa fu copleşită şi se trezi obligată să înoate contra curentului.

— Cineva a aruncat cu petarde! anunță De Carli prin stație.

Marini îşi croi drum prin mulțime şi încercă să restabilească ordinea, explicând cu voce ridicată întâmplarea, însă trecură câteva minute bune până ca liniştea să revină.

Între timp, Teresa îl scăpase din ochi pe suspect.

— Nu-l mai văd, zise prin stație cu o înjurătură grosolană.

— Cred că-l văd eu, răspunse Marini. Se îndreaptă spre biserică. Pleacă. Cred că a furat ceva. Are sub palton o umflătură pe care o ține strâns cu mâinile.

Teresa se ridică în vârful picioarelor ca să privească în direcția indicată, dar încă era prea multă lume în jurul ei.

— Urmăreşte-l! Ajung şi eu de îndată ce pot! exclamă.

Chemă întăriri şi le ordonă să nu lase pe nimeni să iasă din sat. Amplasarea filtrelor fusese stabilită dinainte. Îl căută din nou pe Marini.

— L-ai găsit?

— Aproape. Este în spatele bisericii.

— Nu alerga! Nu-l speria! Vin!

Lumea pleca, în urma intervenției lui Hugo Knauss şi a oamenilor săi. Teresa reuşi să-l prindă din urmă pe Marini. Lucas Ebran mergea în fața lor, la vreo zece metri distanță. Avea pasul alert, se grăbea. De câteva ori se întoarse ca să verifice strada din spatele lui.

— Ne-a văzut, murmură Teresa.

Ebran începu să fugă. Marini țâşni după el şi-l prinse în câteva secunde. Îl înşfăcă de gulerul paltonului, iar omul se împiedică şi căzu în genunchi. Se holba ca şi cum ar fi avut halucinații. Teresa îl văzu cum îşi privea abdomenul umflat. Paltonul strâmt ascundea ceva.

— Doamnă comisar!

De Carli ajunse la ei cu respirația întretăiată.

— A dispărut un copil! anunță. L-a luat din cărucior, într-un moment de neatenție al mamei.

Teresa se uită la pântecul individului. Îi deschise paltonul şi, preț de câteva clipe, nu reacționă.

— Le-am găsit pe jos, jur! îngăimă el.

Furase un aparat de fotografiat şi geanta unei femei. Nici urmă de copil.

53

Teresa se trezi în timp ce striga, cu răsuflarea greoaie şi gâtul încordat ca şi restul corpului.

În fața ei se aflau paginile jurnalului deschis. Cu capul ridicat, îşi simțea inima zbătându-i-se în piept. Un junghi îi străfulgeră muşchii spatelui: adormise pe scaun. Înghiți cu greu, avea gâtul şi buzele uscate. Simți nevoia să bea un pahar cu apă.

Trecură câteva momente până când înțelese unde se afla. Se uită în jur confuză: sala de şedințe a centrului de comandă din Travenì era goală, cu luminile date la minimum. Recunoscu chipiul de pe cuier, al şefului de post Knauss, şi haina de pe umeraşul de alături, a lui Marini.

Răvăşită, se uită la ceas. Tocmai trecuse de zece seara, aşadar dormise aproape jumătate de oră. Cineva îi acoperise umerii cu haina ei.

Se enervă pe sine însăşi din cauza acelei prăbuşiri de neiertat. Îi era ruşine: oare ce credea echipa despre ea? Aruncă o privire la jurnalul deschis şi se îmbujoră. Dacă cineva îi citise conținutul şi dedusese în ce stare fizică şi mintală se afla, consecințele puteau fi ireparabile.

Îi veni inima la loc însă când văzu că era deschis la o pagină cu câteva rânduri legate de caz, scrise în grabă.

Oftă şi îşi trecu mâinile peste față. O simți umedă şi-şi dădu seama uimită că plânsese.

Deodată, amintindu-şi coşmarul din care se trezise, fu cuprinsă de greață şi de un val nou de lacrimi.

— Dumnezeule, şopti extenuată.

Îşi duse mâinile către pântec, în căutarea unei mişcări care nu se întrerupsese niciodată şi continua să-i pretindă să nu uite.

Cum să fi uitat?
În vis îşi simțise copilul cum se mişcă înlăuntrul ei, îi răspundea la mângâiere, se ghemuia în căldura plăcută. Era o senzație reală, ca şi cum cineva îi atingea uşor pielea. Ar fi dat orice ca să fie adevărat.
Visul se transformase în coşmar când senzația că cineva era acolo, cu ea, şi intenționa să-i ia copilul devenise presantă. Atunci se trezise urlând.
Se ridică. Angoasa era încă puternică, nu-i permitea să respire cum trebuie. Îşi şterse lacrimile cu palma şi trase aer în piept.
Nu era momentul potrivit ca să se lase învinsă de trecut şi de tragedia care-l marcase.
Abia atunci îşi dădu seama că pe hol era agitație. Un freamăt de voci, apoi hohote de plâns care-i smulseră şi ultimul dram de somn.
Ştia a cui era vocea răguşită din cauza disperării. Era mama copilului dispărut.
Îşi sprijini fruntea de perete şi închise ochii. Strigătele femeii îi sfârtecau inima. O sfâşiau înainte de a-i da timp să se apere. Erau ca strigătele ei din coşmar.
Copilul răpit nu era al său, ci al unei alte femei. Cea care era acolo, care se lăsase pradă disperării şi care – Teresa o ştia din propria experiență – ar fi preferat să moară decât să-şi piardă odrasla.
Observă abia atunci că avea o mână pansată. O apropie de ochi, nu-i venea să creadă. Nu ştia cum se rănise, iar momentul de amnezie îi îngheță sângele în vene.
Se auzi o bătaie uşoară, apoi uşa se întredeschise şi se ivi chipul lui Marini. Când o văzu trează, privirea lui se linişti.
— Doamnă comisar, a sosit procurorul adjunct!

— Profilul lui Lucas Ebran se potriveşte perfect cu cel al asasinului, zise Gardini în timp ce răsfoia raportul Teresei.

Procurorul adjunct sosise la Travenì imediat ce aflase de arestarea preventivă şi răpirea nou-născutului.

Comisarul preferă să nu comenteze. Ştia că rândurile scrise de ea însăşi dădeau de înțeles că era aproape, foarte aproape de rezolvarea cazului.

Ebran cunoştea tehnicile de vânătoare cu ajutorul capcanelor, pentru că-l învățase tatăl său.

Ştia cum să jupoaie un animal, iar lumea îl vedea adesea cum dădea târcoale caselor, cum spiona fetițele şi familiile. Era un exclus din comunitate. Probabil nutrea un profund sentiment de frustrare, întreținut de penuria în care trăia şi de defectul fizic pe care încerca mereu să-l ascundă, ținându-şi mâinile sub masă. Teresa bănuia că suferea de un tip de psihoză, dar pentru certitudine era nevoie de o expertiză psihiatrică.

Băieții care avuseseră incidentul din pădure declaraseră că el ar fi putut fi necunoscutul care le agresase prietenul. Dar chipul vopsit, hainele care-i ascunseseră constituția fizică şi confuzia tinerilor din acelea moment îi împiedicau să confirme dincolo de orice bănuială.

Când David Knauss văzu fotografia lui Ebran de la arestare, nu putu să-şi ascundă ezitările.

— Ochii aceştia nu sunt ai străinului, spuse în cele din urmă.

Pe de altă parte, ştia că nu putea fi sigur. Nu reuşea să-şi amintească detaliile ori să-şi contureze clar în minte circumstanțele care-l ajutaseră să scape din fața morții. Îl tulbura însă un alt aspect. După ce vorbi cu el, Teresa înțelese: îşi dădea seama că agresorul său, în realitate, nu era războinicul mitologic pe care şi-l imaginase. Comisarul

bănuia că tânărul dezvoltase ceva asemănător sindromului Stockholm. Îi era recunoscător atacatorului pentru că-i „redase viața” şi se simțea îndatorat față de acesta.

— Lucas Ebran are un profil care se potriveşte perfect cu al ucigaşului, dar nu este el, citi Gardini concluzia raportului întocmit de Teresa.

Pe chipul lui se citau dezamăgirea şi neplăcerea.

— Nu este el, în mod clar. E doar un inadaptat, spuse Teresa.

Mâinile lui Ebran erau deformate din cauza cicatricelor adânci cauzate de incendiul pe care-l provocase la şcoală în adolescență. Iată de ce nu-i găsiseră amprentele digitale în casă: nu le avea. Buricele degetelor erau carne netedă şi tumefiată, îngroşată de trecerea anilor. Irosiseră timpul, iar de copil nu era nici o urmă. Nimeni nu văzuse pe cineva să-l fi luat din cărucior. Printre păturele rămăsese însă un indiciu: nişte urme albe. Pentru ca ziua să fie şi mai dificilă, cu o oră înainte sosise vestea despre moartea lui Avram Viesel.

Teresa privea pădurea milenară care înconjura satul.

— Nu merge pe drum, zise. Filtrele sunt inutile.

— Vom începe să scotocim pădurea, îi spuse Gardini.

Comisarul închise ochii şi se lăsă în voia gândurilor. În fața ei se întindeau mii de hectare de pădure, cu crevase şi o mulțime de ascunzişuri. El era acolo, împreună cu micuțul. Nu într-o casă, nu în Travenì.

„Ce pot să fac acum?”

Îşi simțea trupul zguduit de un tremur lăuntric. În camera alăturată erau părinții şi fratele copilului răpit. Teresa nu dorise încă să-i întâlnească, mărginindu-se să le citească depozițiile. Dar prezența lor în clădire era ca un fier înroşit atins de piele. Îi simțea arzând la distanță şi se temea că asta avea să-i afecteze luciditatea. Exista ceva mai rău decât să vânezi un ucigaş: să vânezi un răpitor de copii.

— Totul în regulă, Teresa? o întrebă Gardini.

Ea nu răspunse, prizonieră a propriului infern.

„E încă în viață”, îşi zise. Trebuia s-o creadă, deşi de-a lungul vieții nu se încrezuse niciodată în speranțe. Cu greu îşi dădu seama că dusese din nou mâna pe pântec, acolo unde în vis simțise cum se mişca o viață, tot acolo unde încă mai simțea arsura cicatricei. Era imposibil, totuşi înțelegea. Legătura aceea, retezată înainte să se materializeze, nu voia să dispară, sfidând logica, timpul şi legile fizice ale universului.

Teresa era convinsă că şi mama copilului răpit încerca aceeaşi senzație. Strigătele ei o chinuiau, hohotele de plâns o tulburau. Acum înțelegea că, de fapt, nu erau dovada resemnării, ci o chemare, pentru a ține în viață legătura sa cu copilul şi pentru a-i îmboldi pe ei să-l găsească. Instinctul matern era motorul care o ținea în mişcare. Teresa nu-şi putea permite să-i fie teamă.

Se uită la Gardini.

— Am nevoie de mai mulți agenți.

— Îi vei avea.

— Şi de armată. Sunt munți întregi de bătut la picior.

Gardini fu de acord, cu fața destinsă de uşurare.

— Mă ocup imediat, îi promise. Îl sun pe Ambrosini. Trebuie să vorbim cu prefectul.

Rămasă singură, inspiră adânc. Următoarele ore erau hotărâtoare.

— Am hărțile, o informă Marini din prag. Sunt marcate toate refugiile din zonă până la graniță.

Le întinse pe masă. Teresa nu avea nevoie să le vadă ca să ştie că echipelor de căutare le-ar fi luat câteva zile ca să acopere întregul areal.

Le trebuia un indiciu de la care să pornească, altfel ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să prindă cu năvodul un bănuț aruncat într-un ocean.

— Câte sunt? întrebă.

— Cu puțin peste o sută.

— Cele nelocuite? Să ne ocupăm de ele mai întâi.

— Ele sunt majoritatea.

— Avem nevoie de drone. Vezi ce spune dispeceratul, când pot ajunge aici.

— Mă duc să sun.

Vorbeau de parcă întrebările şi răspunsurile nu le-ar fi erodat pas cu pas încrederea. Cu toate acestea, ambii ştiau că nu era momentul să se lase cuprinşi de teamă. Dacă fie şi un singur membru al echipei s-ar fi arătat reticent față de posibilitatea reală de a reuşi, îndoiala i-ar fi cuprins şi pe ceilalți, iar verigile lanțului care trebuia să se întindă peste tot în vale, printre munți, până la copil ca să-l aducă acasă s-ar fi slăbit. Teresa avea nevoie de fiecare în parte, de fiecare verigă a lanțului.

Se uită la Marini.

— O să-l găsim, îi spuse.

El o aprobă cu o înclinare bruscă a capului. Înțelesese.

Teresa îşi luă jurnalul. Trebuia să-şi continue însemnările, chiar dacă de multe ori i se părea un impediment, aproape o pierdere de timp. Trebuia să fie metodică, să-şi impună reguli, să le respecte, dacă voia să înțeleagă încotro se îndrepta mintea ei şi cu ce viteză.

Numai datorită acelor notițe îşi putu aminti cum se rănise la mână. Nu-i venea să creadă că ajunsese în punctul de a-şi uita propria viață şi îşi repeta, cu o forță care nu era altceva decât disperare, că singurul motiv era oboseala.

Când se trezise brusc se simțise confuză, dar nu înțelesese dacă se simțea vulnerabilă numai din cauza oboselii. Poate că trupul ei îi cerea s-o lase mai moale, să-şi găsească timpul necesar de a trăi şi în afara carierei.

Rămase cu ochii pe ultimele gânduri aşternute în carnet. Erau mai degrabă nişte mâzgălituri, scrise la hotarul dintre veghe şi somn.

Nu şi le mai amintea. Nu-i rămăseseră întipărite în memorie acele cuvinte. Avu o senzație ciudată când le citi, de parcă îi aparțineau altcuiva care trăia înlăuntrul ei. Cineva care voia s-o ajute.

— E ceva în neregulă? o întrebă Marini.

— Mai multe, dar nu asta, îi răspunse în timp ce simțea că-i apare un zâmbet pe buze.

Bătăile inimii i se întețiră. Pentru prima oară, cele trăite nu o înfricoşau.

— Copiii, zise.

Era ultimul cuvânt scris înainte de a adormi.

— Nu înțeleg.

Când îl citise, nici ea nu înțelesese, dar acum intuia legătura pe care o făcuse subconştientul ei chiar înainte să adoarmă.

— Din câte se vede, în somn am conturat un raționament, îi spuse închizând jurnalul.

Prima victimă este tatăl lui Diego Valent. A doua este mama Luciei Kravina. Presupun că Diego şi Lucia sunt colegi de clasă.

— Cred că în Travenì există câte o clasă de elevi pentru fiecare an. Credeți că are vreo legătură? Băiatul atacat în pădure nu are totuşi nimic de-a face cu povestea lor.

— Avram Viesel era îngrijitorul şcolii. Diego a povestit că-l maltrata pe prietenul său.

— Copilul răpit are un frate mai mare. Se numeşte Mathias. Are aceeaşi vârstă cu Diego şi Lucia, zise Marini.

— Să fie o coincidență? Poate, într-un sat atât de mic.

— Dacă ne gândim mai bine, şi David Knauss are o oarecare legătură cu şcoala: i-am văzut pe tinerii aceia lângă şcoală. Aproape că dădeau peste copii.

Era adevărat, dar Teresa nu era de părere că asta era legătura pe care o căutau.

— Atacatorul a desfigurat organele de simț, în cazul victimelor cu numărul unu, doi şi patru, zise. În mod clar, întâlnirea cu fiul lui Knauss a fost neprevăzută. Nu făcea parte din planul lui.

Merse lângă fereastră şi deschise jurnalul. Mintea îi lucra la intensitate maximă.

— Un asasin în serie poate să rămână inactiv ani de-a rândul. La un moment dat însă, o întâmplare – pierderea locului de muncă, un abandon, o umilință – îi declanşează furia de a ucide, care nu este niciodată o pierdere momentană a controlului, spuse gânditoare. Există întotdeauna un itinerariu, dar e mai greu de identificat din cauză că lipseşte un mobil din cele cu care suntem obişnuiți, fiind înlocuit cu unul psihopatologic.

— Poate ar trebui să ne întrebăm, în cazul nostru, care a fost factorul declanşator al lanțului de infracțiuni, sugeră Marini.

Teresa se întoarse uimită.

— Domnule inspector, în sfârşit vă aud vorbind ca un polițist! îl tachină. Ați studiat?

— Nu vreți să încetați? bombăni el.

De Carli li se adresă din uşă.

— Doamnă comisar, l-am găsit pe tatăl Luciei Kravina. Încerca să treacă frontiera. E pe drum încoace. Dante Kravina era un băiat robust, de la munte, cu năravuri de orăşean. În timpul interogatoriului îi spuse Teresei că fugise pentru că avea antecedente penale din cauza traficului de droguri.

— Nu voiam să ajung la puşcărie pentru puțină marfă, zise, de parcă abandonarea fiicei, lăsată să se descurce pe cont propriu, nu ar fi fost o faptă şi mai gravă de-atât.

— I-ați spus Luciei să facă lună în casă pentru a şterge urmele drogurilor? îl întrebă comisarul.

— Da.

— Şi dumneavoastră ați făcut la fel cu maşina soției.

— Da.

— Nu erați îngrijorat pentru ea?

El ridică din umeri, cu privirea rătăcită.

— Ce-aş fi putut face?

„Multe”, se gândi Teresa. „Ai fi putut s-o cauți, s-o ajuți ca să nu umble singură prin pădure, în stare de şoc. Să ai grijă de fiica ta şi s-o supraveghezi.”

— Povestiți-mi despre bărbatul căruia i-ați deschis în noaptea aceea, îi spuse în schimb.

— Eram dus. N-am înțeles mare lucru. Am văzut că ținea în mână lănțişorul Melaniei.

M-am gândit c-o fi avut un accident, iar în casă şi în maşină aveam marfă. Trebuia să scap de ea.

— Credeți că ar putea fi vreun cunoscut? Bănuiți pe cineva, poate nişte doze pe care nu le-ați achitat? continuă Teresa interogatoriul.

— Nu, n-are nici o legătură cu drogurile. Omul ăla... nu ştiu cum să zic. Omul ăla parcă venea din altă lume.

— Descrieți-mi-l!

— Nu eram cu picioarele pe pământ, v-am spus-o deja. Ştiu doar că era palid şi mă privea cu ochii holbați. Nu am mai văzut vreodată o față ca a lui: nu transmitea nimic. Era țeapăn ca un mort.

Ultimele cuvinte o străfulgerară.

— O fantomă? întrebă.

— Da, părea o fantomă!

Teresa trecu în revistă personajele. Se succedau în mintea ei alături de cuvinte care, dacă erau puse cap la cap, începeau să aibă sens. Revăzu întâmplările din ultimele zile ca pe un fir narativ. Protagoniştii erau diferiți şi interacționau, fie conştient, fie nu, pentru a oferi un final acelei întâmplări încă în desfăşurare.

Victimele. Şcoala. Comunitatea. Pădurea. Necunoscutul cu fața vopsită. Apoi *ei.* Teresa îi ceru lui De Carli să scrie raportul şi-l luă pe Marini deoparte.

— Şi fiica, Lucia, vorbeşte întruna de fantoma din pădure, zise.

— Credeți că-l cunoaşte?

Teresa credea mai mult de-atât. În sfârşit descoperise punctul de unire dintre asasin şi victime. Nu era vorba de un mobil, nici măcar de o tulburare psihopatologică. Era un lucru pe care nu-l mai văzuse până atunci şi pe care, pentru moment, hotărî să-l denumească „logica de turmă”.

— Cred că victimele îi au în comun pe ei, spuse. Copiii!

55

Copilul plângea. Era o chemare disperată şi continuă, ca a unui pui de mierlă căzut din cuib. Fără pene, acoperit doar de piele, îşi deschidea în aer ciocul moale şi roz. Nimic nu-i putea distrage atenția de la străduința sa: abia venit pe lume, ştia deja că mama lui făcea la fel acolo unde era. Îl căuta, iar dacă el s-ar oprit din scâncit, nu l-ar mai fi găsit. Feţişoara lui era roşie de efortul şi frica atavică de a fi îndepărtat de la sursa de viață.

În fața lui, bărbatul admira cea mai puternică luptă pentru supraviețuire la care asistase vreodată. Atinse uşor obrajii rotunzi şi moi ai puiului, picăturile de apă care i se

scurgeau din ochi, şi se recunoscu în el. Îşi dădu jos coarnele de cerb şi blana şi îşi frecă faţa până se curăţă de vopsea. Copilul îl privea printre suspine, încă disperat, dar şi cu o scânteie de curiozitate în privire.

Îl înveli într-o blană de miel şi îl ţinu la cald, la pieptul său. Îi atinse o mână, care se deschise la atingerea adultului. Degetele minuscule se strânseră în jurul degetului său. Era puternic pentru un copil atât de mic.

Micuţul încă mai plângea în hohote, iar el îl imită. De cum scoase acel sunet, văzu cum pruncul îşi deschise larg ochii pentru a-l privi. Continuară un timp să schimbe sunete între ei, fiecare curios să înţeleagă cine era celălalt.

Treptat, nou-născutul se opri din plâns, cuprins de somn. Bărbatul îl veghea, ascultându-i respiraţia şi inimioara care-i bătea tare.

Pentru prima dată, de mult timp, nu mai era singur.

56

Diego şi Lucia stăteau unul lângă altul. Oliver, în dreapta lui Diego. Mathias rămăsese în picioare, între ei şi uşă.

El era şeful, se gândi Teresa. Îi proteja, înfrunta el însuşi persoana necunoscută, nu-i lăsa pe ei. Îşi luase asupra sa responsabilitatea grupului, chiar şi acum când fratele îi fusese răpit.

Plânsese, poate din acest motiv se ruşina, însă nu-şi abandonase rolul. În ultimele zile, aproape toţi căpătaseră nişte răni adânci, şi totuşi împreună păreau a fi senini. Îndureraţi, dar nu învinşi.

Nu păreau nici măcar speriaţi din cauza acelei vizite nocturne la secţia de poliţie. Era aproape două noaptea, dar nici urmă de somn pe chipurile lor. Hugo Knauss le

pregătise căni cu ciocolată caldă şi, pe masa din sală, o tavă cu dulciuri. Era deja pe jumătate goală, lucru pe care Teresa îl consideră de bun augur.

Îi salută, iar ei răspunseră intimidați. Ea nu luă în seamă scaunele şi se aşeză pe birou, cu picioarele atârnând. Îl invită pe Marini să ia loc pe podea. Inițial, surprins, se conformă, cu picioarele încrucişate.

Teresa reflectă îndelung asupra cuvintelor potrivite, dar în cele din urmă hotărî că sinceritatea era singura cale de a le câştiga încrederea.

— Am nevoie de ajutor, le spuse. Trebui să-l găsesc pe cel care le-a făcut rău părinților voştri şi l-a luat pe frățiorul lui Mathias.

Copiii o măsurară cu atenție. Nu erau obişnuiți să vadă un adult atât de lipsit de apărare.

— Nu ştii cum să faci? o întrebă Lucia.

— Nu, n-am nici o idee.

— De aceea, eşti speriată?

— Foarte!

Fetița căută privirile prietenilor săi, dar Teresa înțelese că, de fapt, căuta cu totul altceva: le cerea permisiunea să continue dialogul.

— Mi-a fost şi mie teamă o dată, mărturisi peste câteva clipe.

Căutătura lui Mathias o făcu să tacă. Nu-i arătase vreun semn de agresivitate ori de intimidare. Fusese o singură privire, nimic mai mult, dar suficient: era cea a şefului.

Teresa se prefăcu a nu observa.

— Şi acum ți-a trecut? o întrebă pe fetiță.

Ea scutură din cap, cu ochii în jos, spre bomboana pe care-o ținea în palmă, dar nu răspunse. Se conforma unui ordin.

— Vreau să-l găsesc pe cel care a săvârşit faptele acelea rele, dar mai ales vreau să-ți găsesc fratele, Mathias! spuse Teresa.

El o privi în ochi fără să scoată o vorbă.

— Nu vrei să se întoarcă acasă? îl întrebă.

Buzele copilului începură să tremure. În cele din urmă veni şi răspunsul:

— Poate că-i este mai bine acolo unde este acum.

Teresa îl văzu pe Marini încordat şi speră ca şi el să se conformeze ordinelor ei şi să nu deschidă gura.

— De ce gândeşti astfel? îl întrebă pe copil.

El începu să-şi roadă unghiile, părând agitat. Dându-şi seama că nu voia să vorbească despre asta, Teresa îi respectă dorința.

— Înțeleg că vrei să-l protejezi, dar la cât este de mic trebuie să stea lângă mama lui, îi explică. Şi lângă tine. Are nevoie de voi.

Teresa nu aminti nimic de tatăl lor. Observase semnele de pe gât pe care copilul şi le atingea întruna fără să-şi dea seama. Se întrebă dacă nu cumva, inconştient, încerca să-i atragă atenția asupra lor. Gulerul cămăşii nu reuşea să le ascundă. Erau vânătăi asemănătoare cu cele pe care mama lui le avea pe brațe.

În definitiv, reticența lui era firească: avea în față o necunoscută care îi cerea să-şi dezvăluie cel mai mare şi dureros secret. Se simți egoistă şi nedelicată.

— A fost cândva o persoană care îmi făcea rău, începu, fără a zăbovi prea mult să se gândească la reacția lui Marini. Sub privirile atente ale copiilor, continuă: Era o persoană la care țineam foarte mult. De fiecare dată când mă rănea, mă întrebam cu ce greşisem încât să se supere atât de tare.

— Şi ce era? întrebă Lucia, fără îndoială cea mai curajoasă din grup.

— Nimic, îi răspunse Teresa. Nici o greşeală pe care o facem nu dă dreptul cuiva să ne facă rău, dar mi-a luat destul de mult timp să pricep.

— Şi ce-ai făcut? vru să ştie Oliver.

— L-am alungat.

— Cu o lovitură de picior?

— Mi-ar fi plăcut să-i dau una, recunoscu ea zâmbind.

— Eu sigur i-aş fi dat!

Teresa îi ciufuli părul înduioşată.

— Nu trebuie să ne îndepărtăm de cei pe care-i iubim doar pentru a-i proteja, zise în timp ce-l privea pe Mathias. Dar trebuie să căutăm ajutor, pentru a-i ține departe pe cei care ne rănesc.

Rămase tăcută, aşteptându-i reacția. Mathias îşi muşca buzele, ca pentru a opri cuvintele care voiau să iasă.

— Markus se va întoarce numai la noi, la mine şi la mama? o întrebă în cele din urmă, cu o strălucire în ochi.

Îi cerea protecție pentru el, fratele şi mama sa.

— Îți promit!

Mathias îşi privi prietenii. Teresa sesiză comunicarea mută dintre ei, caracteristică ființelor legate de o afectivitate electivă. Reprezentau unii pentru alții o familie, acela era motivul pentru care-şi păstrau secretul. Un secret inocent, dar care le punea la încercare în fiecare zi capacitatea de a exclude restul lumii din grupul lor. Teresa îşi aminti cât era de importantă loialitatea la vârsta aceea şi cât de fragilă devenea în cazul adulților.

Învățaseră să se apere, şi totuşi asta nu-i făcuse să renunțe la farmecul copilăriei. Reuşiră să rămână inocenți, chiar şi când lumea din jurul lor nu mai era. În ciuda priveliştilor care-ți tăiau răsuflarea, aspectului de poveste şi liniştii de pe culmile munților, în casele localnicilor din Travenì sălăşluiau secrete de nemărturisit, în care Teresa se

împotmolise deja de prea multe ori în cursul investigațiilor. Era tulburător, o contradicție care o lăsa perplexă.

Se gândi la o imagine a lui Dumnezeu în care l-ar fi recunoscut, de fapt, pe Satana încornorat. Nu păcatele o iritau cel mai mult, cât eforturile comunității de a-şi acoperi păcătoşii, în timp ce victimele erau abandonate în mâinile călăilor, doar pentru păstrarea integrității grupului. Îşi aminti furioasă de fluturaşii atârnați peste tot în sat care incitau la răscularea oamenilor împotriva noului centru de schi – împotriva „invaziei” – în timp ce pentru copii nu mişca nimeni un deget.

„Uniți împotriva lumii exterioare şi orbi, din comoditate, față de propria vinovăție.”

Lucia îi atrase atenția, trăgând-o de pantaloni.

— Nouă nu ne este frică pentru că suntem împreună. Ne întâlnim în pădure aproape în fiecare zi, îi spuse, fericită că putea vorbi cu noua sa prietenă. Dacă ți-e teamă, ar trebui să încerci şi tu.

Teresa îi zâmbi.

— Ar trebui să vorbesc cu un prieten?

— Da!

— Aşa cum faceți voi?

Fetița încuviință din cap.

— Vorbim despre lucrurile urâte, de care ne este teamă, interveni Oliver. Astfel, devin mai puțin terorizante.

— Cuvântul ăsta nici nu există, îi atrase atenția Lucia.

— Ba da!

— Dar tu, Mathias, vorbeşti şi tu despre ele? întrebă Teresa.

El confirmă.

— Dar mie nu mi-e frică pentru mine, spuse.

— Îți împărtăşeai temerile pentru fratele tău, nu-i aşa?

— Da.

— E un gest frumos, îl lăudă Teresa. Întotdeauna, cei puternici trebuie să-i apere pe cei slabi.

El surâse, mulțumit de aprecierea primită. O privi pe Lucia şi încuviință din cap.

— Avem un loc secret, jos în râpă, dincolo de peşteră. Este lângă cascadă, dezvălui copila.

— Acolo vă simțiți bine?

— F-foarte b-bine! Ne si-simțim b-bine!

Şi Diego hotărâse să-i acorde încredere.

— Numai voi sunteți acolo, jos?

Copiii se priviră.

— Ne spiona bărbatul acela, zise Mathias. Eu îmi dădusem seama.

— Şi eu, completă Oliver.

— Care bărbat? vru să ştie Teresa.

— Cel care a venit la noi când şi-a găsit Lucia mama. Ne-am speriat şi am strigat, dar apoi am înțeles că nu voia decât să se joace.

— Să se joace?

— Da, îşi vopsise fața ca un clovn!

Lucia se uită la Teresa.

— Eu le-am spus că era o fantomă, dar nu mă cred.

— N-nu e-era o-o fantomă!

— Cum voia să se joace? întrebă Teresa.

— Se târa pe genunchi, de parcă ar fi fost un copil, povesti Oliver. Dar noi îl văzuserăm deja şi ştiam că merge ca un bătrân: pe lângă şcoală, cu o pelerină cu glugă, la fel ca un vrăjitor din basme.

— V-a zis vreun cuvânt? V-a cerut să faceți ceva? îi iscodi străduindu-se să pară liniştită.

— Nu! Nu ştie să vorbească. Nu l-am mai văzut, spuse Mathias.

— Eu nu eram când a venit, zise Lucia, dar mi-a adus asta acasă.

Trase fermoarul gecii şi scoase o păpuşă din pânză cu ochii din fructe micuțe.

Teresa îl privi pe Marini. Pentru ea era suficient.

— Mulțumesc, le spuse. Acum mă simt mult mai bine. Nu-mi mai este frică!

— Vezi că funcționează? îi spuse Lucia.

Teresa o mângâie pe cap.

— Terminați-vă de băut ciocolata, apoi vă duc acasă.

— Cu sirenele pornite? se interesă Oliver.

— Bineînțeles!

Teresa se retrase cu Marini într-o parte. Încercă să-i ignore privirea scrutătoare. Cu siguranță el se întreba dacă relatarea copiilor era adevărată sau rodul fanteziei lor. Nu avea încă suficientă sensibilitate, sau poate experiență, ca să ştie că niciodată copiii nu pot fi mințiți: au un al şaselea simț infailibil, cu care detectează minciunile, şi, de îndată ce se întâmplă, le pierzi încrederea pentru totdeauna.

— Copiii! îi şopti. El îi răzbună.

— Îi asculta povestindu-şi necazurile.

— Da! I-a pedepsit pe adulți pentru că-i chinuiau pe copii. Fiecare dintre ei era în preajma cuiva care-l făcea să sufere. Diego: un tată lipsit de afecțiune, care-l oprima. Lucia: o mamă drogată şi absentă. Oliver: îngrijitorul sadic de la şcoală. Teresa îl căuta cu privirea pe al patrulea copil. Şi Mathias – adăugă –, un părinte violent. Animalul jupuit de piele din fața casei fetiței nu fusese o amenințare. Ci un dar pentru copilă. Îi hrănim pe cei dragi nouă.

— Dar lui Mathias i-a răpit fratele, nu i-a pedepsit tatăl, obiectă Marini.

Teresa nu avu timp să-i răspundă.

— Omul din pădure ne-a adus cadouri, îi întrerupse Oliver. Vreți să le vedeți?

57

Râpa Sliva era o prăpastie neagră aflată între sat şi fosta gară. Un puț vertical şi adânc de aproape o sută de metri, în mijlocul pădurii. În noaptea aceea, drumeagul care cobora prin hățişul pădurii era străbătut de lanternele poliției. Ca nişte licurici pe timp de iarnă, punctulețele luminoase dansau în întuneric, lăsându-se către adâncurile râpei într-un şir indian ce înainta în zigzag.

Copiii mergeau în fața Teresei şi a lui Marini, urmați de agenții echipei mobile şi cei ai lui Hugo Kanuss.

Lucia, Mathias şi Diego săreau ca nişte căprițe alpine, fără a-şi pierde vreodată echilibrul pe terenul accidentat. Oliver, în schimb, hotărâse s-o țină de mână pe Teresa şi nu-i mai dădea drumul. Ea se simțea învăluită de atingerea tandră şi plină de căldură, într-atât de discordantă cu peisajul din jur. Râpa era o adâncitură abruptă care ducea la prundul unui râu aproape înghețat. Gerul încetinise până şi apa, cu straturile de gheață prinse de maluri. Negura şerpuia deasupra prundului. De stânci şi crengi atârnau stalactite modelate de vânt.

Păreau ultimele urme ale unei lumi dispărute. Teresei i se părea că doar inimile lor mai băteau acolo, jos. Era o senzație de înstrăinare, un gând expresiv care pentru întâia dată o făcea să înțeleagă ce este claustrofobia.

Copiii îi conduseră pe podețe suspendate şi scări alunecoase. Mergeau siguri pe ei, fără vreo urmă de teamă. Întunericul nu avea putere asupra minților lor. Erau una cu natura încă sălbatică, după cum nici ei nu erau destul de îmblânziți încât să se teamă de ea.

În orele acelea pline de tensiune, Teresa îi privea cum înfruntau întunericul şi moartea cu o forță senină, caracteristică marilor spirite. Îi urma încrezătoare, le

supraveghea paşii, dar era convinsă că ai ei erau cei nesiguri.

Se gândi la temerile care o tulburaseră în ultimele zile şi, deodată, nu i se mai părură de nedepăşit. Avea două posibilități de a alege cum să-şi trăiască viața care i se înfățişa în fața ochilor: fie să se stingă treptat, fie s-o înfrunte plină de curaj.

Când trecură printr-o breşă în stâncă şi în bezna umedă, cu miros înțepător, Teresa îşi văzu întreaga existență într-un impas. Mânuța lui Oliver o strânse mai tare pe a ei.

— Nu-ți fie frică! auzi vocea copilului, amplificată de tunelul natural.

— Nu-mi va fi! îi răspunse, iar cuvintele căpătară un înțeles care depăşea granițele acelui moment.

Când ajunseră de cealaltă parte, Lucia, Mathias şi Diego îi aşteptau sub o cascadă de cristal. Copiii le arătară ascunzătoarea din spatele țâşniturilor încremenite ale apei.

Teresa dădu drumul mâinii copilului şi se apropie de Marini. Luminară muşchiul cu lanternele. Un obiect pătrat străluci sub culcuşul natural. Inspectorul îl ridică: era o cutie din metal. Desenele de pe capac erau decolorate, dar se mai distingeau iepuraşii albi care mergeau pe bicicletă.

— O poți deschide, zise Lucia.

Marini luă capacul, şi parcă timpul se opri în loc. O privi pe Teresa, dar nici măcar ea nu reuşi să aibă vreo reacție. Conținutul cutiei era un detaliu fără legătură, într-o poveste care urma să fie descoperită.

58

16 septembrie 1993

Subiectul Alfa este activ şi conştient de propria persoană, deşi este greu de stabilit cum se percepe. Mă întreb dacă sesizează trecerea timpului şi, prin urmare, existența viitorului, înțeles ca viziune şi proiectare a sinelui într-un moment care va veni. De asemenea, dacă se întreabă cine se află dincolo de peretele din fața sa, oferindu-i cele necesare pentru a trăi.

Întrucât nu m-am înfățişat niciodată dinaintea lui, în afară de mâinile cu mănuşi care îi întind alimentele şi hainele, nu cred că-mi observă prezența. Pentru el, lumea o reprezintă camera aceea cu tot ce se află în ea. Alfa nu cunoaşte altă viață în afară de cea pe care eu i-am oferit-o. Totuşi, se pare că se adaptează la limitele evidente fără a suferi. Am reflectat îndelung cum poate o ființă să supraviețuiască astfel atât de mult: răspunsul este că lumea lui interioară este într-atât de complexă şi profundă, încât compensează numărul redus al experiențelor externe. Forța sa vitală îşi este pe deplin suficientă.

Omega, în schimb, depinde întru totul de Alfa, „Tatăl”. Este un subiect pasiv care ar muri de foame. Îşi petrece tot timpul ghemuit în colțul pe care şi l-a ales drept loc de refugiu şi se pare că nu există decât ca o reflexie a subiectului Alfa: cred că în mintea lui are convingerea că este un urmaş al „Tatălui”. Trăieşte doar pentru că şi celălalt trăieşte.

De câteva săptămâni am început exerciții de dezvoltare a limbajului pentru a înțelege dacă este o trăsătură înnăscută sau nu şi dacă retardul manifestat de ambii subiecți este permanent sau recuperabil. După cum era de aşteptat, Alfa a demonstrat că, dintre cei doi, este cel mai dotat şi înclinat spre studiu.

În ciuda interesului față de această nouă perspectivă, luând în calcul vârsta subiecților, am dubii cu privire la utilitatea continuării acestui experiment şi, în cazul unei astfel de

prelungiri, cu privire la metodele cele mai potrivite pentru a-l încheia.

59

Cutia din metal era aşezată pe masa din mijlocul camerei. Era deschisă, iar conținutul ei putea fi văzut de toți cei de față, care nu reuşeau să-şi dezlipească ochii de pe cele două obiecte.

Teresa îşi puse o pereche de mănuşi din latex şi le extrase. Pe cel mai mic îl luă în palmă.

Medalia strălucea sub lumina neonului. O întoarse: pe verso avea o inscripție.

— W. Wallner, rosti ea. E şi o dată: 01/09/1936.

Nimeni din sala de şedințe a secției de poliție din Travenì nu avu curajul să pună vreo întrebare. Până şi Hugo Knauss îşi pierduse jovialitatea caracteristică.

— Sunt obiecte pentru ceremonii satanice? întrebă Parisi mângâindu-şi bărbia.

De fiecare dată când era nervos, nu-şi mai lua mâna de pe barba tunsă în formă geometrică.

Pe buzele Teresei înflori un surâs.

— Nu! Aceasta este crucea lui Hipocrate, reprezentată împreună cu toiagul lui Esculap. Este simbolul medicinii, îi explică, arătându-i imaginea cu un şarpe încolăcit pe un baston.

Teresa învârtea în degete relicva în timp ce încerca să-i descifreze semnificația. Dar era o piesă de puzzle căreia nu-i putea găsi încă un loc potrivit.

— Wallner, repetă Marini. Am mai auzit numele acesta. Vă spune ceva?

— Este un nume de familie des întâlnit în țările unde se vorbeşte limba germană. Oricum, am dubii că, şi dacă l-am găsi pe proprietarul inițial, ne-ar ajuta la ceva.

— De ce să le fi dăruit copiilor un astfel de obiect? se întrebă inspectorul în timp ce-l punea într-un săculeț din plastic.

— Şi celălalt? zise Parisi. Şi acela simbolizează ceva?

Teresa se uită la obiectul alăturat. Nu, nu-l putea numi inofensiv, aşa cum ar fi avut intenția. Deşi nu-i cunoştea rolul, simțea că inofensiv, fără îndoială, nu era.

Gluga albă nu era decât un simplu con din bumbac cu două orificii pentru ochi, care ar fi fost acoperiți de o plasă subțire. Era murdară, şi, în câteva locuri, cusăturile cedaseră. Aspectul ei amintea de acoperământul de cap folosit de penitenți în timpul sărbătorilor pascale prin regiunile din sud. Sau de membrii Ku Klux Klan.

În contextul ultimei analize, Teresei i se păru neliniştitor. Nu-i înțelegea menirea.

Profilul ucigaşului căpăta nişte linii de contur neclare şi discordante. Teresa nu mai întâlnise în literatura de specialitate şi nici nu mai investigase o structură psihologică atât de contradictorie. Faptul că atacase cu un nivel ridicat de sadism nu se potrivea cu motivația care îl determina să-şi aleagă victimele. El îi apăra pe copii, dar în acelaşi timp le ataca familiile.

Poate că fusese cuprins de remuşcări şi de aceea se dusese acasă la Lucia să-i lase un obiect care-i aparținea mamei şi un dar pentru ea. De aceea aşezase cu grijă corpul primei victime, o lăsase să plece pe Melania Kravina şi îl îmbrăcase pe Avram Viesel, ca pentru a încerca să ascundă faptul că-i jupuise pielea.

Oare ce reprezentau pentru el trofeele pe care le luase de la victime? Care erau fanteziile după care se ghida?

— Dumneavoastră vă spun ceva obiectele acestea? îl întrebă pe Hugo Knauss în timp ce arunca mănuşile în coşul de gunoi.

— Nu, doamnă comisar.

— Sigur? Nici un localnic nu manifestă vreun interes care să ridice chiar şi cel mai mic semn de întrebare?

— Vă referiți la secte care să incite la rasism? Cu siguranță, nu!

Şi lui îi trecuse prin minte acelaşi gând. Teresa bănuia că era o impresie generală.

— Altfel, mi-ați spune?

— Ce vreți să insinuați?

— Niciodată nu insinuez, domnule şef de post!

— Doamnă comisar? îi întrerupse De Carli, care tocmai intra. Când văzu obiectul, rămase cu privirea asupra lui, uitând ce voia să spună. Este ce cred eu?

— La ce te gândeşti? îl întrebă Teresa.

— Rasism, cruci în flăcări, sectă, violență... Sunt pe drumul cel bun?

— Cine ştie? Dacă ai o intuiție remarcabilă, atunci împărtăşeşte-o cu noi!

— Deocamdată n-am decât un raport pentru dumneavoastră. Interogatoriul tatălui Luciei.

Aşeză dosarul pe masă. Teresa îl răsfoi absorbită.

— Nu vreau ca omul acela să se întoarcă acasă prea curând, zise. Fetița va fi dată în grija bunicilor pentru zilele următoare.

— Doamnă comisar, avem suficiente probe ca să-l inculpăm. În plus, a fugit deja o dată, ar putea încerca din nou.

— Sper ca judecătorul să gândească la fel ca tine.

Nu spuse că vorbise înainte cu judecătorul Crespi şi se asigurase că bărbatul nu se va întoarce prea curând la fetiță. Trebuia să fie supravegheat de serviciul social şi să

refacă legătura cu fiica sa, pe care aproape o distrusese, pe lângă propria-i viață.

Când aruncă o privire la ceas, îşi aminti de cel al lui Roberto Valent, legat invers de brațul sperietorii de ciori. Încă nu înțelesese care era semnificația acelui simbol. Nu mai erau decât câteva ore până în zori, când puteau începe căutările. Spera că vremea avea să țină cu ei. Nimeni nu putuse să se odihnească. Gândul la micul Markus aflat în mâinile ucigaşului îi împiedica să închidă ochii chiar şi pentru câteva clipe.

În timp ce recitea declarațiile lui Dante Kravina, îşi ținea capul între mâini, iar spatele parcă îi era sfărâmat.

— Absența oricărei expresii faciale, murmură când ajunse la descrierea pe care i-o făcuse tatăl Luciei asasinului.

Marini se apropie.

— A folosit aceste cuvinte? îl întrebă pe De Carli.

— Mai mult sau mai puțin. Dar a fost foarte elocvent. L-a impresionat foarte mult.

— Absența oricărei expresii faciale, comportament mimetic şi dificultate în vorbire, zise inspectorul uitându-se prin raport.

Teresa îşi ridică ochii spre el. Părea concentrat asupra unor gânduri care îi alimentau interesul.

— Îți spune ceva? îl întrebă, fără a aştepta un răspuns afirmativ.

El o privi uimit, de parcă nu-i venea să creadă ce urma să spună.

— Cazul copilului cu numărul 39. Cum Teresa nu înțelegea, repetă: Copilul cu numărul 39.

Marini se aşeză lângă ea şi începu să scrie pe tastatura computerului.

— Citesc un manual de psihologie, o lămuri. Înşiră o grămadă de lucruri inutile, dar cazul ăsta m-a uluit pentru

că e de-a dreptul... improbabil. E de necrezut că s-a putut întâmpla aşa ceva. Gata, am găsit! „Johann Albert Wallner”, citi cu voce tare titlul unui articol online.
Teresa se simțea buimacă. „Wallner”, se gândi. „Ca şi numele inscripționat pe crucea lui Hipocrate.”

— Cine este? întrebă.

— Un psihiatru austriac, radiat din registrul medicilor din cauza unui experiment criminal desfăşurat în urmă cu patruzeci de ani. Wallner, murmură Marini uitându-se la relicva nazistă. Tatăl său era Wolfgang Wallner, un medic cu grad de ofițer în Waffen-SS. Probabil medalia are legătură cu profesia lui.

— Poate că este o amintire de la absolvirea facultății, sugeră Teresa, care făcea nişte calcule în minte.

Încerca să rămână calmă, să-şi controleze respirația, dar era greu. În creierul ei îşi făcea loc o întrebare incomodă: ea, care credea că citise tot ce era cu putință în materie de psihologie, cum de nu-şi amintea nimic de cazul acesta? Totuşi, conform articolului de pe ecran, cazul copilului cu numărul 39 fusese de mare impact, astfel că fusese reprodus în manualul pe care-l studia Marini.

„Mi-a scăpat, sau mintea mea l-a şters?”

— Despre ce experiment este vorba? întrebă Knauss.

— Un test halucinant legat de absența maternă, desfăşurat la câțiva kilometri de graniță, zise Marini. Wallner se inspira dintr-un studiu efectuat de René Spitz, un alt psihanalist austriac, naturalizat american, dar a forțat limita.

— În ce a constat? vru să ştie De Carli.

— Conducea un institut în care erau găzduiți orfani. Le ordona îngrijitoarelor care se ocupau de nou-născuți să-i priveze complet de orice afecțiune maternă. Copiii nu erau identificați cu ajutorul numelor, ci doar prin numerele de pe pătuțuri. Numeau asta „depersonalizare”.

— Dar era legală o astfel de poveste? întrebă Parisi.

— Aş zice că nu, răspunse Marini, dar Wallner şi colaboratorii săi nu aveau scrupule. Infirmierele nu puteau vorbi cu copiii şi le era interzis orice contact vizual. Purtau o glugă cu două orificii pentru ochi, menită să-l împiedice pe copil să recunoască expresia facială a îngrijitoarei.

Preț de o secundă, nimeni nu respiră. Ochii tuturor se îndreptau spre glugă, iar Teresa le intuia gândurile: cine o purtase, cu ce scop bolnăvicios şi, mai ales, cine fusese cel care, un timp prea îndelungat, o privise de jos în fața lui.

— Nou-născuții erau hrăniți şi spălați, dar lipsiți de orice altă formă de atenție, continuă Marini. Curând, au manifestat primele simptome ale „tratamentului”: insomnie, refuzul contactului fizic, vlăguire, retardul în dezvoltarea motorie şi absența mimicii. Toți, cu excepția unuia singur: copilul din pătuțul cu numărul 39. Nou-născutul reacționa şi nu era istovit, dimpotrivă, se dezvolta. Wallner crezu că identificase în el „Tatăl” prezentat în teoria lui Freud: un lider natural înzestrat cu o forță interioară ieşită din comun.

— Ce s-a ales de copii? întrebă De Carli.

Marini parcurse articolul până la final.

— O infirmieră angajată de puțin timp l-a denunțat pe Wallner, iar poliția a făcut o descindere la institut. Copiii au fost salvați, iar după câteva luni simptomele au început să regreseze, ca mai apoi să dispară. În schimb, Wallner a reuşit să fugă luând cu el şi copilul din pătuțul cu numărul 39, marea sa descoperire.

— Cum îl chema pe micuț? Scrie? întrebă Teresa, încercând să-şi controleze tremurul vocii.

— Andreas Hoffman. De atunci, Wallner şi copilul au fost de negăsit. Agnes Braun, cea mai apropiată colaboratoare a lui, a fost judecată şi condamnată la douăzeci de ani de închisoare. Magdalena Hoos, fata care a făcut denunțul, a fost angajată din nou în cadrul

institutului, când acesta şi-a redeschis porțile. Ulterior, anchetatorii au descoperit că Wallner avea o obsesie față de teoria nazistă a eugenismului.

„Andreas”, se gândi Teresa. În sfârşit, putea simți că intră în contact cu el.

— Bietul copil, cine ştie pe unde o fi ajuns, murmură De Carli.

Marini înjură, iar Knauss îşi mută privirea pe pantalonii pe care-i netezea compulsiv.

Teresa îşi reveni şi se uită la ei neîncrezătoare.

— Dar chiar nu înțelegeți? El este! Copilul de negăsit e ucigaşul nostru! Se ridică, agitația făcând-o să uite de durerile de spate. Îşi vopseşte fața pentru că forma primitivă de dragoste este identificarea, iar el, zilnic, vedea un plafon imaculat şi o glugă albă. Credeam că suferă de o tulburare a personalității multiple, din cauza diferitelor comportamente pe care le adoptă în funcție de cel pe care-l are în față, însă el, de fapt, nu are o personalitate a sa, în sens medical. Îl imită pe cel cu care intră în contact, întrucât n-a depăşit niciodată etapa neonatală. Este felul lui de a comunica.

În cele din urmă, Teresa înțelegea motivul pentru care profilul psihologic şi comportamental al lui Andreas i se păruse mereu incoerent, alcătuit din prea multe detalii discordante.

Premisele investigației fuseseră eronate.

— Nu se încadrează în cazuistica existentă pentru că, din punct de vedere psihologic, el nu s-a născut. Iată de ce nu poate fi analizat cu instrumentele normale ale psihologiei investigative.

— Totuşi, este în stare să interacționeze cu copiii, observă Marini.

— Da... Dar pentru a înțelege cum face, trebuie să aflăm cum a supraviețuit până în momentul de față. A avut parte de o casă? De compania cuiva? Cine l-a răpit?

— Poate că Wallner l-a abandonat şi a fugit. Sau... poate că, zeci de ani, s-a ascuns prin locurile acestea, cine ştie pe unde, sugeră Parisi. Poate că Wallner a murit, dar rezultatul experimentului său a reuşit să supraviețuiască. Oare ce i-a provocat mânia lui Andreas Hoffman?

Teresa se gândi la felul în care ucigaşul îi oprise pe tinerii din pădure şi la animalele care traversaseră în fugă în timpul colectării probelor.

— Invadarea teritoriului său i-a fracturat echilibrul, spuse. L-a împins către vale, ca pe căpriorii speriați de zilele trecute.

— Care invadare?

Teresa se uită la harta de pe perete şi indică zona noului centru de schi.

— *Această* invadare! Utilajele şi muncitorii. Defrişările şi intervențiile tehnice. Trebuie să restrângem căutările în acest areal, pornind din punctul cel mai nordic, acoperit de vegetație şi inaccesibil. Trebuie să căutăm un refugiu sau un adăpost.

— La nord şi nord-vest sunt doar ziduri stâncoase. Este exclus să se găsească acolo. La nord-est se află carierele Osvan. Este o zonă despădurită şi fără arbuşti. Numai teren pietros, zise Knauss. Nu e nimic acolo.

— Ce fel de cariere?

— Piatră şi zăcăminte de plumb şi zinc, dar acum seamănă cu un deşert. Vegetația nu a mai crescut la loc.

— Ne vom servi de aceste granițe pentru a delimita perimetrul căutărilor, hotărî Teresa.

— Nu înțeleg ceva, interveni Marini. De ce l-a răpit pe micuțul familiei Klavora, Markus, dar l-a lăsat pe fratele mai mare la dispoziția tatălui?

Teresa avea o posibilă explicație.

— Pentru că Mathias, în prezența prietenilor săi, nu a recunoscut niciodată violențele pe care le suporta. În

schimb, şi-a exprimat îngrijorarea pentru viitorul fratelui său.

— Dar criminalul ar fi putut să-l omoare pe tată, eliberându-i astfel pe amândoi.

Teresa privi pe fereastră. Se lumina treptat. Încă puțin şi puteau să plece în căutarea copilului şi a unui ucigaş care, în mintea ei, era acum prima victimă de pe o listă lungă.

— Şi-a schimbat din temelii *modus operandi*, zise. Cred că ceva s-a trezit în el la vederea nou-născutului. Probabil că în subconştient i-a rămas o amintire ştearsă a colegilor de la institut. Îşi aminteşte plânsetele. Îşi aminteşte nopțile petrecute împreună, în timp ce-şi ascultau respirațiile.

Îşi dădu jos ochelarii şi, încordată, muşcă un braț al ramei.

— Acum îşi aminteşte de prima lui viață, adăugă. Şi o vrea înapoi.

60

20 septembrie 1993

Trebuie să conchid cu regret că a venit momentul să pun capăt experimentului.

M-am convins de aceasta deoarece condițiile actuale nu-mi mai garantează siguranța. Prin condiții mă refer îndeosebi la supraviețuirea lui Alfa. Descoperirea spectaculoasă pe care am făcut-o este, de altfel, detaliul care-mi poate pune viața în pericol, fapt care mă mâhneşte.

Subiectul a trăit cu mult peste perioada estimată de mine chiar şi în cele mai optimiste previziuni, iar acum îmi este tot mai dificil să-i gestionez captivitatea.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă şi-ar da cu adevărat seama de prezența mea şi de condițiile în care l-am obligat să crească: este o întrebare al cărei răspuns nu vreau să-l ştiu.

Subiectul Omega, pe de altă parte, nu ridică probleme, dar nu este de folos.

Soluția, în cazul lui, se regăseşte în următoarea masă care i se va servi.

61

Zorile care se iviră deasupra văii anunțau o dimineață senină. Teresa respiră uşurată la vederea luminii care se răspândea pe cerul cristalin: vremea era propice căutărilor. Dormise în răstimpuri de câte o jumătate de oră intercalate cu gânduri negre care o făcuseră să suspine panicată. Îi fusese greu să rămână pe loc, în aşteptare. Dar acum se dovedea şi mai dificil să coordoneze intervențiile din vale. Şi-ar fi dorit să fie ea însăşi în pădurile de acolo, să le scruteze cu propriii ochi şi nu cu cei artificiali ai dronelor. Îşi amintea cu fiori elanul pe care-l avusese în timpul urmăririi lui Lucas Ebran: se simțise vie, de folos, cu trupul şi mintea încă active şi făcându-şi datoria. Momentele acestea erau tot mai rare, şi totuşi simțea nevoia de a-şi lansa trupul în căutarea urmelor, de a-şi folosi energia rămasă şi de a-şi împinge limita până la a întinde mâna şi a găsi copilul.

„Dar pe care dintre cei doi copii?” se întrebă.

Acum, după ce aflase originea acelei poveşti pline de abuzuri şi moarte, nu încăpea nici o îndoială că Andreas Hoffman era o victimă care, în ciuda celor petrecute, reuşise să supraviețuiască. Teresa încercase să-şi imagineze cum trăise, încercase să-i contureze un nou profil, dar statisticile, studiile şi experiența nu-i erau de folos. Poate

tocmai pentru că nu mai fusese altul pe lume ca Andreas. Deşi nimeni nu-l ajutase să-şi dezvolte instrumentele necesare adaptării la viață, izbutise să le găsească nişte surogate. Teresa se întrebă care erau acestea. Avea de-a face cu o minte care nu se activase niciodată, dar care funcționa în felul ei.

Omul acela dusese o viață complet lipsită de afecțiune.

Pe terenul din fața şantierului unde se construia centrul de schi aştepta elicopterul medical, pregătit să decoleze cu copilul de îndată ce ar fi fost găsit. Alte două elicoptere ale serviciului de protecție civilă survolau deja zona. Agenții lui Hugo Knauss plecaseră încă din zori să cerceteze împrejurimile. Sosise şi un detaşament de militari, care urmau să exploreze pădurea deasă ce urca până la jumătatea muntelui. Din locul acela, căutările aveau să fie preluate de alpinişti experimentați făcând parte din diferite unități ale forțelor de ordine. Poliția austriacă fusese alertată, iar granița era monitorizată cu strictețe.

Teresa se ruga la toți sfinții să nu se ajungă la o situație violentă. Se uita cu îngrijorare crescândă la armamentul oamenilor care se pregăteau să plece însoțiți de câini de urmă.

Aveau să se desfăşoare în evantai, ca la o partidă de vânătoare. Cât timp se ştia clar că nou-născutul era în siguranță nu s-ar fi tras nici un foc de armă, dar după aceea?

Procurorul adjunct Gardini şi chestorul Ambrosini tocmai sosiseră împreună cu o femeie.

Era mama copilului. Când dădu cu ochii de Teresa, porni hotărâtă înspre ea, strângând la piept o bucată de stofă. Întâlnirea nu mai putea fi evitată.

Gloria Sanfilk îşi îndreptă țintă ochii umflați şi disperați către cei ai Teresei. Totuşi, dincolo de suferința imensă, comisarul îi văzu puterea uimitoare.

— Trăieşte, spuse femeia.

Nu era o întrebare, ci un avertisment ca nu cumva să creadă altceva şi să renunțe.

— Sunt sigură.

Teresa îl căuta din priviri pe tatăl copilului, dar nu-l zări nicăieri.

— Nu este aici, zise Gloria, citindu-i gândurile. Nu-l mai primesc înapoi, n-o să mai aibă nimic de-a face cu familia noastră, numai aduceți-mi copilul!

Îi întinse bucata de material. Era o salopetă minusculă. I-o aşeză în mână Teresei, o duse către față, inspirând mirosul copilului său, apoi o invită să facă la fel. Nu o adusese pentru câinii de urmă, ci pentru Teresa. Voia să se asigure că acea femeie, care ținea în mâini viața fiului său, avea să-i simtă mirosul ca şi cum ar fi fost al copilului ei.

Părea să-i spună: „Pune-te în locul meu şi adu-mi-l”.

Teresa încuviință din cap. Nu mai era nevoie de cuvinte.

Ambrosini se apropie şi, trecându-şi brațul pe după umerii Gloriei, o conduse cu multă bunăvoință.

Marini veni alături de comisar.

— Reacțiile ucigaşului sunt imprevizibile, zise, scrutând pădurea.

— Strigă-l pe nume, şopti Teresa, mai degrabă pentru sine decât pentru tânărul inspector.

Cum nu l-a strigat nimeni niciodată, nici măcar el însuşi.

Privirea lui Marini se schimbă.

— Doamnă comisar, acum vă înțeleg punctul de vedere. Până şi eu mă gândesc la el ca la o victimă. Şovăi,

apoi îi puse întrebarea pe care nimeni nu îndrăznise încă să i-o adreseze: Credeți că va răni copilul?

Teresa căutase toată noaptea un răspuns. Spera să-l găsească pe cel corect şi nu pe cel care i-ar fi aplanat neliniştea.

— Nu cu intenție, zise. El este „Tatăl” care-şi protejează oamenii, este Alfa, iar copiii sunt turma lui neştiutoare, dar nu trebuie să uităm niciodată că mâinile care acum îl țin pe micuț sunt aceleaşi care i-au smuls ochii lui Roberto Valent.

Marini îi aşeză în față o fotografie aeriană scoasă la imprimantă.

— Dronele au depistat un refugiu vechi, parțial distrus, care nu se regăseşte pe hartă. Este înconjurat de vegetație în cadranul de nord, acolo unde se termină pădurea şi începe întinderea de teren pietros. E singurul din zonă. Se observă urme recente de activitate umană în rariştea din jur.

62

Pădurea Travenì-Aberlinz, 1993

Soarele încă mai încălzea pietrele şi lumina firele de polen ale muşețelului şi pelinului sălbatic, dar vântul care bătea dinspre nord se răcise în ultimele zile şi vestea anotimpul de hibernare: plantele şi animalele se pregăteau, primele să se scuture de ce nu le mai era de folos, iar cele din urmă să-şi îndesească blana şi să-şi umple vizuinile cu ghinde şi fân.

Şi el se pregătea să înfrunte sezonul rece. Observase că după fiecare ploaie aerul era mai răcoros, iar când bătea vântul îl treceau fiorii. Cu o zi înainte întinsese nişte capcane, pentru că în curând prăzile aveau să se

împuțineze. Carnea lor, tăiată în fâşii subțiri şi uscată, avea să-i prindă bine în zilele întunecate şi friguroase.

Ajuns la pârâu, sări de pe un bolovan pe altul până pe malul celălalt. Se avântă cu elan de-a lungul promontoriului şi ieşi într-un luminiş însorit. Prădătorii – vulpi, bursuci şi, mai ales, păsări răpitoare – preferau locul acela pentru că, atunci când îl traversau, micile rozătoare puteau fi atacate în voie.

Una dintre capcanele pregătite la marginea pădurii tocmai făcuse o victimă. Bursucul se zbătea să scape din laț, însă acesta îl strângea şi mai tare.

Se apropie de el şi văzu că animalul nu era la fel de mare cum i se păruse de la distanță: femela era cu puii săi, care se agitau în jurul mamei cu chemări înspăimântate.

Micile animale i-ar fi ajuns ca hrană timp de câteva zile, poate chiar săptămâni, dar în loc să-şi încleşteze mâna şi să le ia viața, le privea fără a se clinti din loc. Scâncetele lor dezlănțuiră înlăuntrul său o furtună, ca atunci când norii grei alunecau dinspre est şi smulgeau din rădăcini copacii tineri.

Eliberă femela şi se uită cum familia de bursuci se repezi în pădure. Nu mai văzuse vreun pui să crească fără mamă. Iar acum şi el avea unul la care să se gândească.

Privi în jos, către marginea promontoriului, şi văzu ceva care îl sperie: o dungă neagră urca spre cer.

O luă la fugă printre copaci. Ajuns la adăpost, văzu că fumul ieşea printre crăpăturile dintre grinzi. Alergă în spate şi ridică scândura pe care o folosea drept uşă. Găsi încăperea aşa cum o lăsase, cu o excepție: în lipsa lui, mâinile care, din când în când, din ce în ce mai rar în ultima vreme, îi dădeau hrană şi haine printr-o spărtură în perete îi lăsaseră mâncare pe podea.

Micul său prieten era în ungherul din care nu ieşea niciodată, părea că doarme lângă un castron pe jumătate gol.

Se apropie şi încercă să-l trezească, dar el nu deschise ochii. Culoarea feței se schimbase, iar pielea îi era rece. O frecă energic, dar nu reuşi s-o încălzească. Îl strigă cu un vaiet, îl ciupi, dar căzuse într-un somn profund. Atunci se gândi că era mai bine să nu-l trezească, nici măcar acum când mirosul fumului se înteţise.

Se ghemui lângă el: în brațele lui n-avea să-i fie teamă şi s-ar fi trezit în cele din urmă.

63

Trebuia să urce pe jos, nu exista altă modalitate de a ajunge până la refugiul abandonat.

Teresa nu mai avea aer şi-şi simțea muşchii cum ard din cauza efortului. Marini, lângă ea, era mereu gata să o ajute ori de câte ori îi cedau genunchii, dar de fiecare dată se alegea cu o lovitură de cot.

— Ar fi fost mai bine dacă rămâneați în vale, îi zise la un moment dat, primind în replică o avalanşă de injurii.

Teresa simțea în buzunarul hainei greutatea salopetei copilului. Reprezenta povara responsabilității pe care şi-o asumase atunci când hotărâse să limiteze căutările în zona aceea.

Exista riscul să se fi înşelat, să nu-l mai găsească niciodată.

Înaintau în pas alert. Toți ştiau foarte bine că de la momentul răpirii trecuseră douăsprezece ore, iar copilului îi era cu siguranță foame. Nimeni nu se menaja, aerul vibra de respirațiile lor întretăiate. Vegetația era împăienjenită de o rețea de oameni care se întindea pe sute de metri şi verifica fiecare umbră şi ascunziş în timp ce urca.

Ninsoarea de peste noapte acoperise eventualele urme, însă Teresa avea încredere în fotografiile făcute de drone cu câteva ore înainte: se întreba ce fel de om putea să trăiască acolo sus, în tovărăşia vulturilor, vulpilor şi a altor animale, unde chiar şi căprioarele ajungeau rar pe timpul iernii, fiind mai curând teritoriul caprelor alpine, iar vuietul vântului acoperea toate celelalte sunete.

— Am ajuns! anunță cineva din rândurile din față.

Se opriră, iar Teresa preluă comanda.

Printre crengile copacilor se zărea un luminiş. Construcția de acolo era distrusă, pe jumătate înnegrită de un incendiu mai vechi. Refugiul era ridicat din scânduri tocite de trecerea timpului, cu un acoperiş care se sprijinea pe o structură din piatră: era o fânărie în care, pe vremuri, se depozita vara iarba cosită de pe păşunile de la mare altitudine.

— Vârstnicii de odinioară ştiau în ce perioadă a anului era bine să taie lemnul pentru construcția caselor: se întăreşte şi se înnegreşte, dar nu arde, explică Hugo Knauss cu ochii la ruine.

Construcția era locuită. În jurul ei, diverse obiecte desperecheate şi ruginite se iveau prin zăpadă, lângă altele de dată mai recentă. Astfel înțelese Teresa unde ajungeau obiectele furate din Travenì. Se părea că ocupantul adăpostului cobora des în sat şi se întorcea de acolo cu comori pe care apoi le lăsa în voia fenomenelor naturii.

Ordonase ca, în primă instanță, elicopterele să nu survoleze zona ca să nu-l sperie pe Andreas Hoffman şi să nu-l împingă la gesturi disperate. La rândul lor, membrii echipei de căutare trebuiau să se mişte fără zgomot, astfel încât prezența lor să treacă neobservată cât mai mult timp cu putință.

De jur împrejurul adăpostului, rătăcite printre nimicurile împrăştiate, se ridicau totemuri joase făcute din

cranii de animale. Câteva oase atârnau de crengile pinilor de alături şi, în bătaia vântului, răsunau ca nişte amulete menite să alunge duhurile necurate.

Knauss scuipă pe jos.

— Dumneavoastră sunteți experta, doamnă comisar. Ce fel de ucigaş este acesta?

— Ați putea numi „ucigaş” un animal care ucide pentru că se simte amenințat? îi replică sec Teresa, îndepărtându-se câțiva paşi de el.

Echipa era în aşteptarea ordinului de descindere, iar ceilalți agenți din pădure erau pregătiți să blocheze căile de acces în cazul în care ar fi încercat să fugă. Deşi trecuseră în revistă până la epuizare procedurile pentru asigurarea protecției copilului, Teresei îi era teamă de acel moment aşa cum nu-i mai fusese vreodată în carieră. Nu mai fusese niciodată responsabilă de viața unei ființe atât de tinere, şi constată cu uimire că existența unui om este cu atât mai valoroasă cu cât a poposit de curând în această lume. În buzunar, mâna ei strângea salopeta, ca şi cum s-ar fi agățat de un fir care nu trebuia să se rupă.

— Înaintați! ordonă prin stație.

De la marginea pădurii, oamenii se apropiară în linişte de refugiu, înconjurându-l. Apoi, într-o serie de mişcări sincronizate, pătrunseră înăuntru.

Comisarul număra secundele; i se păreau deja prea multe pentru a ocupa o clădire atât de mică. Pe de altă parte, nu se auziră focuri de armă şi nici zgomote de luptă. Totuşi, ceva îi reținea pe polițişti înăuntru, iar Teresa putea doar să spere că nu era un spectacol al morții.

Când apăru Parisi şi le făcu semn că drumul era liber, Teresa se grăbi să ajungă la refugiu.

Înăuntru, dacă mai era posibil, confuzia era şi mai mare decât afară. În încăperea mai spațioasă se găseau

obiecte cu diferite întrebuințări şi de forme variate, îngrămădite haotic.

Îşi imagină că stăpânul acelui loc le colecționa fără a le cunoaşte utilitatea, fie şi numai pentru a se simți mai aproape de săteni, care-i semănau ca înfățişare, dar erau complet diferiți din toate celelalte puncte de vedere. Îşi aminti de ceasul lui Roberto Valent, atârnat de brațul efigiei: crezuse că era un simbol, că avea o semnificație, în schimb Andreas îl prinsese invers pentru că nu-i ştia rostul. Pentru el nu era altceva decât un accesoriu pe care-l vedea adesea la încheieturile mâinilor locuitorilor din vale.

O cucuvea trezită din somn zbură de la tavan până la uşă, de unde, eliberată, porni în direcția pădurii cu bătăi puternice de aripi. De Carli privea în jos din pod.

— Aici nu e nimic, în afară de pasăre şi un şobolan. Doar un culcuş din paie.

— Nu cred că mai stă aici, murmură Teresa. Ceva l-a îndepărtat. Probabil, defrişările începute mai jos, în vale.

Ştia că locuitorii zonei n-ar fi înțeles modul în care-l vedea pe Andreas Hoffman. Ei voiau un monstru de care să se îngrozească, o efigie pe care s-o ardă pentru a exorciza răul care se abătuse peste satul lor. Şi se părea că-l găsiseră.

Îşi aminti de efigia făcută din hainele primei victime, cu ochii din fructe. Abia acum înțelegea de ce era îndreptată cu ochii către sat: era o acuzație. Andreas considera Travenì o amenințare. „Voi sunteți cei care-mi invadează teritoriul”, le transmitea.

Satul era factorul declanşator al agresivității sale nebuneşti, soldate cu victime.

Printr-o uşiță zăvorâtă se ajungea într-o cameră puțin mai mare decât o cămară. Teresa se lăsă pe genunchi ca să se uite înăuntru. Nu avea ferestre şi era goală, doar printr-o fantă între scânduri se zărea pădurea verde-închis. Pereții

erau brăzdați cu semne inscripționate în lemn: erau desene stilizate de animale, plante şi oameni. Când se târî în față ca să le vadă mai bine, observă că una dintre scânduri se ridica. Era o cale de acces către exterior. Se uită în jur. Acel spațiu neatins i se părea neobişnuit. Andreas nu-şi permisese să-l pângărească cu dezordinea care domnea în restul adăpostului. Era ceva sacru în locul acela.

Se întoarse în camera principală să-şi continue cercetările. Într-un colț era o masă înnegrită de foc. Şi pe tavan şi pereți se zăreau urmele incendiului. Câteva cărți fuseseră distruse de flăcări, astfel că abia mai puteai recunoaşte câte ceva; altele arseseră pe jumătate, ca şi cum cineva ajunsese la timp să le salveze.

Teresa se apropie şi, punându-şi mănuşile, răsfoi câteva pagini. Rămase surprinsă. Erau exerciții de scriere: foarte simple, de bază. Nişte semne – probabil, litere – trasate de o mână încă nu foarte dibace. Însă nu erau decât puține pagini. Restul caietului era nefolosit. Se uită prin celelalte cărți şi constată că erau manuale de alfabetizare primară.

O cărticică ajunse pe podea. Teresa o ridică şi văzu că era o culegere de poezii. De pe o pagină alunecă o frunză de stejar. Nu se uscase complet.

Îl învățase cineva pe Andreas să scrie şi să citească? Vorbise cu el? Fusese oare Wallner?

Îl observă pe Marini stând lângă o uşă care dădea într-o altă încăpere. Înțelese din atitudinea lui că acolo era motivul care prelungise intervenția agenților.

Avea nevoie de curaj pentru a face acei câțiva paşi. Îşi obligă trupul să parcurgă distanța.

Soarele intra printre scândurile crăpate. În penumbră, în capătul celălalt al camerei, ieşea în relief o siluetă aşezată pe un taburet.

Teresa îi zărea doar conturul. Marini sparse o scândură cu o lovitură de picior ca să lase lumina să intre.

Nimeni nu făcu nici o mişcare. Doar polenul, ridicat în rotocoale în aer, strălucea. Teresa îl simțea alături de ea pe Knauss.

— Doamne, e un om! îngăimă acesta.

În fața lor se afla un schelet învechit, tocit de scurgerea timpului. Oasele erau prăfuite şi, pe alocuri, înnegrite. Fusese completat cu părțile scoase şi luate de la victime. La picioarele lui se aflau nişte resturi proaspete de mâncare.

— Nu sunteți precis, zise Teresa, blestemându-şi experiența care o ajuta să-şi dea seama.

Este corpul unui copil.

64

Un copil. Altul.

Doi micuți ale căror poveşti nu le cunoaştem: unul a crescut şi a devenit un criminal, celălalt nu are nume, este doar un schelet. Al treilea i-a fost smuls mamei şi este undeva prin pădure, cine ştie pe unde.

Copiii. Par a fi pivotul acestui carusel al morții şi, în acelaşi timp, al speranței: copii care supraviețuiesc, care luptă, care iubesc în ciuda tuturor piedicilor.

Sentimentul pe care-l trăiesc de când am ajuns în vale este o reverență în fața vieții.

O reverență în fața vieții şi a desfăşurării ei chiar şi în lipsa luminii şi afecțiunii.

Ea este cea mai puternică, iar noi, uneltele sale.

Antonio Parri analiza scheletul, care nu fusese mutat din poziția în care îl găsiseră, şi nota concluziile.

Teresa îl privea pe medicul legist, care lucra deoparte. Ştia că inventarul oaselor trebuia să fie însoțit de observații cu privire la mediul unde fuseseră descoperite, de o analiză

geografică şi topografică şi, în fine, de concluziile referitoare la natura rămăşiţelor umane. Pentru asta legistul trebuia să muncească ore întregi, aplecat asupra fiecărui detaliu din ceea ce fusese cândva o fiinţă umană.

Comisarul nu avea timp însă. Parri o ştia; tocmai de aceea, urma să-i ofere pe loc toate informaţiile pe care le extrăgea din primul examen morfologic.

Teresa avea dubii că acele elemente s-ar fi dovedit hotărâtoare pentru găsirea copilului dispărut, dar nu-i rămânea altceva decât să spere: se scurseseră cincisprezece ore de la răpire şi cercetările continuau cu toate mijloacele, însă nici urmă de el sau de Andreas Hoffman.

Într-un final Parri o chemă. Teresa i se alătură, păstrând însă distanţa faţă de rămăşiţele omeneşti. Privindu-le, încercă să şi-l imagineze pe copilul căruia îi aparţinuseră. O operaţie dureroasă de la care nu voia să se sustragă: era o suferinţă necesară ca să nu capituleze, ca să continue căutările.

— Există posibilitatea ca, de-a lungul timpului, scheletul să fi fost mutat de mai multe ori, zise medicul. Am îndoieli că oasele au fost vreodată îngropate: canalele medulare sunt curate. Oasele lungi prezintă semne de muşcături de animale, ulterioare procesului de descompunere a cadavrului.

Teresa încuviinţă din cap în semn că înţelegea. Poate că trupul nu fusese înmormântat pentru că Andreas nu avea nici o religie, nici măcar una primitivă. Sau pentru că îl considera încă viu. La picioarele scheletului fusese lăsată de curând mâncare: o bucată de carne friptă, încă roşie la mijloc, cu o garnitură de nuci în coajă.

— După cum ai observat deja, cineva a perforat oasele şi le-a legat cu fire de pescuit, spuse Parri.

— A încercat să-l refacă, să-l păstreze cât mai mult timp cu putinţă, şopti Teresa.

Nu simțea repulsie, ci o profundă tristețe față de cel care făcuse un astfel de gest: cineva care încercase cu disperare să pună la un loc acele rămăşițe pământeşti şi să le învie. Cineva care nu vedea viața şi moartea ca toți ceilalți.

În ciuda suferințelor pe care le îndurase, în felul său îl iubise pe acel copil şi continua să iubească ce mai rămăsese din el pe lumea aceasta.

Teresa nu vedea nimic bolnăvicios în gestul acela, ci adorație, o nevoie înduioşătoare de a păstra lângă el o dragoste fără de sfârşit. Acolo unde ei vedeau oase şi nişte simple rămăşițe pământeşti, Andreas încă mai întrezărea scânteia unei legături profunde.

— Crezi că-l cunoştea bine? întrebă Parri.

Teresa îl privi pe doctor.

— Îl iubea. Sunt sigură că nu el l-a ucis. Ba chiar a încercat să-l readucă la viață.

— Dacă rămăşițele au fost în permanență în contact cu aerul şi umiditatea, după cum bănuiesc, scheletul s-a descompus mult mai repede decât dacă ar fi fost îngropat. Dacă luăm în calcul aceste detalii, precum şi absența totală a adipocerii şi a țesuturilor moi, aş estima că decesul a avut loc acum douăzeci-treizeci de ani. Voi şti cu exactitate după analizele de laborator şi examenul microradiografic.

Trecuseră mulți ani, se gândi Teresa. Poate chiar prea mulți ca să mai spere că va afla identitatea defunctului.

— Îmi poți spune vârsta şi sexul?

— Fruntea este verticală, cavitatea pelviană şi arcul pubian sunt înguste. Caucazian, de sex masculin. Era tânăr.

Teresa nu-şi dezlipea privirea de pe schelet.

— Cât de tânăr?

— A doua pereche de molari nu ieşise complet.

Simți un gust oribil în gură. Tocmai i se confirmase gândul care-i venise în minte de cum văzuse oasele. Le măsurase într-o clipită şi, cu o strângere de inimă, înțelesese despre ce era vorba.

— Nu mai mult de doisprezece ani, continuă medicul, dar după o primă măsurătoare a oaselor, aş zice că în jur de zece-unsprezece ani. Nu am identificat urme de lovituri.

Preț de câteva secunde nici unul nu spuse nimic.

— Am prelevat deja câteva mostre pentru analiza eventualelor modificări la nivel microscopic, spuse Parri în cele din urmă, întinzându-i asistentului său o geantă cu eprubete. Le voi trimite de îndată la laborator, astfel încât primele rezultate să fie gata în cel mai scurt timp. Pentru tot ce rămâne aici am nevoie de câteva ore bune.

— Crezi că poți face imediat un test de toxicologie? Vreau să ştiu cauza morții.

— O să mă ocup de asta la nivelul craniului. În plus, o să analizez țesuturile pe care le-a luat de la victime.

— Mulțumesc, Antonio.

În acel moment, Marini o chemă lângă el, la masa înnegrită de foc.

— Doamnă comisar, am găsit ceva interesant!

65

Într-adevăr, Marini găsise ceva interesant printre obiectele carbonizate şi resturile de cărți parțial arse. Era un caiet manuscris, care la începutul fiecărei notițe avea înregistrată o dată calendaristică. Ultima era din 20 septembrie 1993.

Erau scrise în germană. Teresa nu avea decât nişte cunoştințe vagi din şcoală, amintiri vechi care nu o ajutau prea mult.

— Tu înțelegi? îl întrebă pe inspector.

— Nu prea mult, câteva cuvinte.

— Domnule Knauss!

Şeful de post li se alătură.

— Aici, în zonă, toți sunteți bilingvi, îi spuse arătându-i jurnalul. Traduceți-mi dumneavoastră.

— Acum?

Teresa îl privi. Se întrebă cum de reuşea mereu să găsească un cuvânt – doar unul singur şi nici măcar unul semnificativ – ca s-o enerveze.

— Spuneți-mi dumneavoastră cum vă este mai comod. Preferați să-l luați acasă în seara aceasta şi să-l citiți în tihnă, în fața şemineului?

Knauss, pricepând cu întârziere că fusese luat peste picior, îşi căută ochelarii de citit în buzunarul pardesiului, şi-i puse la ochi oftând şi îşi aplecă privirea pe caiet.

— Mi se pare că este un jurnal.

— Da, ne-am dat seama după date.

Teresa aşteptă cu nerăbdare crescândă ca polițistul să citească primele rânduri pentru a-şi face o idee. Îl văzu cum dădea paginile, le întorcea, se oprea să se gândească, apoi relua lectura.

— Este ceva în neregulă? îl întrebă.

— Nu înțeleg, mormăi şeful de post.

— Chemați-l pe unul dintre agenții dumneavoastră. O fi cineva în stare să-l citească!

Knauss îşi ridică privirea din caiet.

— *Eu* sunt în stare să-l citesc, doamnă comisar!

— Atunci, care este problema?

— Problema constă în ce scrie aici. Se pare că este vorba despre un experiment.

Teresa nu mai avea chef să facă glume pe seama lui.

— Citiți-mi! ordonă.

Knauss urmări rândurile cu degetul.

— „Subiectul Alfa încearcă să interacționeze cu subiectul Omega, dar acesta nu pare interesat şi, pentru moment, este pasiv. Retardul său motor este evident. Stă în permanență întins pe spate şi nu depune nici un efort pentru...” aici nu se înțelege... „nu depune nici un efort pentru a-şi lua porția de hrană.”

Knauss se opri şi ridică privirea spre Teresa.

— Este vorba despre animale?

— Despre copii! îi răspunse ea ferm. Sesizându-i şovăirea, îi ordonă: Continuați!

— „Aspectul surprinzător este că Alfa nu se atinge de porția lui, ci dimpotrivă, o împinge către cel pe care, presupun, îl consideră un coleg.”

În refugiu se lăsă liniştea. Toți se opriseră din lucru şi îl ascultau pe Knauss citind din jurnal. În cele câteva clipe cât îşi înălță ochii, Teresa observă că privirile celorlalți transmiteau stupefacție şi dezgust. Era convinsă că acum şi ei vedeau cu alți ochi scheletul ce părea că rămăsese într-o veşnică aşteptare.

„Nu mai trebuie să aştepți”, se gândi Teresa. „În sfârşit, cineva a venit să te salveze, dar nu la timp.”

— „Am dubii că acest copil percepe conştient sclavia în care creşte. Nu cunoaşte altă viață în afară de aceasta”, continuă Knauss, „dar subconştientul său ştie şi alege să moară.”

Teresa expiră încordată. Îşi putea imagina epilogul, îl avea expus în fața sa, dar era ceva – fiorii care-i treceau prin mâini când se aplecă să răsfoiască paginile jurnalului – care îi spunea că drama descrisă în acele rânduri nu se terminase încă.

— Citiți notițele din ultima zi, îi ceru lui Knauss.

Bărbatul se conformă. Teresa văzu cum ochii acestuia parcurseră cuvintele, se deschiseră larg, apoi se îndreptară şocați spre ea. Când citi cu glas tare despre intenția finală a

lui Wallner, Teresa nu rezistă să mai audă altceva. Ieşi la aer ca să se liniştească, lăsând vântul să-i usuce lacrimile care se prelingeau pe obraji.

66

În fața adăpostului, Teresei i se păru imediat că respiră mai bine. Marini se apropie de ea.

Inspectorul nu înțelegea niciodată când era indicat să stea în preajma ei.

Comisarul nu-i dădu răgazul să deschidă gura.

— Parri mi-a confirmat că rămăşițele sunt ale unui băiețel. În jur de unsprezece ani. Poate că este o moarte din cauze naturale. Nu se poate şti sigur dacă Wallner şi-a pus în practică planurile, zise, conştientă că ultimele cuvinte erau mai curând în scop de consolare.

— Cum este posibil să le faci una ca asta unor copii?

— Wallner avea acelaşi crez ca tatăl lui, din câte se pare. Nu avea o conştiință în sensul pe care-l înțelegem noi. Ar trebui să-i căutăm trupul în zonă, poate că măcar el a fost înmormântat. A trăit aici destul de mult încât să crească doi băieței, chiar dacă rămâne de văzut în ce fel.

— Ce viață trebuie să fi avut? murmură inspectorul uitându-se în jur.

— Cu siguranță, una aspră, dar de preferat unui proces şi executării unei condamnări la închisoare, îi răspunse Teresa. Din când în când, fără îndoială că a mai coborât în sat. Pentru aprovizionare, medicamente... Wallner era bilingv şi şi-a desfăşurat experiențele aici. Vezi dacă cineva îşi mai aminteşte de el, dacă l-a mai văzut. Trebuie să aflăm al cui este scheletul dinăuntru. E cu trei-patru ani mai mic decât Andreas Hoffman: nu vine de la orfelinat, ca el.

— Fotografiile cu Wallner pe care le-am găsit sunt destul de şterse.

— Nu atât fotografiile mă îngrijorează, cât faptul că localnicii din vale înțeleg să colaboreze într-o manieră discutabilă.

— Nu cred că vor să apere un criminal care poate că a trecut de câteva ori prin sat în urmă cu vreo treizeci de ani.

— Nu ai înțeles: se apără pe ei înşişi. Îşi apără comunitatea. Grupul din care provin şi, în egală măsură, echilibrul acestuia. Nu indivizii contează.

— O să văd ce pot să mai aflu.

Teresa privi soarele: începea să apună. Din refugiu ieşi asistentul lui Parri ținând cutia de metal în care se afla craniul scheletului.

Ceva mai departe, pe povârnişul de deasupra locului unde se găseau ei, stoluri întregi de păsări se ridicară la unison în zbor, speriate parcă de un foc de armă neaşteptat care, în realitate, nu fusese tras. Pentru un moment, bolta cerească se înnegri.

Teresa nu mai putu să se mişte. Era țintuită de o senzație pe care o cunoştea prea bine. Se simțea privită şi ştia că era el. Andreas era ascuns undeva, acolo sus, şi îi urmărea. Se întrebă de ce rămăsese, cu riscul de a fi prins.

Răspunsul tocmai îi trecea pe sub ochi, ferecat într-un mic sicriu din oțel.

În sfârşit înțelese ce anume proteja Andreas față de lumea de afară care înainta către el: nu era vorba de ascunzătoarea lui, ci de singura legătură afectivă pe care o avusese. Într-un fel, intuise ce urma să i se ia.

— A ucis pentru că se simțea amenințat de şantierul care înainta, spuse. Se temea că-i vor lua prietenul. Acesta este factorul declanşator al furiei care l-a împins la crime.

— Dar băiețelul acela este mort de zeci de ani! Obiectă Marini.

Teresa privi munții în direcția de unde-şi luaseră zborul păsările. Acolo era copilul.

— Nu cred că el ştie ce este cu adevărat moartea, murmură. Este adevărat că are înțelegerea vieții şi a morții, însă numai sub forma cauză-efect. A învățat din observarea naturii. Totuşi, ce se află dincolo, posibilitatea unei eventuale treziri din acel somn care mistuie trupul... Şi-o poate doar imagina, ca şi noi, de altfel, cum a făcut omul de mii de ani încoace. Astfel, a încercat să-şi trezească prietenul. Însă acum nu mai este singur. Şi-a făcut rost de un urmaş.

67

Căutările se concentrau în zona versantului indicată de Teresa. Fără să-şi ia vreo clipă de răgaz, agenții urcau spre vârf strângând rândurile. Prin cordonul acela uman nu ar fi trecut neobservat nici un fir de pai.

În cazul în care ar fi fost localizat, ordinele erau ca oamenii să se oprească şi s-o aştepte.

Teresa se temea de reacția lui Andreas la gândul că era înconjurat din toate părțile şi trebuia să stabilească o cale de comunicare cu el.

Se mutase de la centrul de comandă din vale pe un platou unde fusese amenajat un heliport.

Temperatura crescuse, iar cerul era senin. Gândul său zbura la copil. Când fusese răpit, purta haine groase şi o salopetă care-l proteja de frig. Gerul n-ar fi fost o problemă, însă de acum foamea şi setea începuseră să-şi facă simțite prezența. Teresa se gândi şi la reacțiile lui Andreas față de plânsetele continue ale copilului.

Îi rămăsese în minte jurnalul lui Wallner. Ultimele adnotări erau din septembrie 1993, şi Teresa nu-şi putea

imagina continuarea acelor întâmplări. Un singur lucru era cert: copilul Omega murise, în timp ce copilul Alfa supraviețuise şi-şi ducea existența în locul pe care-l considera vizuina sa, alături de singura interacțiune umană pe care o cunoscuse vreodată şi pe care timpul o redusese la un simplu schelet.

În buzunar îi vibră mobilul. Era Marini, care o suna de la secția de poliție din Travenì.

— Noutăți? îl întrebă.

— Din păcate, nici una. Am controlat toate dosarele din arhivă. Nu au dispărut copii în ultimii treizeci de ani. Nu s-au înregistrat sesizări. Am contactat şi sediul central din oraş pentru a solicita să se verifice la biblioteca publică: în ziarele de atunci nu e nici o ştire pe un asemenea subiect.

Teresei îi era teamă că identitatea micului Omega avea să rămână un mister nedesluşit; totuşi, mai era o cale prin care să ajungă la dedesubturile acelor vieți perfecte şi ireproşabile.

— Cred că există o persoană care ne poate ajuta, zise. Aşteaptă-mă acolo!

Când termină convorbirea telefonică, îi făcu semn pilotului elicopterului că urmau să decoleze. Palele se roteau deja.

Din aparatul de zbor, Teresei i se înfățişă imaginea pădurii: un ocean cu nuanțe de verde şi alb, valuri uriaşe care alternau cu adâncimi ca de abis.

Andreas şi copilul se găseau undeva, acolo jos. Ambii erau speriați şi aveau nevoie de ajutor.

68

Se părea că tot satul se adunase în catedrală, ca şi când Travenì, întruchipat de locuitorii săi, ar fi

îngenuncheat în fața altarului. În primul rând se aflau Gloria Sanfilk şi Mathias care se rugau ca micul Markus să se întoarcă teafăr acasă.

Lăcaşul era plin de lumânări aprinse, iar aerul era împovărat de sutele de respirații, de fum de tămâie şi de mirosul zidurilor străvechi.

— De ce vreți să-i vorbiți? o întrebă în şoaptă Marini.

Teresa nu-i împărtăşise gândurile sale. În ultima jumătate de oră vorbise cu Parisi la telefon, ca să se pună la curent cu evoluția căutărilor.

— Rămâi aici, îi spuse. Dacă mă duc numai eu, o să se simtă mai în largul lui.

Îşi mută privirea spre capetele înclinate. De cum îl văzu pe cel pe care-l căuta, se îndreptă către el. Bărbatul stătea cu coatele pe genunchi şi fruntea sprijinită pe mâinile împreunate.

Îşi ținea ochii închişi. Pe bancă, lângă el, se afla pălăria din fetru cu pene.

— Domnule doctor Ian? îl strigă încet. Când el o privi mirat, îi spuse: Pot să vă vorbesc?

— Bineînțeles!

Ian îşi făcu semnul crucii, se înclină în fața altarului şi o urmă pe esplanada din fața catedralei.

— Aveți noutăți? L-ați găsit?

— Nu, nici urmă de el, îi răspunse ea fără ocolişuri.

Ian închise ochii şi oftă adânc. Părea obosit şi mai bătrân cu câțiva ani.

— Dar am găsit asta într-un refugiu abandonat, adăugă Teresa.

Îi arătă jurnalul lui Wallner, păstrat într-o pungă transparentă din plastic.

— Despre ce este vorba? întrebă medicul în timp ce-şi punea ochelarii de citit.

— Sunt observații legate de un experiment. Un experiment desfăşurat pe doi copii răpiți şi ținuți captivi în munții din zona aceasta.

Teresa îl văzu tresărind.

— Aici? La Travenì? Este cu neputință!

— Cunoaştem identitatea unuia dintre ei: este vorba despre criminalul şi răpitorul pe care-l căutăm. Despre celălalt nu ştim nimic. Speram că m-ați putea ajuta dumneavoastră.

— Eu?

— V-a cerut vreodată o femeie să o ajutați să avorteze? Este adevărat că vorbim despre o întâmplare de acum treizeci de ani, dar astfel de momente sunt sigură că nu se uită.

— Nu am făcut niciodată una ca asta! Nu aş fi fost niciodată de acord cu un astfel de gest!

— Sunt întru totul convinsă, domnule doctor, tocmai de aceea cred că femeia respectivă, dacă într-adevăr a existat, a născut în cele din urmă şi a găsit o altă metodă de a se descotorosi de copil.

— În ce fel?

— Găsind pe cineva care să i-l ia şi să-i păstreze secretul. Vă amintiți dacă în acea perioadă a trecut vreun vorbitor nativ de germană prin zonă?

Chipul lui Ian deveni grav.

— Doamnă comisar, aici toți vorbesc două limbi. Adesea, chiar şi trei. Suntem metişi, ataşați de identitatea noastră locală şi uneori chiar aspri cu cei din afara comunității, dar nimeni nu şi-ar fi înstrăinat copilul, mai cu seamă unui necunoscut. La Travenì nu poate trăi un asemenea monstru. După cum lesne vedeți, toți suntem copiii lui Dumnezeu.

— Totuşi, acum câteva seri, la pub, mi-ați povestit cu totul altceva, îi aminti Teresa. Ați spus că destul de mulți

copii erau abandonați, iar câteodată nici măcar nu mai erau aduşi pe lume.

— Oamenii aceia disperați erau împinşi să acționeze astfel din cauza foametei. Nu era vina lor! Oricum, mă refeream la vremuri de demult. Un trecut îndepărtat şi dramatic.

— Nu este posibil ca ecoul acelui trecut să fi răsunat mai mult timp decât ați fi presupus?

— Nu, doamnă comisar, nu cred, răspunse posomorât medicul. Căutați copilul cu toate mijloacele de care dispuneți, prindeți-l pe monstrul care l-a smuls mamei, justiției pământeşti sau celei divine, dar nu vă pierdeți timpul aici. Nu veți găsi vinovatul sau calea de a-l aduce acasă pe Markus în rândul acestor oameni sau în istoria comunității noastre. Îi arătă catedrala. Veniți să vă rugați cu noi?

Teresa îşi ridică ochii spre crucea aurită care strălucea în vârful acoperişului din ardezie.

— Domnule doctor, rugăciunea mea este munca pe care o depun, îi răspunse în timp ce punea jurnalul înapoi în geanta de pe umăr. Trebuie să mă întorc la locul căutărilor.

— Atunci, cu Dumnezeu înainte! o salută Ian ducându-şi mâna la pălărie.

Teresa îl văzu îndepărtându-se şi mai încovoiat față de cum şi-l amintea. Părea strivit de durere.

Marini se apropie de ea.

— Ați obținut răspunsurile căutate?

— Încă nu.

— Şi acum?

— Acum săpăm şi mai adânc.

Întunericul, ca un pântec jilav, le găzduia bătăile de inimă. Pentru întâia oară după mult timp, simțea alături răsuflarea unei alte ființe.

Mirosul de pământ îi umplea nările. De pe pereții stâncoşi picura apa, iar susurul acesteia se împletea cu scâncetele copilului. Îl adusese într-un loc sigur, astfel încât vânătorii care erau pe urmele lor să nu-i poată găsi. Ştia că bezna putea să-l sperie, de aceea îl ținea şi mai strâns, astfel încât micuțul să-i simtă căldura corpului, iar prezența lui să-l liniştească.

Cu timpul urma să-l învețe să nu se teamă de noapte, de spațiile înguste, de vârfurile înalte ca nişte abisuri tainice. Pentru moment însă, era rândul său să învețe cum să-i potolească plânsetele. Văzu cum făceau femeile din sat, prin urmare le imita legănarea brațelor şi sunetele dulci de pe buze. Dar ale sale nu erau decât nişte vaiete răguşite.

Îmbibă o pânză cu apă şi o apropie de gura copilului. Îl auzi cum sugea însetat.

Nu-i vedea privirea, dar ştia că învățase să-i recunoască vocea şi că atunci când o auzea înceta să mai plângă.

Plânsul: făcea să vibreze ceva înlăuntrul său, în pieptul unde muşchiul care ținea în mişcare viața bătea tot mai iute. Astfel, îl grăbea să ia în brațe copilul cât mai repede şi să-i alunge orice temere. Ştia că orice ființă fusese la început un pui, până şi el însuşi. În acele clipe se întreba cine-i fusese alături, îl liniştise şi-i alungase spaima, al cui chip era cel aplecat asupra pătuțului său când îi veghea somnul.

Nu reuşea să-şi amintească; din nou se simți copleşit de singurătate.

70

Ce se va alege de mine dacă nu vom reuşi să găsim copilul sau dacă pădurea nu ne va scoate la iveală decât trupul său fără viață? Îmi este frică, în aşa măsură încât orice altă spaimă a dispărut.

Pe toate le pot duce, în afară de pierderea unui alt copil.

Căutările continuară până la apus, însă fără rezultate. De la momentul răpirii se scurseseră douăzeci şi patru de ore. Teresei nu-i venea să creadă că Andreas se putuse apropia atât de mult încât să-i urmărească şi apoi să dispară, ba chiar să-şi ascundă urmele până şi de câinii antrenați. Nu putea să înțeleagă cum reuşea să se deplaseze cu uşurință împreună cu copilul. Avea îndoieli că îl ascunsese în vreun ungher tainic pentru ca mai apoi să-l lase singur. Cunoştea mai bine decât oricare altul primejdiile pădurii, iar viața aceea plăpândă era prea prețioasă pentru el ca s-o pună în pericol.

„Şi dacă mă înşel? Dacă am în minte imaginea idealizată a unui criminal?”

Era o ipoteză la care nu-şi permitea să se gândească. Acum, mai mult ca oricând, trebuia să se încreadă în sine însăşi, în ciuda oboselii şi confuziei care voiau s-o doboare. Umbrele se coborau peste pădure, modificându-i cu repeziciune conturul: nu era momentul potrivit să piardă teren în fața îndoielilor şi a fricii.

— Doamnă comisar, suntem toți aici, o anunță Parisi.

Teresa se alătură echipei strânse în sala de şedințe a secției de poliție din Travenì. Pe lângă agenții săi şi cei ai lui Knauss mai erau şi comandantul unității de protecție civilă, cel al serviciului salvamont şi cel al regimentului de vânători de munte. Pe masă se găseau planuri cadastrale şi hărți geografice ale regiunii.

Zona, o fâşie de aproximativ patruzeci de kilometri pătraţi, fusese împărţită în cadrane.

Din zori până la apus, câte optzeci de oameni la fiecare tură o străbăteau neîncetat. Doar lăsarea întunericului îi oprea, şi nu din dorinţa lor. Chestorul şi prefectul conveniseră că ar fi fost de neacceptat punerea în pericol a unor vieţi pentru salvarea altora. Teresa n-ar fi ştiut să spună dacă ar fi luat în considerare acelaşi principiu, în cazul în care ar fi putut decide singură.

— Unde-i Marini? îl întrebă pe De Carli.

— Doamnă comisar, de o vreme, nu l-am mai văzut.

— Sună-l, pentru numele lui Dumnezeu!

— Imediat.

Începu şedinţa prezidată de chestorul Ambrosini. Teresei i se părea enervant să asculte descrierea unei zile întregi de căutări fără rezultate. O aştepta o noapte lungă, douăsprezece ore de întuneric şi paralizie forţată.

Atât pentru ea, cât şi pentru cel mic erau prea multe ore.

Curând, vorbele lui Ambrosini se evaporară ca nişte picături de apă pe suprafaţa incandescentă a frământărilor ei. Îşi întoarse capul către fereastră şi privi satul. Travenì nu dormea. Era traversat de un şarpe de foc lent care se descolăcea pe străzile vechi şi întunecoase. Procesiunea începuse la apusul soarelui. Localnicii se adunaseră lângă turnul medieval din piaţă, iar lumânările aprinse şi tremurânde în mâinile lor erau cu sutele.

Ei se rugau pentru copil, în timp ce în sala de şedinţe se căuta cu adevărat o soluţie pentru a-l aduce acasă. La imaginea luminii răspândite de lumânări şi a capetelor plecate care înaintau în şir indian, Teresa fu cuprinsă de furie.

Travenì pierduse iarăşi ocazia de a se răscumpăra în ochii ei. Nici unul dintre acei oameni nu se oferise să participe la

căutările organizate de poliție. Locuitorii satului preferaseră să se strângă în grupuri răzlețe şi să străbată zone îndepărtate față de cele indicate de Teresa.
Sperase ca dreptatea să fie de partea lor şi îşi dorise să-i vadă întorcându-se cu bebeluşul în brațe, dar nu se întâmplase. Situația se transformase într-un spectacol grotesc atunci când un elicopter trebuise să abandoneze căutările pentru a-i ajuta pe unii dintre ei, rămaşi blocați pe o stâncă abruptă.
Şarpele dispăru la capătul unei străzi, la fel ca şi rugăciunile şoptite care-l însoțeau. Părea să se cufunde într-o mare de culoare neagră, care-l înghițea puțin câte puțin.
Teresa se gândi că era o metaforă potrivită pentru dinamica ascunsă a cazului: era ca şi când satul ar fi fost infectat de prea mult timp de o umoare întunecată, putridă, care supurase nevăzută de nimeni.
Se uită din nou pe harta de pe perete. Mica pată verde din fața ei era de fapt o pădure care se întindea din vale până la granița străjuită de munții imposibil de trecut. O suprafață vastă şi, pe alocuri, de neumblat, străbătută de prăpăstii periculoase. Pământul se deschidea în râpe acoperite şi ascunse de vegetația pădurii.
Brusc însuflețită, Teresa se ridică.
„La suprafață. Noi căutăm doar la suprafață, de aceea pare că a dispărut.”

— Trebuie să ne schimbăm tactica, zise, întrerupându-l pe chestor. Cum Ambrosini o privea mirat, adăugă: Nu dă rezultate, şi nu ne permitem să mai pierdem timpul.

— Facem tot posibilul, interveni perfectul.

Teresa îl privi.

— Însă metoda noastră este greşită! Arătă cu un deget înspre hartă. Acesta este universul său, nu al nostru. Ne facem iluzii dacă ne închipuim că vom reuşi să-l învingem

pe un teren pe care el îl cunoaşte foarte bine, în timp ce noi ne împiedicăm la fiecare trei paşi.

— Mi se pare că exagerați, doamnă comisar. Oamenii de pe teren sunt mai mult decât pregătiți.

— Tocmai, sunt doar nişte oameni!

Prefectul o privi uluit.

— Şi el nu este?

— În mintea lui, nu! Trebuie să începem să gândim la fel ca el, să ne schimbăm abordarea, altfel nu-l vom găsi la timp.

— Este ca şi cum am vâna un animal, zise Ambrosini.

— Da, posedă un instinct foarte dezvoltat, o latură animalică pregnantă care îl determină să nu renunțe, răspunse Teresa. Numai astfel a putut supraviețui.

— Şi care este sugestia dumneavoastră? o întrebă prefectul.

Teresa se uită din nou la hartă.

— Nu se va mai întoarce la refugiul său pentru că i-am încălcat hotarele şi nu-l mai consideră un loc sigur, dar nu se va îndepărta prea mult. Acesta este teritoriul său, spuse indicând zona pe care o încercuiseră.

— Poate că, dimpotrivă, ar fi mai indicat să căutăm în altă parte.

— Nu! El este aici, nu va abandona ce are mai de preț.

— Vă referiți la scheletul acela?

— La prietenul său, domnule prefect! Singurul lui prieten şi tovarăş de viață. Intenția lui Hoffman este ca, la momentul potrivit, copilul să devină noul său prieten. Însă e prea devreme. Tranziția nu s-a încheiat încă.

— Ce vă face să fiți atât de sigură?

Teresa nu răspunse. Altădată s-ar fi îndoit de sine însăşi, şi-ar fi pus fiecare cuvânt sub semnul întrebării. Nu şi acum.

— Solicit intervenția unei echipe de speologi, se mărgini să spună. Cred că şi-a găsit adăpost sub pământ.

— Într-o peşteră, ca un urs?

Teresa nu acceptă provocarea prefectului.

— Da, exact ca un urs, îi răspunse. Dar nu a ales orice grotă săpată în stânci. Ştie că ar fi foarte uşor de localizat. Iau în calcul o ascunzătoare la o adâncime mai mare.

În liniştea care urmă se numărară mintal voturile celor care mergeau pe mâna ei, respectiv ale celor care nu o credeau în toate mințile.

— Cred că este o idee strălucită, spuse într-un final Ambrosini. Trebuie să mergem şi pe această variantă.

— Nu cunosc în cele mai mici detalii morfologia regiunii, zise Knauss, dar cred că salvamontiştii cunosc persoanele potrivite care să ne ajute.

— Da, am avut nişte antrenamente de căutare şi recuperare împreună cu serviciul de salvare speologică din Burnberg, din valea alăturată, confirmă coordonatorul salvamontului.

— Luați legătura cu ei, zise Teresa. N-o să mai stăm cu mâinile-n sân încă o noapte!

71

În pădurea din Travenì nu erau peşteri. Singura formă naturală similară celei pe care o avea în minte Teresa era o crăpătură între două coaste stâncoase suspendată pe versantul muntelui. Breşa, cu acces de la suprafață, era un puț întunecos de doisprezece metri adâncime care împrăştia un miros de umiditate putredă. Cu trecerea timpului fusese acoperită de plante agățătoare, iar pământul amestecat cu resturi vegetale şi animale alunecase spre fundul puțului,

astfel încât se formase o potecă aproape verticală. La interior, baza era un spațiu lat care se lărgea şi mai mult printre blocurile calcaroase şi rădăcini.

— Să fi reuşit să ajungă până acolo, jos, cu un copil? întrebă Parisi.

Aflată în fața grotei cufundate în linişte, Teresa fu cuprinsă de amețeală şi de îndoială, însă lanternele luminau zăpada pe care erau risipite ace de pin: se vedeau urme de paşi compatibile cu cele deja prelevate, iar câteva crengi verzi fuseseră rupte din arbuştii din preajmă.

Recent, cineva trecuse pe acolo.

— Nu ne rămâne decât să coborâm şi să aflăm, îşi zise mai mult ca pentru sine şi nu pentru a-i răspunde lui Parisi.

Nu fusese uşor de hotărât cine urma să coboare primul. Armele nu puteau fi folosite, iar jos putea fi în aşteptare un criminal gata să se năpustească peste oricine ar fi încercat să se apropie de el. Teresa era în fața unei dileme, pentru că singura persoană pe care ar fi trimis-o fără nici cea mai mică ezitare era chiar ea, însă trupul nu i-ar fi îngăduit-o. Până în clipa aceea se concentrase asupra găsirii lui Andreas, dar dacă ar fi reuşit ar fi apărut o altă problemă şi mai delicată: cum să comunice cu el. Tehnicile de negociere standard s-ar fi dovedit inutile: structura minții lui era diferită, cu o arhitectură în multe privințe străină pentru orice psiholog.

Se uită la Parisi. Un specialist în speologie îi verifica echipamentul din jurul corpului, care i-ar fi fost de folos pentru parcurgerea potecii accidentate, susținându-l în picioare în cazul unei alunecări. Pe durata pregătirilor folosiseră lumina unei singure lanterne pentru a-şi ascunde prezența cât mai bine cu putință. Parisi se pregătea să parcurgă încet cei câțiva metri, în căutarea urmelor lui Andreas. Era cel mai puternic dintre toți, cel mai pregătit,

iar în cazul unui atac l-ar fi ajutat cunoştințele sale de arte marțiale.

Teresa încă se întreba unde era Marini, de această dată mai puțin furioasă şi mai mult îngrijorată. Nu mai fusese văzut după pauza de jumătate de oră pentru cină, iar la telefon nu răspundea. Nu-l cunoştea prea bine, dar ştia că absența aceea nejustificată nu-i era în fire.

— Suntem gata, anunță speologul, care tocmai montase o cameră video pe casca lui Parisi.

— Găseşte-l, zise Teresa, apoi întoarce-te imediat sus!

— Sigur, dau o tură şi vin repede, îi replică el zâmbind.

Îl strânse de braț; în sinea ei nu voia să-l lase să plece.

— Să nu faci vreo prostie, Parisi! De obicei, eroii au parte de un sfârşit urât.

— Ah, bun, doamnă comisar, acum mă simt mult mai încrezător!

Zâmbi şi Teresa.

— Du-te! îl îndemnă.

Pentru moment nu voia să obțină decât imagini de la capătul celălalt al puțului. Voia să afle unde se ascunsese Andreas, unde se afla copilul şi cum să găsească o cale de a ajunge la el fără să provoace mânia „Tatălui”.

Însă din conul întunecos al râpei nu străbătea nici un sunet, era o linişte deplină. Teresa se străduia din răsputeri să ignore absența plânsetelor copilului care, în mod normal, ar fi trebuit să se audă, tocmai pentru a-şi alunga din minte că nu era de bun augur.

Parisi îşi dădu drumul în puț. După numai câțiva metri, camera înregistră imaginea câtorva oase de animale atârnate de rădăcinile care împânzeau pereții tunelului. Fără îndoială, era rezultatul lucrului manual al unui om, ca

şi micile totemuri găsite în jurul refugiului şi sperietorile de ciori de la marginea pădurii. Locul acela era o vizuină.

Se succedară o serie de imagini în alb şi negru, fără să se audă nici un sunet.

Vibrațiile mobilului o înştiințară că avea un apel. Era Parri. La rândul său, muncise fără întrerupere. Teresa se îndepărtă câțiva metri pentru a răspunde, cu ochii fixați în permanență pe ieşirea tunelului vertical.

— Spune-mi, Antonio!

— Am rezultatele analizelor biochimice pe care mi le-ai cerut. M-am gândit că le vrei cât mai repede.

— Te-ai gândit bine!

— Sunt urme de cianură în țesuturile osoase. Băiețelul a murit în urma otrăvirii.

Teresa nu scoase un cuvânt. Aşadar, Wallner îşi pusese în practică intenția încredințată jurnalului personal.

— Teresa?

— Te ascult!

— Mai am ceva.

Teresa ascultă în timp ce-l privea pe Parisi cum urcă la suprafață. Atât din mişcările lui, cât şi ale celui care îl ajuta să-şi scoată echipamentul, înțelese că nu găsise nimic jos.

Acea vizuină fusese a lui Andreas, însă acum nu mai era. Întrucât simțise pericolul, îşi căutase alta, după cum fac unele animale cu puii: îi mută dintr-un loc într-altul până sunt în siguranță.

— Poți repeta? îl rugă pe Parri.

— Blendă şi galenă, repetă medicul. Sper că ți-am fost de ajutor.

Într-adevăr, fusese.

— Acum ştiu unde să-l caut!

72

— Îmi pare rău, domnule inspector. Mobilele nu au semnal între zidurile acestea groase.

Massimo îşi ridică privirea de pe ecranul telefonului. Luând în calcul funcția pe care o deținea, femeia care se uita la el era mai tânără decât s-ar fi aşteptat. Chipul nefardat sugera că fusese trezită din somn. Însă ochii negri şi strălucitori erau atenți şi curioşi, cu o notă de precauție.

Îşi aminti că o văzuse la sărbătorile dedicate Sfântului Nicolae. Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse delicat, dar ferm.

— Îmi cer scuze pentru ora nepotrivită.

Starețа mănăstirii îşi plecă uşor capul.

— Mi s-a comunicat că este vorba despre o chestiune urgentă.

— Chiar aşa! Nişte verificări de mare importanță.

— Înțeleg. Despre ce e vorba?

Privirea lui Massimo fugi către încăperea de lângă intrare. Era închisă cu o uşă masivă întărită cu ghinturi şi un zăvor forjat grosolan. În mănăstire, totul era foarte vechi, în afară de sufletele pe care le găzduia.

— Am venit aici ca să aflu mai multe despre trapa pentru copiii abandonați, îi spuse. Trebuie să ştiu până când a fost funcțională şi ce se întâmpla cu nou-născuții.

Maica Agata îl privi uimită.

— Dar, domnule inspector, trapa este închisă de mult timp!

— Am înțeles, însă ancheta care mă aduce aici, la Rail, îşi are rădăcinile în trecut.

— Şi credeți că veți găsi aici răspunsurile pe care le căutați?

— Aşa sper!

Ea surâse.

— V-o doresc din inimă, dar mă tem că va fi dificil. Acesta nu este altceva decât un lăcaş de rugăciune.

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să încerc.

— Bineînțeles.

— S-au găsit rămăşițele unui trup în pădurea de lângă Travenì, la aproximativ treizeci de kilometri de aici.

Călugărița se încruntă.

— Cunosc satul. Ale cui sunt?

— Ale unui băiețel care nici măcar nu atinsese vârsta adolescenței. Nu avem nici un indiciu despre identitatea lui.

Maica Agata îşi făcu semnul crucii.

— Îngrozitor! şopti.

— Anul naşterii ar fi cam 1982, continuă Marini.

Era anul când copilul Omega era amintit pentru prima oară în jurnalul lui Wallner, fără alte detalii.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Vrem să ştim ce se întâmpla cu copiii care erau abandonați prin trapa mănăstirii.

Femeia privi uşa din spatele lui Massimo.

— Acum înțeleg. Dar trapa nu mai este folosită de mult timp. Veniți, o să vă arăt.

Porni pe coridor, înveşmântată în sutana neagră care atingea podeaua din piatră.

Ferestrele cu arcade duble dădeau spre curtea interioară a mănăstirii, luminată de felinare.

Printre pomii fructiferi dezgoliți, se zărea imaginea strălucitoare a unui înger cu aripile întinse şi un aer melancolic.

Călugărița trase zăvorul şi deschise larg uşa. Massimo se apropie şi privi înăuntru.

— În amintirea faptelor de caritate ale surorilor noastre, am hotărât să lăsăm totul aşa cum era pe vremea lor, îi explică starețа. Dacă doriți, puteți intra.

Massimo înaintă câțiva paşi. Încăperea mirosea a levănțică uscată şi lucea, ca şi cum s-ar fi făcut curat zilnic. Lângă peretele din dreapta se afla un pat cu cearşafuri din bumbac simplu şi o pătură din lână aspră. Sub plasa care susținea salteaua se zărea oala de noapte. Pe celălalt perete se găsea o cruce din lemn deasupra unei mese cu un scaun care avea şezutul din paie.

Pe masă, o carte deschisă.

— Acolo este trapa, zise maica Agata îndreptându-şi către peretele din față.

Uşa rotativă cu manivelă era din metal şi era prevăzută cu un spațiu în care să încapă un mic culcuş. Massimo putu observa păturelele delicate, decorate cu broderii care, fără îndoială, necesitaseră mult timp şi muncă. Îl mişcă grija măicuțelor de odinioară față de viața fiecărui copil care le era încredințată. Contrastul față de lenjeria spartană de pe patul măicuței supraveghetoare era frapant.

— Uşa rotativă era deschisă din exteriorul mănăstirii, explică maica Agata. Odată aşezat nou-născutul, se închidea cu ajutorul manivelei. Nimeni nu putea vedea cine îl abandonase.

De obicei, în scutecele cu care era învelit copilul se lăsau şi nişte obiecte pentru a fi recunoscut în caz de căință.

Marini era surprins de tristețea care-l cuprinsese de cum păşise în acea cameră.

— Această trapă datează din a doua jumătatea a secolului al XVIII-lea, continuă maica Agata. A fost mereu în funcțiune, cu excepția perioadei din timpul regimului fascist, când a fost abandonată. Ulterior, a fost redeschisă în anii ’50.

— Au fost mulți nou-născuți abandonați?

— Nu la fel de mulți ca în oraşe, unde procesul de industrializare le constrângea pe muncitoare să se despartă de copiii lor, dar şi printre munții aceştia, sărăcia şi foametea au fost cauze nefericite care le-au împins la astfel de gesturi.

— Când s-a renunțat la trapă?

Călugărița arătă cartea de pe masă.

— Acela este ultimul registru, deschis la înregistrarea ultimei date.

Massimo se apropie şi citi.

— 18 octombrie 1972, sex feminin.

— I-au dat numele de Clara. Ea a fost ultima „abandonată” pe care a mai văzut-o această mănăstire.

Massimo o privi.

— Ce se alegea de copii?

— Timp de două săptămâni rămâneau în mănăstire. O doică din sat avea grijă să-i hrănească, iar măicuțele se ocupau de toate celelalte necesare. În această perioadă se înălțau rugăciuni pentru ca mama copilului să se întoarcă să-l ia; dacă asta nu se întâmpla, era încredințat statului, care îl plasa la un orfelinat.

— Este o poveste tristă, zise Massimo.

— Nu, nu aş spune tristă! Dimpotrivă, sufletele acelea au fost scutite de o viață cu mult mai nefericită. Domnule inspector, după cum bine vedeți, copilul pe care-l căutați nu putea fi lăsat aici şi, chiar dacă aşa ar fi fost, de aici nu ar fi putut ieşi decât pentru a-şi continua viața la un orfelinat.

Massimo ieşi din mănăstirea de la Rail cu mintea împovărată de gânduri. Înainte de a pleca, se oprise să examineze trapa. Deasupra locului unde se aşeza pruncul era o sculptură din piatră înfățişând un cap de demon: ochii plini de răutate păreau să-l urmărească indiferent unde ar fi stat. Coarnele se încovoiau în jurul feței cu bărbie ascuțită, iar fălcile larg deschise se sprijineau pe ghearele care-i

atingeau buzele. Figura aceea înfricoşătoare fusese plasată acolo ca un ultim avertisment de a nu duce la bun sfârşit abandonul.

Se gândi că biserica a fost întotdeauna severă cu ceilalți, dar îngăduitoare cu sine însăşi.

Senzația de disconfort nu se lăsa dusă prea uşor. Era o greață uşoară, dar persistentă care-i întorcea stomacul pe dos.

Gândul la acei copii abandonați îl răvăşise profund, mai ales că faptele se petrecuseră nu cu mult timp în urmă.

Din clipa când Massimo ajunsese pentru prima dată în vale, fusese uimit de natura neobişnuit de frumoasă care o înconjura. I se păruse un rai de neatins, dar acum ştia că în trecutul ei, poate chiar şi în prezent, se ascundeau vinovății imposibil de uitat. Era un Eden căzut în păcat, pervertit, la fel ca restul lumii, de altfel, de „pata umană”, după cum o numea el. Dar se părea că localnicii din Travenì nu voiau s-o recunoască nici măcar față de ei înşişi.

Nu ar fi fost nici o ruşine să accepte realitatea, fie ea imperfectă, dar cu posibilitate de îndreptare. În schimb, ridicaseră un zid invizibil în jurul comunității lor, marginalizându-i pe toți cei care le-ar fi pus la îndoială probitatea absolută, ca şi cum ar fi fost vorba de un organism, iar putregaiul individual ar fi contaminat binele întregului. Massimo ar fi vrut să le poată spune tuturor că un astfel de comportament îi transforma în complici. Erau puțini cei care făceau excepție, şi adesea se fereau să dea glas unor gânduri aflate în divergență cu cele ale majorității.

De fapt, o singură persoană avusese curajul să se exprime.

Îşi aminti de mama lui Lucas Ebran, de eforturile disperate şi pline de dispreț cu care îşi apăra fiul în fața lor şi a locuitorilor din vale.

Îi făcuse ipocriți. Le spusese să numere copiii din flori ai satului. Încălcase, aşadar, tăcerea complice la nelegiuirile văii.

Massimo mai privi o dată chipul demonului care părea că râde de el şi de raționamentul său.

„Nu”, se gândi, „nu râde de mine, ci împreună cu mine.”

O sună pe Teresa Battaglia, însă mobilul era închis. În minte începu să-i încolțească o idee. Mama lui Ebran menționase ceva despre nişte secrete, iar acum Massimo era dispus să le asculte.

73

Pe schelet şi pe hainele pe care Andreas le luase de la victime, Parri identificase praf de blendă şi galenă: sulfură de zinc şi plumb. Se găseau urme ale aceloraşi elemente chimice şi în mâncarea aşezată de curând la picioarele scheletului: mâinile lui Andreas erau murdare de ele.

Grotele de la Osvan păreau un peisaj desprins de pe Lună, la o altitudine de aproximativ o mie de metri deasupra nivelului mării, cu puțin deasupra cumpenei apelor montane.

Maşinile poliției lăsaseră în urmă pădurea şi înaintau pe drumul care se întindea printre carierele albe de piatră şi pântecele despădurit al munților. În matca torentului stăteau încremenite utilajele mâncate de rugină şi stive de lemne care la lumina lunii semănau cu nişte fosile.

În subsol se aflau zăcăminte de zinc şi plumb. Fuseseră săpate puțuri de adâncimi diferite, în alternanță cu tunelurile pentru apele de infiltrație, care erau drenate dincolo de graniță. Knauss povestise că în timpul celor două

războaie mondiale acestea fuseseră folosite pentru transportul hranei şi al armamentului.

Mina fusese închisă în urmă cu zeci de ani, când stabilitatea structurii fusese zguduită de o alunecare de teren. Costurile mari asociate extracției miniere şi scăderea cererii duseseră la abandonarea locului. Birourile şi atelierele pentru prelucrarea materialelor extrase din subteran erau construcții mari, datând din perioada fascistă, iar liniile drepte, suprafețele netede şi volumele întrerupte indicau o fixație pentru monumentalism; pe fundalul peisajului natural din jur, complexul apărea precum o cicatrice pe fața pământului. Pe lângă aceasta, dacă mai era posibil, ferestrele cu geamuri sparte accentuau aspectul decadent.

Intrarea în mină era închisă cu ajutorul unei plase metalice. Lanțul prins în cârlige fixate în stâncă, folosit cândva pentru a o închide, zăcea pe jos, mâncat de rugină. Urme de paşi care nu fuseseră încă acoperite de zăpadă duceau spre întuneric.

Teresa dădu plasa la o parte şi privi bezna din fața ei. Lanterna lumina tunelul prevăzut cu şine.

— În interior temperatura este constantă tot anul, în jur de nouă grade, iar umiditatea ajunge până la nouăzeci şi opt la sută, îi spuse Knauss.

De Carli şi Parisi se apropiară de ea.

— Ați adus ce v-am cerut? îi întrebă.

— Da, doamnă comisar.

Teresa verifică mobilul să fie închis, îmbrăcă geaca de un galben fosforescent şi îşi puse casca de siguranță cu lanternă frontală. De data aceasta, ea deschidea marşul.

— Şi dacă e altă pistă falsă? întrebă Kanuss.

Şi Teresa avea în minte aceeaşi întrebare, încă de când concentrase toate resursele căutării în acel loc, dar

răspunsul nu putea fi decât unul singur: nu aveau nimic de pierdut, pentru că nu aveau alte piste pe care să meargă.

Mai privi o dată întunericul din tunel şi urmele care înaintau spre măruntaiele pământului. Ar fi putut fi vechi, după cum ar fi putut să aparțină oricui. Din celălalt capăt al tunelului se auzea sunetul monoton al picăturilor de apă şi nimic altceva.

— V-am spus eu, bombăni Knauss scuipând pe jos. Nu avea cum să ajungă până aici!

— Fă-l să tacă, îi şopti Teresa lui De Carli.

— Nu facem decât să ne pierdem timpul, eu...

Deşi mai scundă şi nu cu la fel de multă putere, Teresa îl înşfăcă pe Knauss de gulerul hainei, hotărâtă să învingă în acea confruntare.

— Nu mi-ați spus nimic de activiştii împotriva centrului de schi, nici de Ebran şi nici de acest tunel, mârâi ea. Sunteți norocos că acum nu am timp să mă ocup de incompetența dumneavoastră, dar va veni şi momentul acela! Sper cu toată ființa mea ca, odată intrată acolo, să găsesc ceea ce căutăm, pentru că asta va însemna trei lucruri: că am salvat copilul, că am oprit criminalul şi că le-am demonstrat superiorilor că poliția nu are nevoie de dumneavoastră!

Dezgustată, îi dădu drumul la guler.

Un vaiet întrerupse tăcerea care se instalase după izbucnirea Teresei. Ea îl auzi dincolo de zvâcnetul sângelui care-i pulsa în urechi şi de răsuflarea îngreunată. Când se întoarse către tunel, îl auzi pentru a doua oară: venea din adâncurile întunericului.

— E un plânset, spuse Parisi.

Era geamătul unui copil trudit şi înfometat. Teresa se grăbi să-şi încheie geaca şi se pregăti să intre.

— Iată-vă răspunsul la întrebare, i se adresă lui Knauss.

De Carli îi dădu foile pe care-i ceruse să le scoată la imprimantă. Ea le îndoi şi le puse în buzunar, fără a lua aminte la tremurul mâinilor.

— Doamnă comisar!

O femeie alerga înspre ei sub lumina grupului electrogen. Ajunsese la timp.

— Cine v-a anunţat? o întrebă Knauss.

Teresa îi făcu semn lui De Carli să-i dea şi ei o geacă.

— Eu, răspunse.

74

— Doamnă comisar, nu avem nevoie de o mamă înfricoşată şi cu nervii la pământ, îi şopti Parisi. Ce s-ar întâmpla în cazul în care situaţia ar degenera?

Gloria Sanfilk se apropie de ei. Părul umed, de la zăpada care începuse din nou să se aştearnă, i se lipea de obrajii supţi. Avea o privire la care Teresa nu se aşteptase: nu era disperată şi nici măcar obosită. În ochi îi ardea un foc gata să topească gheţarii milenari de pe munţii aceia.

— Fiul meu este înăuntru?

— Da, îi răspunse comisarul.

— Îl veţi aduce dumneavoastră?

— Îl vom aduce împreună. Vă simţiţi în stare?

Gloria dădu din cap că da, fără vreo ezitare. Femeia aceea era într-atât de hotărâtă şi avea atâta forţă, încât poate că nici ea nu ştia că o are. Teresa se întrebă ce era în stare să facă o mamă pentru a-şi salva copilul, până la ce limită ar fi împins-o legătura profundă dintre ei, spre care înălţimi ameţitoare ori spre care abisuri.

— Nu se poate, zise Parisi.

Era îngrijorat. Teresa îi înţelegea nemulţumirea: arătase un dispreţ total faţă de orice procedură învăţată de-

a lungul anilor, dar era convinsă că nu există altă cale. Fiecare, cu ea în frunte, trebuia să facă sacrificii şi să rişte ce-i era mai drag.

— Voi merge la copilul meu, spuse femeia ca pentru a lămuri, de față cu toți, că subiectul era închis.

— Gloria, este vorba despre siguranță, interveni Knauss. A ta şi a lui Markus!

Din întuneric se auzi un alt țipăt prelung. Gloria Sanfilk tresări şi făcu un pas într-acolo.

— Fiul meu mă cheamă! zise. Nu înțelegeți? Mă cheamă pe mine!

— Gloria..., şopti Knauss.

Femeia se întoarse şi căută privirea Teresei.

— Eu îl simt aici, murmură ducându-şi mâna la piept, şi sunt sigură că şi el mă simte pe mine!

Teresa îi împărtăşea convingerea. Ştia mai bine decât oricine cât era de inexplicabilă, de tainică şi de arhaică acea legătură umană. Un mister la fel de vechi ca omul, dacă nu chiar mai vechi de-atât. De când se afla acolo, cicatricea care-i marca pântecele începuse s-o ardă, de parcă şi ea ar fi simțit acea legătură.

— Dați-i geaca şi casca! ordonă.

— Dar, doamnă comisar...

Teresa îl apucă de braț pe Parisi ca să-l împiedice să mai protesteze.

— Te rog, supraveghează-i pe toți, îi spuse aruncându-şi privirea spre platoul din fața intrării în tunel.

Era plin de maşini ale poliției, ale armatei şi ale protecției civile, luminate de grupurile electrogene. De curând, sosiseră şi două ambulanțe.

— Să nu tragă nimeni atunci când vom ieşi. Ne-am înțeles?

Îl chemă lângă ea pe De Carli şi îl strânse şi pe acesta de braț.

— Să nu uitați că şi el e tot o victimă, le aminti.

— Doamnă comisar, nu uit, răspunse agentul, însă dacă vă va răni, eu...

— Nimeni nu va păți nimic, atât timp cât voi nu faceți vreo trăsnaie!

Parisi zâmbi, deşi se vedea că era tensionat.

Teresa îşi întoarse privirea de la ei.

— Sunteți gata? o întrebă pe Gloria.

Femeia, care tremura din toate încheieturile, încuviință din cap.

— Veți sta cu un pas în spatele meu şi, indiferent ce vă voi spune să faceți, veți face fără ezitare!

— Am înțeles.

Teresa o privi drept în ochi.

— Chiar şi să fugiți. E clar?

— Da!

Hugo Kanuss o luă deoparte. Teresa îl admiră, preț de o clipă, pentru curajul de a face un asemenea gest.

— Este un civil, protestă el. Vă dați seama de responsabilitatea pe care v-o asumați? Nu are pregătirea necesară pentru a gestiona astfel de situații!

— Oare cine este pregătit pentru astfel de situații? fu replica ei.

— Doamnă comisar...

— Nu va păți nimic.

— Cum de sunteți sigură?

— Pentru că, în permanență, voi fi eu între el şi ea.

Teresa se întoarse la Gloria. Intrară împreună în tunel.

Paşii lor erau însoțiți de plescăitul picăturilor care se împrăştia în aerul rarefiat al galeriei.

Pereții stâncoşi, pe care se scurgeau perdele de apă ce formau băltoace pe jos, erau întăriți cu proptele menite să evite eventualele prăbuşiri. Galeria se întindea sub picioarele lor pe o lungime de un kilometru, comunicând cu celelalte prin puțuri: odinioară erau folosite pentru tranzitul zăcămintelor extrase dintr-un tunel într-altul, pe când acum nu erau decât nişte hăuri care, odată deschise, le-ar fi putut înghiți pe dată.

Teresa îşi asculta respirația şi îşi simțea bătăile puternice ale inimii sub geacă, dar singurul sunet pe care voia să-l audă erau hohotele de plâns care acum încetaseră.

Conul de lumină tremura în fața lor, astfel încât umbrele păreau însuflețite. Teresa se întreba cât mai aveau să se cufunde în infernul de rocă şi de apă când, ca pentru a-i îndeplini dorința, scâncetele copilului se auziră din nou. Era aproape de ele. Teresa auzi din spate plânsetul înăbuşit al Gloriei, un răspuns instinctiv la chemarea fiului său.

În față, galeria făcea un cot, ca mai apoi să coboare treptat în pantă. Teresa nu era înarmată, voia să evite rănirea copilului în cazul în care ar fi fost atacată şi ar fi intrat în panică.

Acum însă se simțea lipsită de apărare.

Din beznă, răzbătu un grohăit surd care le încetini paşii. Era un sunet pe jumătate uman, pe jumătate animalic care, pentru o clipă, le îngheță sângele în vene. Era ceva ce nu se putea descrie, ceva care înfricoşa sufletul şi încremenea trupul.

Teresa se întoarse uşor. Se auzea dintr-un tunel colateral din dreapta sa. Cu lanterna de pe cască lumină figura aflată la câțiva metri distanță. Stătea cu spatele la ele şi ținea în brațe ceva ce semăna cu un pachet. Andreas

Hoffman încerca să-i dea să mănânce copilului. Când observă lumina orbitoare a lanternei, se răsuci brusc.

Fasciculul de lumină îi dezvălui complet chipul, astfel că Teresa putu în fine să-i întâlnească privirea. Ochii îi erau albaştri, exact aşa cum îi descrisese David Knauss. Dar şi verzi.

Andreas avea irisuri heterocromatice.

Teresa ridică mâinile, cu speranța că şi Gloria, în spatele ei, făcea la fel. Auzi mârâitul bărbatului, ca al unui animal. Ştia că putea silabisi câteva cuvinte, ba chiar să le imite pronunția la nevoie, dar în acel moment instinctul lui era dominant.

Cu mişcări lente, Teresa îşi scoase casca şi o aşeză pe pământ, astfel încât lanterna să lumineze locul unde se aflau fără să-l orbească.

Copilul începu să plângă, iar Andreas încercă din nou să-i dea să mănânce; Teresei i se păru a fi o bucată de carne. Părea să fi uitat de prezența lor, ca şi cum avea de făcut ceva mult mai important, care-i necesita întreaga atenție. Teresa ştia că era speriat, dar nu din cauza lor, ci din cauza faptului că micuțul nu mâncase.

— Nu, îi zise în şoaptă.

El o privi din nou. Barba şi părul lung îi încadrau fața cu trăsături regulate şi pometi proeminenți. Părea mai tânăr față de vârsta pe care o avea, în ciuda faptului că traiul dus în natură îi îngroşase pielea. Era de statură înaltă, şi sub cojocul lung i se putea bănui constituția robustă.

Atentă la mişcările ei şi fără să-l scape din ochi pe Andreas, Teresa despături foile pe care le scosese din buzunar, se lăsă lent pe genunchi şi i le întinse.

Ştia că Andreas învățase elementele de bază ale limbajului. Reuşea să-i înțeleagă cuvintele, însă avea îndoieli că era suficient. Lumea lui Andreas era diferită de a ei, dominată de linişte, de şuieratul vântului şi de sunetele

specifice animalelor. Se tot gândi cum era mai bine să comunice cu acea ființă înzestrată cu o minte atât de specială, iar în cele din urmă îşi dădu seama ce avea de făcut: în definitiv, tot ce ştia şi înțelegea bărbatul din fața ei fusese învățat observând natura, care îi fusese casă până în acel moment. Acela era limbajul pe care trebuia să-l folosească Teresa.

Andreas privi imaginile aşezate la picioarele lui. Înfățişau femele din diferite specii care îşi alăptau puii: o vulpe, o căprioară, o scroafă de mistreț şi o femeie.

Peste câteva clipe îşi mută privirea de la bucata de carne pe care o ținea în mână către ele.

— Fă un pas înainte şi descheie-ți geaca, îi şopti Teresa Gloriei.

Ea se conformă fără să stea pe gânduri. Sub pulover, pieptul plin de lapte transmitea un mesaj limpede.

Comisarul observă că bărbatul îl înțelesese. Ochii lui erau o dovadă în acest sens, deşi chipul nu trăda nici o emoție. Însă Teresa îşi putea imagina tristețea pe care o încerca Andreas la gândul că nu va putea să păstreze copilul pe care şi-l alesese ca urmaş. Îi simțea durerea, senzația de rătăcire şi teama de a se găsi iarăşi singur.

Îşi întinse brațele către el, pregătită să ia bebeluşul.

Rămase astfel, cu speranța că Andreas nu avea să-i interpreteze gestul ca pe o amenințare.

Ştia că, în spatele ei, Parisi şi ceilalți agenți urmăreau scena ascunşi în ungherele galeriilor, pregătiți să intervină la nevoie.

Închise ochii. Mâinile îi tremurau, iar mintea îi rătăcea prin hățişul amintirilor. Se întreba cum ar fi fost dacă ar fi devenit mamă. Nici ea şi nici Andreas nu aveau să trăiască în timpul vieții lor acea taină sacră şi inviolabilă. Simți o empatie profundă față de omul din fața ochilor săi, în

acelaşi timp un ucigaş, o victimă, un bărbat şi un copil. Asemenea ei, singur.

Asemenea ei, obişnuit să fie autosuficient, dar la un moment dat ceva înlăuntrul său îndrăznise să-şi dorească ceva în plus.

Teresa se întrebă dacă era dispus să se despartă de copil sau ar fi preferat să-l vadă cum se stinge.

Chiar în acel moment simți în brațe ceva moale. Deschise ochii şi văzu sugarul învelit într-o blană de miel. Îşi strânse degetele pentru a-l susține şi, preț de o clipă, una foarte lungă, le atinse în treacăt pe cele ale lui Andreas. Astfel, Teresa simți între ei o comunicare tăcută, pe temelia înțelegerii reciproce, a durerii care deveni şi mai ascuțită când strânse copilul la piept, deoarece înțelegea cât de greu îi fusese bărbatului să se despartă de el. Şi ea şi-ar fi dorit să fie al ei, să-l legene lângă inima ei, să adoarmă în fiecare noapte lângă el.

Brusc, îşi dădu seama de lacrimile care-i cădeau pe obraji. Cu un oftat, îi dădu mamei copilul.

— Alăptează-l, îi spuse.

Gloria se conformă, cu chipul răvăşit de plâns dar şi de uşurare. Sugarul se lipi înfometat de pieptul ei.

Teresa se uită la Andreas. Ştia că nu avea să le facă nici un rău deoarece înțelesese că micuțul se afla în locul potrivit.

— Să mergem, îi zise Gloriei.

Îi făcu semn să revină în spatele ei şi nu se clinti din loc până când nu o ştiu pe mamă în siguranță, la ieşirea din tunel. În tot acest interval, Andreas nu încetă să-i scruteze chipul.

Deşi îi venea greu să se despartă de el, în cele din urmă Teresa se retrase cu spatele şi dispăru în bezna galeriei miniere.

— Nu trageți, nu trageți! murmura la fiecare pas spre siluetele înarmate care se ascundeau printre pereții stâncoşi.

Îi era frică. Pentru prima dată în cariera sa, îi era frică să nu se încheie cu un măcel.

Când ieşi din mină, îi văzu pe Gloria şi Mathias cum îl îmbrățişau pe micul Markus.

Mama şi fiii erau un întreg, o singură inimă. Teresa îi trecu în revistă pe cei prezenți, însă nu-l văzu pe tatăl copiilor. Gloria fusese puternică şi îşi ținuse promisiunea, după cum şi Teresa făcuse la fel față de Mathias: nu doar că-i înapoiase dragostea fraternă, ci îi oferise o familie senină. Copilul îşi ridică privirea şi o văzu. Teresa avea să prețuiască pentru tot restul vieții amintirea duioasă a schimbului de priviri dintre ei.

Îşi ridică ochii spre cer şi se bucură de atingerea fulgilor de nea pe frunte şi pe obraji.

Aveau darul de a-i alina durerea, de a o mângâia.

Se simțea iarăşi secătuită. Trupul i se moleşi dintr-odată şi căzu la pământ. Pentru câteva momente fu conştientă că zăcea pe jos în gerul care, zilele acelea, o însoțise afară, dar şi înlăuntrul ei. Apoi se lăsă întunericul.

76

Deşi era în toiul nopții, mama lui Lucas Ebran îi deschise imediat după primul zbârnâit al soneriei de la uşă. Îl privi pe Massimo fără să înțeleagă prea multe, apoi îşi aminti de împrejurările în care îl cunoscuse şi-i trânti uşa în nas.

— Vă rog, zise el, încercând s-o oprească. Este important!

Ferestrele casei erau cufundate în beznă, dar inspectorul ştia că femeia era încă acolo. Se uită în jur: strada era pustie. Însoțitorul lui stătea deoparte, cu spatele sprijinit de zidul casei şi capul lăsat în jos, astfel că bărbia aproape îi atingea pieptul. De când Massimo îl constrânsese să vină cu el, nu scosese nici un cuvânt.

Bătu din nou la uşă.

— Am venit să vă ascult! Ca să aflu secretele din vale! strigă.

Peste câteva momente se auzi cheia răsucindu-se în broască. De după uşa întredeschisă îl priveau doi ochi ostili.

— Ce vrei? îl întrebă femeia.

— Ceea ce am spus deja: să-i aflu pe păcătoşi împreună cu păcatele lor. Am venit unde trebuie?

— Poate, dar nu vorbesc cu cei ca tine!

— Atunci, ce este de făcut? o întrebă cu un surâs abia perceptibil.

Ea se pregăti să închidă, însă Massimo reuşi să oprească la timp uşa.

— Plecați de aici! îl amenință ea.

Deschise iarăşi larg uşa, iar de data aceasta avea în mână o secure.

Massimo se trase imediat un pas în spate.

— Opriți-vă! Am un cadou, am un cadou! se grăbi să repete.

Curiozitatea păru să ia locul furiei pe chipul bătrânei. Massimo se întoarse către bărbatul care continua să fixeze dalele de pe stradă, ca şi cum nimic altceva nu exista în jur. O văzu cum îi urmăreşte privirea.

— Lucas!

Vocea i se schimbă. La vederea fiului, se umplu de duioşie.

Viola era o femeie sensibilă într-un trup de mastodont. Se mişca greoi în chicineta care se găsea în

aceeaşi încăpere cu salonul. În timp ce pregătea cafeaua, se lovea cu şoldurile peste tot, pierzându-şi astfel echilibrul.

— Picioarele nu mai mă țin, iar spatele dă semne că ar vrea să mă lase şi el, îi explică lui Massimo. Corpul ăsta nu mai poate să mă ajute.

Inspectorul nu ştiu ce să răspundă. Preferă să schimbe subiectul.

— M-a uimit să vă găsesc trează la ora aceasta, îi spuse.

Ea desfăcu un pachet de biscuiți şi puse câțiva pe farfurioara pe care o aranjă între două ceşti. Turnă cafeaua şi îi întinse lui Massimo un pahar cu rol de zaharniță.

El îi mulțumi.

— Îl aşteptam pe Lucas, îi răspunse, aşezându-se cu greutate. Nu-l mai văzusem de când a fost eliberat. Îi place să dispară, să stea departe de lume. Chiar şi de mine. Cu el, totul este mult mai complicat.

Massimo îşi dădu seama că îi era greu s-o privească în ochi. O văzuse cum îşi mângâia fiul, cum îi şoptea cuvinte pe care doar ei doi le puteau auzi. Aşteptase răbdător să-l ducă în baie şi să-l ajute să se spele. O auzise cum îi cânta o melodie înduioşătoare. Viola avea grijă de copilul din Lucas Ebran. Abia după ce-şi culcase fiul se întorsese la vizitatorul nocturn.

— Îmi pare rău, fu tot ce putu el să-i spună. Sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, totul se va rezolva.

Privirea ei îl avertiză că minciunile nu-şi aveau rostul. Nu mai credea în lucrurile de bun augur, în cele care nu provocau durere.

— Domnule inspector, fiul meu nu a mai fost bine din momentul când a trebuit să spele sângele tatălui său, chiar de pe podeaua aceasta. Este bolnav aici, zise lovindu-şi fruntea, dar nu e un monstru! Ați venit după el înarmați, ca şi cum ar fi fost unul!

— Acum ştim asta, dar atunci era de datoria noastră să facem cercetări.

Pe chipul ei apăru o grimasă care lăsa să se înțeleagă că nu mai avea nici o importanță.

După cum bănuia Massimo, ceea ce o durea cel mai mult era că fusese nevoită să mai renunțe la încă puțin din demnitatea sa.

— Am venit aici pentru ceva ce ați spus ieri despre localnicii din vale, continuă el.

— Da, îmi amintesc. E unul dintre defectele mele, ridic vocea atunci când îmi este frică.

Massimo rămase fără cuvinte. Rareori i se întâmplase să întâlnească un om atât de sincer.

Dar poate că nu sinceritatea îl uimea: femeia aceea era pur şi simplu lipsită de apărare, dar şi dezinteresată de orice formă de a se proteja.

— Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Bătrâna nu reacționă în nici un fel.

— Ai spus că ai venit să afli nişte secrete.

— Da. M-a surprins ce ați spus despre copiii ilegitimi. Aici, în vale, sunteți foarte credincioşi, nu-i aşa?

Ea făcu un gest plin de mânie, ca şi cum i-ar fi afurisit pe toți propovăduitorii, sfinții şi toți adepții lor.

— Cei care se închină cu apă sfințită prin biserici sunt cei care păcătuiesc cel mai mult dintre toți.

— Am fost la mănăstirea din Rail, spuse Massimo. Am văzut trapa copiilor abandonați. Mi s-a părut o poveste zguduitoare.

— Nu-i lucrul cel mai îngrozitor de prin locurile astea. Chiar şi micuța noastră vale are păcate pe care se străduieşte să şi le ascundă. Ei speră ca memoria oamenilor să fie de scurtă durată, însă eu când le întâlnesc pe stradă le râd în față.

— Când vă întâlniți cu cine?

— Cu călugărițele.

Massimo se aplecă spre ea.

— Călugărițele au un secret pe care-l ascund? întrebă, ca să se asigure că înțelesese bine.

Ea zâmbi. Un zâmbet viclean, ca al cuiva care le ştie pe toate în detaliu. Luă un biscuit de pe farfurioară şi îl ronțăi cu plăcere.

— Relații clandestine, zise. Despre asta e vorba.

Elanul lui Massimo dispăru. Informația respectivă nu conținea nimic interesant. Luă la rândul lui un biscuit şi muşcă din el.

— Astfel de lucruri se petrec de când sunt lumea şi pământul, observă posomorât.

Un zâmbet larg apăru pe chipul Violei.

— Vrei să afli povestea, sau nu? îl întrebă.

— Care poveste?

— A unui copil care a venit pe lume între zidurile mănăstirii şi n-a mai ieşit de acolo niciodată. Poate că nu sunt decât nişte pălăvrăgeli care circulă prin sat, dar soțul meu mi-a spus că a auzit primul scâncet puternic şi clar al acelui suflet abia născut, ba chiar şi țipetele femeii care îl adusese pe lume.

77

Teresa deschise ochii şi pentru o clipă se întrebă dacă se făcuse ziuă. Zăpada era de un alb strălucitor care-i ardea retina. Înainte de a-şi da seama unde se afla, fu nevoită să închidă şi să deschidă de mai multe ori pleoapele. Lumina strălucitoare venea de la neonul de pe tavan şi de la mobilierul laminat. Era întinsă pe un pat, părea a fi într-un cabinet medical. Pe birou, lângă computer, era fotografia

unui bărbat pe care-l cunoştea. Mai tânăr şi mai slab, o privea de pe vârful unui munte, cu părul în bătaia vântului.

Teresa încercă să stea în şezut, însă muşchii nu-i putură susține corpul. Căzu din nou pe pernă, epuizată.

— Bănuiesc că ați avut o criză hiperglicemică, rosti o voce.

Teresa îşi întoarse capul. De lângă uşă, cu un surâs, o privea medicul Ian.

— O să mor? îl întrebă cu toată seriozitatea.

El zâmbi şi se apropie. O apucă de încheietura mâinii, îi căută pulsul şi îi numără bătăile inimii.

— Nu azi, îi răspunse. Colegii dumneavoastră mi-au spus că sunteți diabetică. Pun pariu că ați uitat să vă faceți injecția!

Teresa închise iarăşi ochii. Nu-şi amintea, nu-şi mai amintea nici măcar ultima dată când şi-o făcuse.

— Probabil, mormăi.

— Stați liniştită, m-am ocupat eu. Într-adevăr, nivelul glicemiei era îngrijorător. Rămâneți totuşi întinsă dacă vă simțiți slăbită. Nu sunteți aici de mult timp, nici măcar un sfert de oră.

Pe colegii dumneavoastră i-am rugat să plece. Aveți nevoie de cel puțin câteva ore de odihnă.

Teresa se simțea confuză, dar mai ales stânjenită.

— Vă mulțumesc, zise ruşinată. Dar, domnule doctor?

— Da?

— L-au luat?

Se temea de răspuns, dar nu suporta să nu ştie.

El încuviință din cap.

— Da. E nevătămat.

Teresa oftă uşurată.

— Şi copilul?

— Se simte bine, însă ca o măsură de precauție a fost transferat la spitalul din oraş. Numai dumneavoastră ați avut nevoie de o ambulanță. Mă întorc imediat!

Teresa fixă din nou cu privirea tavanul. Andreas avusese grijă de copil după cum se pricepuse. Se întrebă cum trebuia să se fi simțit în momentele acelea, înconjurat de necunoscuți şi departe de pădurea lui.

„Speriat. Dezorientat. Disperat.”

Trebuia să meargă la el. Dădu pătura la o parte şi se ridică în şezut. Era fără geacă şi nu avea idee unde ar fi putut fi geanta şi pistolul. Poate că avuseseră grijă de armă colegii săi. Se ridică în picioare, dar o amețeală uşoară o constrânse să se sprijine de pat. Hainele îi erau şifonate, încercă să le netezească după cum putu. Încercă să facă la fel şi cu părul, avu însă îndoieli că obținuse o înfățişare prezentabilă. Căută în buzunar o batistă, dar găsi doar un şervețel de hârtie. Era mototolit, asemenea ei, şi plin de mâzgălituri. Teresa îşi dădu seama cu uimire că era scrisul său. Erau câteva dintre notițele pe care le luase în ultimele ore, atât de agitate, şi pe care nu avusese încă timp să le transcrie în jurnal.

Purtau data zilei respective, însă ea nu-şi amintea să le fi scris. Totuşi, în momentele acelea nu era îngrijorată de avansarea bolii, cât de cuvintele pe care şi le adresase.

78

Chiliile călugărițelor se aflau la subsolul mănăstirii din Rail. Erau nişte firide săpate în stâncile calcaroase care datau din epoca Imperiului Roman, fiind mult mai vechi decât restul construcției. Aşezate sub forma unui hipogeu celtic, îşi adăposteau locatarele de la asfințit până aproape de zori.

Massimo coborî treptele care duceau spre catacombele milenare, împins de urgența de a găsi o rezolvare la misterul copilului Omega.

Starețа fusese de acord să-l însoțească numai după lungi insistențe. Maica Agata îşi pierduse zâmbetul de pe chip când Massimo sunase din nou la poarta mănăstirii şi îi spusese doar două cuvinte, numai câteva silabe care însă o speriaseră. Ca prin farmec, vorbele acelea îi deschiseseră calea.

Mama lui Lucas Ebran îi spusese o poveste pe care, timp de treizeci de ani, o şoptise tot satul Rail: aceea a unei călugărițe prea frumoase şi tinere ca să nu stârnească interesul. Ochii localnicilor erau asupra ei şi asupra pântecului tot mai rotund care se ascundea sub haina monahală a ordinului călugăresc benedictin.

Maica Agata negase existența vreunui scandal care să fi implicat mănăstirea, adăugând însă că la vremea respectivă ea nu se afla acolo. Massimo se agăță de ceea ce părea a fi delimitarea stareței de o vină care nu era a ei pentru a insista să-i obțină ajutorul.

Călugărița cedase doar atunci când el îi adusese aminte că venise pentru sufletul unui copil fără nume, care, la douăzeci şi cinci de ani de la moarte, merita să i se facă dreptate.

Însoțit de maica Agata, Massimo ajunse la capătul unui tunel lung, săpat în stâncă. Pe unul dintre pereți se aflau uşile chiliilor. Erau joase, astfel că oaspeții erau nevoiți să se aplece pentru a intra. Fiecare uşă avea o ferestruică acoperită cu o plasă deasă care lăsa să se întrezărească interiorul. Toate erau cufundate în întuneric, în afară de una, ultima.

Starețа se opri şi îi arătă lui Massimo pătratul iluminat.

— Vă aşteaptă, îi spuse. Eu voi fi la intrare.

— Vă mulțumesc.

Massimo se apropie cu paşi uşori. Locul acela vechi pretindea respect şi tăcere, însă el era conştient că vorbele sale aveau să tulbure liniştea mănăstirii scoțând la lumină un secret pe care-l considerau îngropat pentru totdeauna.

O călugăriță îl privea printre zăbrelele ferestrei. Se numea Marja Restochova: cele numai câteva silabe care o bulversaseră pe maica stareță.

Massimo rămăsese fără cuvinte când aflase că încă mai era acolo. Nu putea decât să-i intuiască trăsăturile din tinerețe, dar semnele frumuseții trecute mai erau vizibile pe chipul călugăriței. Pielea ei diafană şi catifelată strălucea în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Massimo se întrebă care erau cuvintele potrivite pentru a începe, dar ea fu cea care întrerupse tăcerea.

— Văd că îmi ştiți numele, îi zise.

— Vă ştiu numele, după cum ştiu de existența unei poveşti pe care aş dori să mi-o împărtăşiți.

— Ah, povestea aceea! Au trecut mulți ani de atunci, şi încă mai sunt oameni care au impresia că o cunosc.

— Atunci, spuneți-mi varianta dumneavoastră.

— Nu erau decât nişte minciuni, domnule inspector! Lăsați-mă în pace!

Massimo auzi cum îi tremura vocea. La început o puse pe seama stării de nervozitate, ca mai apoi să-şi dea seama: femeii îi era frică.

— Mă găsesc aici pentru a face verificări despre un copil, îi explică. Un copil născut la umbra acestor ziduri şi dispărut tot aici.

Marja nu scoase nici un cuvânt.

— Ce anume vă mai poate speria după atât de mult timp? o întrebă. Judecata celor din jur?

Ruşinea?

— Era o minciună!

— A dumneavoastră, poate! Însă mustrările de conştiință au devenit insuportabile, astfel că ați renunțat să mai trăiți în lume şi, în urmă cu zeci de ani, ați făcut legământul de a vă claustra în mănăstire.

— Plecați! Aici nu veți găsi răspunsurile pe care le căutați!

— Poate că aveți dreptate, există şi alte metode. De exemplu, testul ADN.

O văzu că ezită, deveni brusc mult mai prudentă.

— Ce vreți să spuneți?

Massimo veni mai aproape de zăbrelele ferestrei.

— S-a găsit corpul unui copil, mort în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Cred că este fiul dumneavoastră.

Femeia deschise gura pentru a vorbi, dar cuvintele nu se dezlipeau de pe buze.

— L-ați născut şi l-ați abandonat. Trebuie să ştiu cine v-a ajutat.

— Cum a murit? întrebă ea cu vocea gâtuită.

— A fost ucis de persoana care-l creştea.

Marja îşi plecă privirea şi închise ochii. Printre gene se vedeau primele lacrimi.

Massimo înțelese că până atunci crezuse cu adevărat că fiul ei se bucura de o viață împlinită şi fericită, departe de ea.

— Mi-a fost frică, mărturisi. Dar nu am greşit cu nimic! L-am încredințat cuiva mai potrivit decât mine, care urma să-i găsească o familie iubitoare.

— A fost trimis la vreun orfelinat?

— Nu!

— Atunci, cui i l-ați încredințat?

— Celui care s-a ocupat de naştere.

Massimo apucă gratiile de la fereastră şi îşi apropie chipul de al ei. Nu fu mişcat de plânsetul înăbuşit al călugăriței.

— Vreau numele! îi zise.

Marja îşi apropie buzele de urechea lui şi, cu un oftat, i-l şopti. După atâta vreme, îi era la fel de multă frică să-l pronunțe.

Massimo o privi tulburat. Îl ştia pe omul acela. Dar auzul numelui său îl determină să facă unele legături logice: ochii săi albaştri erau aceiaşi, ceva mai îmbătrâniți, cu cei dintr-o fotografie neclară găsită într-un dosar legat de un caz vechi, petrecut dincolo de graniță, care nu-şi găsise niciodată rezolvarea.

79

Teresa nu-şi amintea să-i fi trasat lui Marini o astfel de sarcină de lucru. De fapt, nu-şi amintea nici măcar vreun cuvânt din conversația lor pe marginea acestui subiect şi, totuşi, din câte se vedea, cu câteva ore înainte îi ordonase să se prezinte la mănăstirea din Rail. Nu erau decât notițele, scrise în grabă pe şervețelul de hârtie, pe care încă nu le transcrisese în jurnal.

Fraza se termina cu „vezi jurnalul”.

Îşi aminti că scrisese ceva în legătură cu trapa copiilor abandonați după ce discutase cu doctorul Ian la pub. Probabil că despre asta era vorba.

Îşi găsi în dulap haina şi geanta. Luă jurnalul şi îl deschise, dar nu găsi adnotarea respectivă, deşi îşi amintea că o scrisese. Verifică din nou: lipsea pagina despre conversația avută cu medicul. Era o amintire clară pe care starea de confuzie nu i-o alterase.

— Vă spusesem să nu vă ridicați, o mustră Ian, care tocmai intrase. Cum vă simțiți?

Teresa îşi punea aceeaşi întrebare. Se părea că, din când în când, o necunoscută prelua controlul asupra vieții

ei şi nu-i lăsa decât câteva indicii asupra trecerii sale, o trecere întotdeauna scurtă, care însă avea puterea să răstoarne totul cu susul în jos.

— A avut cineva acces la obiectele mele personale? întrebă.

Ian o privi cu uimire.

— Din câte ştiu eu, nu. Au fost tot timpul acolo, înăuntru. Colegii dumneavoastră le-au aşezat în dulap. Este ceva în neregulă?

Teresa se uită la jurnal.

„Eşti foarte sigură că ți-a umblat cineva la el?”

— Îmi lipseşte o pagină cu nişte adnotări, îi răspunse.

Ian se apropie şi îşi aruncă privirea spre caietul pe care-l ținea în mâini.

— Sunteți sigură?

— Da!

— Cum de sunteți convinsă că pagina nu lipsea de dinainte? Sau că lipseşte cu adevărat? În fond, este un caiet cu spirală.

Teresa nu ştiu cum să răspundă. Adevărul era că nu avea nici o certitudine, tocmai pentru că mintea ei nu mai prezenta vreo garanție.

Se îndreptă către fereastră. Întunericul o împiedica să mai vadă peisajul de afară, aşa cum nu avea acces nici la propriile gânduri. Poate că doar se convinsese că făcuse ceva, pe când în realitate intenția nu se materializase.

— Teresa, sunteți bine?

— Eu... da.

— Întindeți-vă, sunteți palidă.

— Nu... Trebuie să-mi amintesc!

Ian se apropie şi o apucă de cot ca s-o susțină.

— Ce anume să vă amintiți? o întrebă.

— Nu ştiu exact.

Acela era adevărul. Se desprinse de mâna doctorului şi înaintă câțiva paşi ca pentru a-şi testa echilibrul, nu doar cel fizic.

— Sunteți confuză, vi se întâmplă des? Pierderi de memorie, a cunoştinței, atacuri de panică...

Teresa simți un gust amar în gură.

„Deci aşa începe”, îşi zise. Credea că va fi o degradare mai lentă, în schimb era ca o spirală care se învârtea rapid, făcând-o să-şi piardă controlul.

Totuşi, notița aceea existase: „vezi jurnalul”. Era o amintire, chiar dacă una neclară. Ştia că este bolnavă, însă trebuia să creadă în ea însăşi, să facă un ultim efort până la sfârşitul acelei poveşti.

Se întrebă cine ar fi avut de câştigat de pe urma dispariției acelor cuvinte care făceau referire la una dintre numeroasele piste de verificat, una care probabil nici nu era cea mai promițătoare.

Tocmai de aceea, dispariția paginii o transforma într-un indiciu, se gândi Teresa. Cine rupsese foaia se temea că acele câteva cuvinte ar fi putut duce la aflarea unui secret şi mai mare. Dar persoana respectivă nu ajunsese la timp, de vreme ce ea îl trimise pe Marini în locul de unde, nu mai încăpea nici o îndoială, fusese luat copilul fără nume.

Cine acționase astfel făcuse o greşeală gravă: rupsese pagina ştiind că ea nu-şi va aminti sau că putea să-i inculce dubiul că o scrisese cu adevărat.

Era cineva care ştia că maladia Alzheimer începuse să-i înghită amintirile. Totuşi, ea nu se destăinuise nimănui, după cum nu avusese nici măcar curajul de a scrie numele bolii în jurnal.

Se uită la computerul de pe birou. Pe monitor se vedea un program deschis cu fişa ei medicală în curs de actualizare. Era un program conectat la baza de date a

Sistemului Național de Sănătate, care conținea toate rezultatele analizelor sale.

— Doamnă comisar?

Teresa fu cuprinsă de amețeli. Se sprijini de pat ca să nu cadă. Se uită la Ian.

— Nu vă simțiți bine? o întrebă doctorul.

Teresa îşi aminti de injecția pe care i-o făcuse.

— Ce... ce mi-ați administrat? îngăimă.

El zâmbi surprins.

— Insulină, bineînțeles! Nu vă amintiți?

Teresa se simțea slăbită, dar nu ştia dacă era din cauza lipsei de somn, a meselor insuficiente sau a vreunei substanțe otrăvitoare care-i curgea prin vene. Sau poate că nu era decât din cauza fricii.

— Îmi cunoaşteți secretul, nu-i aşa, domnule doctor? îl întrebă cu respirația întretăiată.

În acel moment, telefonul ei sună în dulapul din spatele medicului. Teresa nu se mişcă.

Privirea medicului se schimbă. Deveni distantă şi, deşi abia perceptibil, chiar ostilă.

— Doamnă comisar, nu răspundeți?

— Nu vreți să răspundeți dumneavoastră, domnule doctor Wallner?

Bărbatul închise pentru o clipă ochii. Nişte ochi transparenți precum gheața şi la fel de glaciali. Gândul Teresei fu că nu semăna prea mult cu cel din fotografia făcută pe când era un tânăr director de orfelinat. Trecerea timpului îi schimbase trăsăturile, dar, mai important, el îşi ascunsese adevărata fire în spatele zâmbetelor şi gesturilor pline de afecțiune. În adâncul lui însă rămăsese la fel, iar Teresa o văzuse în ochii aceia lipsiți de remuşcări şi empatie.

Se gândi la tăria de care avusese nevoie ca să-şi poată trăi întreaga viață în spatele unei măşti atât de

împovărătoare. Sau poate că nu era vorba de tărie, ci de un sentiment pervertit al vocației.

Îşi aminti de momentul când îi arătase medicului propriul lui jurnal. El îl privise ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată: era înzestrat cu un autocontrol extraordinar.

— Întotdeauna am crezut că în spatele acestei poveşti e un monstru, însă nu este întruchipat de Andreas Hoffman, îi spuse ea. Nu copilul cu numărul 39 este acela. Adevăratul monstru este cel care i-a furat viața şi i-a ucis singurul tovarăş: dumneavoastră!

Buzele lui Wallner schițară un zâmbet care îi provocară Teresei o senzație de dezgust.

— Sunt un om de ştiință, Teresa. Iar ştiința implică sacrificii.

— Dumneavoastră ați ucis acel copil, însă intenția era să-i lichidați pe amândoi. De ce nu v-ați mai întors niciodată la refugiu pentru a vă asigura că planul reuşise?

— Ah, dar m-am întors, doamnă comisar, şi nu am găsit decât un singur trup! Am fugit tocmai pentru că ştiam de ce era în stare Alfa. Avea cincisprezece ani şi constituția fizică a unui bărbat tânăr. Mânia lui s-ar fi putut dovedi devastatoare.

— Aşa că ați incendiat locul şi ați plecat.

— A fost singura mea greşeală: aceea de a crede că incendiul avea să şteargă orice urmă a trecerii mele pe acolo. Pe când fugeam, am făcut un pas greşit şi am căzut într-o râpă. Am reuşit să mă târăsc până în sat cu un picior rupt în trei locuri, după care am fost nevoit să stau la pat luni întregi. A trebuit să renunț definitiv la escaladările pe munte, aşa că n-am mai putut să urc pentru a-mi admira opera.

— Sunteți un criminal, asemenea tatălui dumneavoastră şi a celor ca el!

— Deşi au trecut şaptezeci de ani de la sfârşitul războiului, încă mai sunt oameni, aşa ca dumneavoastră, care continuă să se vaite.

— O să le explicați asta judecătorilor.

Wallner izbucni în râs.

— Oare de ce credeți că nu am fugit? Când ați început să vă apropiați de adevăr, aş fi putut, nu? Dar am şaptezeci şi cinci de ani şi o cardiopatie demnă de luat în seamă. Să încep o viață nouă, sub un nume fals, nu mai este atât de uşor ca acum patruzeci de ani. Adevărul este că nu voi ajunge niciodată la închisoare. Vor trece ani întregi numai cu procesul în primă instanță. Doamnă comisar, indiferent de cum va evolua situația, eu am câştigat deja!

Teresa îl văzu pe Parisi alături de restul echipei în spatele medicului.

— Voi depune toate eforturile ca să vă demonstrez că nu aveți dreptate, domnule doctor Wallner, îi răspunse.

El îi urmări privirea şi îşi dădu seama că nu mai erau singuri. Expresia ochilor i se schimbă: încrederea pe care voia s-o etaleze se risipi. Parisi îl luă de un braț şi îl conduse spre uşă. Din prag, Wallner se întoarse către ea.

— Injecția nu conținea altceva decât insulină, îi spuse. Nu veți muri, doamnă comisar. Cel puțin, nu astăzi.

Teresa fu nevoită să se aşeze din nou pentru că era în pragul leşinului. Genunchii nu o mai țineau şi respira cu dificultate. Avea nevoie de câteva minute ca să-şi revină.

— Totul e în regulă, doamnă comisar?

Îşi ridică privirea spre De Carli.

— S-a terminat, zise.

Nu era nevoie de explicații; el încuviință din cap cu un zâmbet.

— Ce faceți voi aici? îl întrebă Teresa.

— Ne-a trimis Marini. Ne-a povestit despre Wallner. Este acum la telefon, vrea să vă vorbească.

Îi întinse mobilul. Teresa ezită câteva secunde, în căutarea cuvintelor potrivite, apoi îl luă.

— Eu l-am rezolvat prima! îi zise.

Inspectorul izbucni în râs.

— Şi ce anume vă face să credeți asta?

— Statistica! Tu eşti mereu cu un pas în urmă.

Îl auzi cum râdea.

— Cum vă simțiți? o întrebă.

Teresa se gândi câteva clipe înainte de a răspunde:

— Bine!

Era adevărat. În ciuda tuturor aşteptărilor, Teresa se simțea vie cum nu i se mai întâmplase de mult. Tocmai câştigase o bătălie, iar alta, şi mai importantă, cu sine însăşi, o aştepta.

Îşi făurise singură destinul, şi aşa avea să fie şi în viitor.

Îşi privi chipul reflectat în geam.

Văzu o femeie cu riduri şi părul în neorânduială, un chip obosit şi ochi strălucitori.

Chipul acela era al ei. Chipul unei războinice.

EPILOG

80

Din râpa Sliva se ridica o negură subțire, dar nu era ceața care însoțea ghețurile iernii. Era adierea primăverii care se răspândea, mai devreme ca de obicei, deasupra albiei torentului.

Aducea cu sine parfumul mugurilor gata să străpungă pământul şi să iasă la lumină. Apa nu mai era încremenită

ca în urmă cu câteva săptămâni: curgea iute, clocotea în vârtejuri şi se rostogolea printre stânci. Gheața părăsea malurile pârâului şi vegetația forestieră precum o armată învinsă, aflată în retragere.

Pădurea se dezmorțea în fiecare zi câte puțin, pe fundalul primelor triluri ale păsărilor care se întorceau de la câmpie.

Mathias se gândi că viața lui şi cele ale prietenilor săi, Lucia, Diego şi Oliver, erau şi ele pe punctul de a renaşte, asemenea naturii. La şcoală învățaseră despre ciclul anotimpurilor, iar acum putea observa schimbările în râpa unde începuse totul, unde primii boboci erau gata să înflorească.

La fel şi ei, îşi zise. Nu mai erau inerți, blocați într-un moment dureros din trecut. Merseseră înainte, precum norii prin fața soarelui, apa pe bolovani şi vântul printre firele de iarbă. Erau flori care îşi căutau lumina, şi iată că în cele din urmă o găsiseră.

Coborî poteca în pas de alergare, cu plămânii plini de miresmele revigorante ale primăverii. Ajunse la prund pe traseul bine cunoscut, pe scări şi podețele suspendate. Lemnul se curățase de gheață şi suna altfel acum sub paşii lui: era sunetul armonios pe care Mathias îl asocia cu anotimpul care se pregătea să vină. Chiar şi apa îşi schimbase culoarea, acum vibrând într-un verde intens cu nuanțe turcoaz strălucitoare.

Acolo jos, în defileu, nu se mai simțea singur. Nemişcat, cu privirea către albastrul cerului, era conştient de existența sutelor de inimioare care băteau la unison cu a sa, ascunse prin frunzişul pomilor.

În momentul acela, soarele ajunse în punctul cel mai înalt, iar o rază lumină râpa, cu scântei de felurite culori.

Mathias râse, îmbătat de viață, apoi scoase un strigăt care avu ecou printre stânci şi râpele ascunse. Prietenii lui îi răspunseră ca nişte lupi tineri.

Fugi la ei trecând pe lângă peşteră, până se ivi cascada care era din nou liberă să-şi etaleze țâşniturile de curcubeu.

Lucia, Diego şi Oliver îl aşteptau. Cu ghiozdanele în spate şi cu harta potecilor în mână, erau gata să pornească într-o nouă aventură împreună.

Mathias făcu un pas înspre ei, dar apoi se întoarse să se uite la pădurea din spatele lui.

Dintre toate sunetele şi chemările noi care o făceau să freamăte, lipsea unul. Rămase o clipă în aşteptare, cu speranța secretă că va auzi iarăşi acea ființă şi că o va zări printre copaci, însă pădurea nu mai avea umbre.

Prietenii îl strigară. Mathias renunță definitiv la acea ultimă senzație de melancolie asemănătoare cu cenuşa unui foc stins lăsată în voia rafalelor de vânt.

81

Spitalele de psihiatrie judiciară fuseseră redenumite IEMS, un acronim însemnând „Instituții pentru executarea măsurilor de siguranță”.

Teresa spera că modificarea nu era doar una formală. Avea într-adevăr nevoie să creadă că omul care o aştepta în spatele uşii primea în sfârşit şansa de a învăța să trăiască, nu doar să supraviețuiască. Era poate o naivă, dar în momentul acela din existența ei speranța era mai necesară ca oricând.

— Sunteți pregătită? o întrebă Marini, aflat lângă ea.

Când Teresa încuviință din cap, un supraveghetor deschise uşa.

Andreas Hoffman stătea pe scaun în fața ei nu ca un asasin care îşi executa sentința, ci ca un rege exilat. Tronul îi fusese uzurpat, regatul îi era pe punctul de a fi nimicit de macarale şi foreze, şi totuşi avea prestanța unui cuceritor.

Aşezat cu mâinile în poală, legate cu cătuşe flexibile, fixa cu privirea peretele gol din fața lui, cu spatele drept şi bărbia ridicată. Îl tunseseră şi-l bărbieriseră. Teresa se uită cu atenție la chipul acela de o frumusețe uimitoare, care părea sculptat într-un lemn luminos, auriu, şi înțelese că nimic nu i-ar fi pervertit sufletul, nici măcar sângele pe care îl vărsase.

Existența lui Andreas se înscria într-un alt univers față de al lor: primordial, lipsit de orice ipocrizie şi micime umană. Nici chiar moartea nu părea să-l vicieze.

Forța pe care o emana era stupefiantă: nu era vorba doar de vigoarea fizică, ci de o energie vitală aproape tangibilă, pe care o putea simți apăsându-i trupul chiar şi de la distanță. Era acel magnetism animal menționat în jurnalul lui Wallner.

Era însă mai mult de-atât, îşi aminti: era forța conducătorilor şi a regilor, charisma condotierilor, Mana, puterea spirituală cărora puțini le era destinat să o aibă, capabilă de a mobiliza voința, dar şi de a o anihila.

Se întrebă dacă era o impresie, ori într-adevăr ființa care-i stătea dinainte era specială.

„Rămâi lucidă”, îşi spuse aşezându-se în fața lui.

Nemişcarea chipului său lipsit de expresie era deconcertantă, dar şi mai deconcertantă era dominația pe care o exercita asupra atmosferei din jur. Wallner era un nebun şi un criminal, dar poate că ipotezele sale referitoare la copilul numărul 39 nu erau, de fapt, aiurelile unui smintit.

Teresa reflectase îndelung asupra modului în care să-l abordeze. Se îndoia că vorbele ar fi putut avea vreun efect

pentru ființa aceea, crescută în liniştea pădurilor. Le înțelegea, le silabisea, dar cu siguranță nu erau limbajul său firesc.

În lumea din care provenea, Andreas comunica prin intermediul simțurilor, aşa cum ar fi făcut un cerb sau un vultur, se ajuta de natură pentru a înțelege universul. Instinctul îi spunea Teresei să meargă spre el în acea sferă în care îi era încă ancorată mintea.

Îi făcu semn lui Marini să scoată darurile pe care i le aduseseră.

Pe masă apăru fotografia unui copil la pieptul mamei sale. Teresa o descărcase de pe internet, dar era sigură că pentru Andreas nu ar fi făcut nici o diferență: pentru el, copilul acela era al său, micul Markus, urmaşul pe care şi-l alesese. Teresa voia să-i dea de înțeles că se simțea bine.

De când sosiseră, Andreas privise încontinuu doar peretele, dar fotografia îi atrase pe loc atenția. O luă în mâini şi se grăbi s-o adulmece. Teresa o ținuse aproape de copil înainte de a veni la IEMS, iar acum era uimită să observe că el îşi dăduse seama.

Al doilea era o crenguță de pin de munte, ruptă de lângă adăpostul care-i fusese casă. Teresa i-o întinse şi văzu cum privirea i se schimbă: aproape imperceptibil, pupilele i se dilatară.

Mirosul plantelor cu frunzele mereu verzi era cel al universului său. Pentru o clipă, Andreas închise ochii şi Teresa se gândi că în momentul acela era acolo, printre munții lui.

Al treilea cadou îi aparținea copilului fără nume. Era o bucată de pânză găsită printre resturi. Teresa avusese mult de luptat ca să obțină permisiunea de a i-o duce, dar nu se dăduse bătută.

Andreas o recunoscu. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. O luă, şi Teresa observă cum îi tremurau mâinile, pentru prima

dată de când viața i se schimbase. O plimbă pe față, pe buze, până la piept, unde o aşeză în dreptul inimii. Cu pleoapele strânse, începu să murmure ceva neinteligibil pe un ton coborât.
Ceea ce făcea Andreas era însă perfect inteligibil: legăna copilul.
„Asta e floarea lui”, se gândi. „Cea mai frumoasă dintre toate cele care-l feresc de priveliştea infernului.”

Se lăsase seara. La orizont se mai zărea doar o lumină difuză. Pe fundal, munții îndepărtați îi aminteau Teresei de începutul acelei poveşti incredibile. Când ieşi din sediul IEMS, aerul era înțepător şi dădea semnele unei primăveri timpurii. I se păru că simte parfumul bobocilor încă închişi şi îl consideră un mesaj de speranță.

Fusese întotdeauna reticentă față de speranțe, dar, dacă tot trebuia să creadă în ceva, de ce să nu fie în ceva frumos?

Marini mergea alături de ea prin parcarea institutului. Era greu de spus la ce se gândea.

Teresa îl văzuse tulburat, ba chiar emoționat, în timpul întâlnirii cu Andreas, ceea ce o impresionase. Bătea o inimă sensibilă în pieptul acela mereu plin de orgoliu, pe care ea se amuza să-l tachineze în nenumărate feluri.

Ajunseră la maşini. Față în față, se priviră fără a-şi spune vreun cuvânt, ca doi pistolari prea obosiți ca să mai tragă. La sfârşitul fiecărei ture de muncă, scena era mereu aceeaşi.

Teresa îi observă chipul marcat de oboseală. Cu siguranță, la fel o vedea şi el.

Se întrebă dacă nu exagerase cu sarcinile de lucru pe care i le tot dăduse în ultima vreme tânărului inspector. Pe de altă parte, fusese în permanență lângă el, îl îmboldise, în stilul ei caracteristic, să nu lase garda jos şi să exceleze.

Duse mâna în buzunar. Ambalajele bomboanelor foşniră.

„Suntem o echipă nepotrivită”, îşi spuse când el o privi pieziş. Avea prostul obicei de a-i aduce reproşuri în linişte, astfel încât ea nu avea nici măcar satisfacția de a-i da peste nas cu vreo replică virulentă.

Teresa deschise gura ca pentru a spune ceva, dar o închise imediat. Îşi lipi de buze brațul ochelarilor şi-l muşcă neliniştită. Iluminatul public se aprinse chiar în acel moment. Vântul se întețise.

— Bine, atunci, îi spuse în timp ce mergea către maşină. Ne vedem mâine.

El o salută cu o înclinare a capului.

— Pe mâine!

Teresa deschise portiera, apoi se răzgândi, se întoarse şi îi aruncă o bomboană. El o prinse în zbor.

— Mă întâlnesc la o bere cu băieții, la pub, îi spuse. Dacă în seara asta nu te vezi cu bibliotecara...

— Vin şi eu!

Ea încuviință din cap cu o grimasă care semăna cu un zâmbet, muşcându-şi limba pentru a nu-i da de înțeles cât era de caraghios cu expresia aceea de satisfacție întipărită pe chip.

Intră în maşină. Îl putea vedea încă în oglinda retrovizoare, cum stătea nemişcat să o privească.

„Fir-ar să fie, dar cum îl cheamă?”

Scutură din cap şi demară.

Nota autoarei

Acest roman îşi are originea în peisajele din zona mea natală.

Din acest punct de vedere, nimic nu este inventat. Travenì, cu pădurea sa milenară, râpele, carierele de marmură, lacurile montane şi culmile vertiginoase există în realitate, cu alte denumiri. Munții, anotimpurile, mirosurile şi culorile naturii m-au însoțit încă din copilărie, astfel că trebuia să facă parte din fundalul acestei poveşti. Ba chiar până acolo încât să devină un element integrat, asemenea unui personaj.

Pământul regiunii mele este unul generos, dar în aceeaşi măsură ştie să şi răpească. Fiii locului au fost căliți de veacurile de muncă agricolă istovitoare şi de un seism devastator care a măturat case şi familii întregi, fără a reuşi să le zdruncine hotărârea. Totul a fost reclădit în forma inițială, acolo unde s-a dovedit posibil, prin tehnica reconstructivă a anastilozei, în timp ce se numărau deopotrivă pietrele căzute şi victimele pierdute. Am mers înainte, fără a uita însă, iar cutremurul face acum parte din ADN-ul nostru.

Acest roman îi este dedicat şi lui, pământului de unde provin.

Cercetarea pe tema efectelor devastatoare ale lipsei de afecțiune la nou-născuți, la care fac referire în roman, a fost desfăşurată de René Spitz, un psihanalist austriac naturalizat în America. În anii 1945 şi 1946, Spitz a studiat un grup de nouăzeci şi unu de copii crescuți într-un orfelinat. Micuții, lipsiți de cele mai elementare forme de afecțiune, nu se dezvoltau normal, prezentau semne de retard cognitiv şi psihomotor, absența mimicii şi o scădere a imunității organismului. După câteva luni cădeau într-o stare de letargie pe care Spitz a numit-o „depresie anaclitică”.
Aproximativ 40% dintre copiii incluşi în studiu au murit până la împlinirea vârstei de doi ani.

Studiul, la vremea aceea considerat o muncă de pionierat, deşi astăzi poate ridica probleme de ordin etic, a avut drept scop demonstrarea faptului că, pentru a supravieţui, un copil nu are nevoie numai de îngrijiri de ordin material. Pentru o dezvoltare corectă, inclusiv fizică, are nevoie şi de stabilirea unor legături afective puternice, de lungă durată.
Expunerea îndelungată la stimulii emoţionali asigură corelarea fiziologică între agresivitate şi libido – considerat forţa vitală care perpetuează viaţa şi îndeamnă la supravieţuire. Lipsiţi de gesturi afective, copiii analizaţi de Spitz îşi manifestau agresivitatea asupra propriului corp, pentru că era singurul obiect pe care-l aveau la dispoziţie: deşi erau bine hrăniţi, renunţau să mai trăiască.
Mângâierile, sărutările şi contactul afectiv sunt la fel de importante ca şi hrana.

În fine, Teresa Battaglia.

Personajul Teresa Battaglia a luat naştere în urmă cu doi ani. Eram în căutarea unei poveşti, şi în minte mi-a apărut ea, această femeie de o anumită vârstă, puţin cam ursuză, dar empatică, aflată într-o luptă permanentă cu kilogramele în plus şi cu boala. O vedeam aplecată peste notiţe la lumina unei veioze. Notiţele acelea reprezentau memoria ei, transpusă pe hârtie.

Teresa face deja parte din viaţa mea, iar anchetele ei mi se perindă prin minte, cerând să fie scrise. Mă amuză cu replicile ei usturătoare şi mă înduioşează cu minunatul simţ matern de care dă dovadă tocmai ea, care nu a fost niciodată mamă.

Teresa este raţională, dar ştie când să se lase ghidată de instinct. Îşi tratează rău colaboratorii tineri, dar este atrasă de energia lor şi are grijă de ei. Este tenace, aşa cum îmi doresc să fiu şi eu în viaţă. Dă dovadă de o integritate pe care o admir şi de forţa necesară pentru a şi-o păstra intactă.

Îi văd, în rândurile mele, suferința şi luptele personale, iar după fiecare pagină simt că progresez alături de ea.

Romanul acesta le este dedicat şi tuturor acelor Teresa Battaglia care, în fiecare zi, se trezesc puțin mai obosite, care izbândesc în ciuda singurătății, a bolii, a tot ceea ce le şubrezeşte trupul şi mintea. Le doresc din tot sufletul să se iubească mereu.

Mulţumiri

Un vis ia naştere în intimitatea gândurilor, este păstrat îndelung în linişte, dar pentru a fi realizat are nevoie de alți oameni care să creadă în el şi să-şi ofere contribuția personală. Eu am avut norocul şi privilegiul de a-i găsi:

Stefano Mauri, editorul meu.

Fabrizio Cocco, redactorul meu (patru cuvinte care îmi provoacă emoție). Indispensabil.

Un Profesionist Desăvârşit şi un Om Extraordinar. Îți mulțumesc pentru că ți-a plăcut atât de mult această poveste.

Giuseppe Strazzeri, directorul editorial al Editurii Longanesi. Îți mulțumesc pentru că ai crezut în aceste rânduri şi ai cules frumusețea florilor de deasupra infernului.

Viviana Vuscovich, îți mulțumesc pentru că i-ai dat posibilitatea Teresei să treacă dincolo de hotarele țării.

Întreaga echipă editorială, care mi-a fost alături atunci când mă găseam în fața unei sarcini de lucru aparent copleşitoare. Vă mulțumesc tuturor pentru entuziasmul vostru.

Michele, cel mai pasionat cititor al meu. Uneori, prietenia nu are nevoie nici măcar de o întâlnire pentru a înflori.

Mama, Fedora şi Franco, fără al căror ajutor m-aş fi simțit pierdută în ultimele luni. Tata, de care ştiu că ar fi mândru.

Mulțumirile cele mai calde: lui Jasmine şi Paolo, pentru că există în viața mea.

Când visul prinde viață, soseşte apoi clipa să-i dai drumul să zboare şi să călătorească: le mulțumesc cititorilor care, odată ajunşi la finalul acestei poveşti, sper să o îndrăgească pe Teresa la fel de mult ca şi mine.